Frederick Marryat

Sørøveren

Frederick Marryat

Sørøveren

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Frederick Marryat: *Søræveren* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Frederick Marryat: *Sørøveren* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1. Den biscayiske havbugt eller Spanske Sø

Det var sidst i juni måned år 179-, at Spanske-søens oprørte bølger efter en lige så heftig som på denne årstid usædvanlig storm var i færd med lidt efter lidt at lægge sig. Endnu gik der en svær søgang, og ind imellem tog det til at blæse op med lunefulde, barske vindstød, som om blæsten gerne igen ville forny elementernes kamp; men dens anstrengelser blev for hver gang svagere og svagere, og de mørke skyer, som var stævnet sammen til stormen, flygtede nu til alle sider for solens mægtige stråler, der splittede deres masser ad med en herlig strøm af lys og varme, og idet den sendte sine glitrende stråler, der trængte dybt ned i vandet i denne del af Atlanterhavet, som vi her henvise til, var der med undtagelse af en eneste næppe synlig genstand, ligesom ved skabelsen, kun en uhyre vandflade, som begrænsedes af den tilsyneladende hvælvede himmel. Med undtagelse af en eneste genstand, sagde vi; ja, for midt i dette så simple og dog så ophøjede naturens billede, som dannedes af de tre store elementer, var der en levning af det fjerde. En levning siger vi, for det var kun skroget af et skib, der uden master og svært lækt kun af og til løftede overdelen op over voverne, når der indtrådte en kortvarig, forbigående ro og hvile i deres endnu stadig voldsomme bølgegang og tillod det igen at gøre brug af sin flydeevne. Dog det var kun sjældent, det ene øjeblik overstrømmedes det af søerne, der brødes, idet de

skyllede ind over dets ræling, og i næste øjeblik hævede det sig efter dukkerten, idet vandet løb ud gennem stykportene på dets sider.

Hvor mange tusinde skibe, – hvor mange millioner kroners værdi er ikke af uvidenhed eller af frygt blevet opgivet og forladt og til sidst hjemfaldne som prisgivet bytte til havets alt opslugende, alt modtagende dybder! Hvilken kostelig guldgrube må der ikke ligge begravet i sandet på havsens bund, hvilke rigdomme må der ikke ligge indfiltrede mellem dets klipper eller hænge svævende i dets bundløse afgrundssvælg, hvor det fortættede fluidum i tyngde er lig den genstand, som det omslutter, – det leje, hvor de skulle forblive trygt forvarede imod forkrænkelighed og forfald, indtil alverden forgår, og kaos vender tilbage. Og dog, hvor umådelig stor den sammendyngede hob af det således forliste end må være, er dog tabet for største delen blevet forvoldt ved uvidenhed om en af de første naturlove, tyngdeloven. Det skib, vi har hentydet til, var, efter alt det ydre at dømme, stedt i en lige få yderlig fare som et menneske, der er ved at drukne og klynger sig til en enkelt ende kabelgarn, og dog var det i virkeligheden langt mere trygt mod at fare ned i afgrundsdybet neden under end mangen sejler, der stolt iler hen over bølgerne, mens de om bord værende lader al frygt fare og kun regner med snart at komme i havn.

Circassian var afsejlet fra New Orleans, et stolt og vel udrustet skib, med en ladning for størstedelen bestående af bomuld. Kaptajnen var, hvad man i almindelighed forstår ved denne betegnelse, en flink og dygtig sømand, og mandskabet bestod af hårdføre, modige og prøvede søfolk. Ude i Atlanterhavet

havde de mødt den førnævnte storm og var blevet drevet ned i bugten ved Biscaya, hvor skibet, som vi længere nede nærmere vil fortælle om, havde mistet sine master og fået en læk, der trodsede alle deres anstrengelser for at få den stoppet. Det var nu fem dage siden, at det rædselsslagne mandskab havde forladt skibet i to af dets både, hvoraf den ene var sunket, og hver moders sjæl, som var i den, var omkommet, og ingen vidste, hvad der var blevet af den anden.

Vi sagde, at mandskabet havde forladt skibet, men vi påstod ikke, at alle de levende væsener, som havde været der om bord, havde fjernet sig derfra. Havde det været tilfældet, så ville vi ikke have lagt beslag på læserens tid og opholdt ham med en beskrivelse af livløst stof, det er livet, vi skildrer, og liv var der endnu om bord i det ilde tilredte skrog, som således var prisgivet havets luner. I *kabyssen* på *Circassian*, det vil sige i skibskøkkenet oppe på dækket, som heldigvis var så forsvarligt sammenføjet og nagelfast, at det modstod brådsøernes vældige tryk og stød, befandt sig tre væsener – en mand, en kvinde og et barn. De to førstnævnte hørte til hin ringere stillede race, der i så lang en årrække er blevet hentet fra Afrikas brændende kyst for at slide og slæbe, men ikke høste til sig selv; barnet, som lå ved kvindemenneskets bryst, var af europæisk blod, blegt, ja for øjeblikket dødblegt; forgæves søgte det at suge nogen næring af sin udtømte amme, ned ad hvis sorte kinder tårerne randt, mens hun af og til trykkede barnet til sit bryst eller vendte den om imod læ for at skærme den imod stænkene fra bølgerne, der, hver gang dønningen kom igen, sprøjtede ind over dem. Ligegyldig for alt andet end det lille barn, der var betroet til hendes varetægt, mælede hun ikke et ord, skønt hun rystede af

kulde, når vandet skyllede op om hendes knæ, hver gang skibets skrog duvede i bølgerne. Kulde og rædsel havde frembragt en forandring i hendes ansigtsfarve, som nu havde antaget et gulligt eller kobberbrunt anstrøg.

Mandspersonen, hendes lidelsesfælle, sad lige over for hende på jernkomfuret, der fordum gav lys og varme fra sig, men som nu kun var et bedrøveligt sæde for en gennemblødt og udmattet stakkel. Heller ikke han havde i mange timer åbnet munden; med slappede ansigtsmuskler og de tykke læber stående langt frem for de indfaldne kinder, med de udstående kindben strittende frem ligesom horn, der ville vokse ud på ham, mens der ikke var stort mere af øjnene at se end det hvide, syntes han at være endnu mere ulykkelig end kvindemennesket, hvis tanker var henvendt på barnet og ikke på hende selv. Og dog var hans sanser endnu skarpe, skønt hans åndsevner syntes at være i bund og grund sløvede af et overmål af lidelser.

"Ak, Gud hjælpe mig!" udbrød negerinden med svag røst efter en lang tavshed, og hendes hoved faldt tilbage af overvættes udmattelse. Hendes lidelsesfælle svarede ikke, men vakt ved lyden af hendes stemme bøjede han sig forover, skød døren lidt op og så ud til luvart. Tunge stænk piskede ham i de glasagtige øjne og blændede hans syn; han sukkede dybt og sank tilbage i sin tidligere stilling. "Hvad du mene, Coco?" spurgte negerinden og indhyllede barnet mere omhyggeligt, idet hun bøjede sit hoved ned over det. Et fortvivlet blik og en af sult og kulde fremkaldt gysen var det eneste svar.

Klokken var dengang hen ad otte om morgenen, og havets dønninger var godt i gang med at lægge sig. Ved middagstid trængte solens varme ind til dem igennem flankerne på

kabyssen, mens dens stråler sendte en smal stribe stærkt lys gennem sprækkerne i de tillukkede skodder. Negeren syntes lidt efter lidt at få nyt liv igen; omsider rejste han sig op, og med en del besvær lykkedes det ham atter at få døren skudt op. Søen var efterhånden aftaget i voldsomhed og brød nu kun af og til ind over skibet; varsomt og forsigtigt holdt Coco sig ved dørstolpen og nåede velbeholden udenfor kabyssen, for at overskue horisonten.

"Hvad du se, Coco?" spurgte fruentimmeret, da hun inde fra kabyssen så, at hans øjne var fæstede i en bestemt retning.

"Mig synes, Gud hjælpe mig, at mig så noget; men mig har så meget salt vand i øjnene, at mig ikke se tydelig," svarede Coco og gned saltet af, som om morgenen havde krystalliseret sig på hans ansigt.

"Hvad dig synes det ligne, Coco?"

"Blot en smule sky," svarede han, gik ind i kabyssen og satte sig med et dybt suk igen på køkkenristen.

"Ak, Gud nåde os!" udbrød negerinden, som havde blottet barnet for at se til det, og hvis kræfter tog stærkt af. "Stakkels lille massa Eddard, ham se rigtig nok meget dårlig ud – ham dø snart, er mig bange for. Se, Coco, ham ikke trække vejr mere."

Barnets hoved sank tilbage fra ammens bryst, og livet syntes udslukket.

"Judy, dig har ikke mælk til piccaninny; sæt, ham ikke få mælk, hvor kan ham da leve? Ih! Stop, Judy, mig putte lille finger i hans mund, er massa Eddard ikke død, ham suge."

Coco stak sin finger ind i barnets mund og mærkede et svagt sugende tryk. "Judy," råbte Coco, "massa Eddard ikke død

endnu. Prøv nu, om du ikke har en lille dråbe på den anden side."

Stakkels Judy rystede sørgmodigt på hovedet, og en tåre randt ned ad hendes kind; hun vidste, at naturen var udtømt. "Coco," sagde hun og tørrede sin kind med bagen af hånden, "mig ville gerne give mit hjerteblod for massa Eddard, men mig har ikke mere mælk – alt sammen borte."

Dette stærke udtryk, som Judy her brugte, og som vidnede om hendes kærlighed til barnet, indgav Coco en ide. Han tog sin kniv op af lommen og savede med stor besindighed i sin pegefinger lige ind til benet. Der kom blod, og det dryppede ned til fingerspidsen, som han holdt hen til barnets mund.

"Se, Judy, massa Eddard patte – ham ikke død!" råbte Coco, i det han lo, så det klukkede i ham, over det heldige udfald af forsøget, og i øjeblikket glemte han rent deres næsten håbløse stilling.

Genoplivet ved den uvante næring kom barnet lidt efter lidt atter til kræfter, og inden ret mange minutter sugede det med en vis kraft på fingeren.

"Se, Judy, hvor massa Eddard tager fat," vedblev Coco. "Kil på, massa Eddard, kil på. Coco har ti fingre, og det tage lang tid at suge dem alle læns." Men barnet var snart mættet og faldt i søvn i Judys arme.

"Coco, hvad om du gå og se igen," sagde Judy. Negeren krøb atter ud og spejdede ud mod horisonten.

"Denne gang, Judy, synes mig, Gud hjælpe mig – ja, så sandt hjælpe mig Gud, mig se et skib!" råbte Coco glad.

"Åh!" skreg Judy af glæde, men med svag røst, "så massa Eddard ikke dø."

"Ja, så sandt hjælpe mig Gud – han komme denne vej her hen ad!" Og Coco, som syntes at have genvundet en del af sin tidligere styrke og behændighed, klavrede op på toppen af kabyssen, hvor han satte sig med benene over kors og viftede med sit gule tørklæde i håb om derved at tiltrække sig de ombordværendes opmærksomhed; for han vidste udmærket, at det var meget muligt, at en genstand, som kun ragede ganske lidt op over havfladen, let kunde undgå at blive bemærket.

Heldigvis traf det sig så, at fregatten (for det var hvad den fremmede sejler var) netop styrede sin kurs lige stik imod vraget, omend dette ikke var blevet bemærket af udkiggerne i mærsene, der havde haft deres øjne henvendte på horisonten. Mindre end en time efter truedes vore venner af en ny fare, nemlig at blive oversejlet af fregatten, som nu var mindre end en kabellængde fra dem og med den hurtige fart, den skød, kastede bølgerne bort fra boven, så de stod i ét skum. Coco råbte af alle kræfter og tildrog sig heldigvis de matrosers opmærksomhed, som var ude på bovsprydet for at beslå forestængestagsejlet, som havde været sat til tørring efter stormen.

"Hårdt styrbord!" blev der råbt.

"Styrbord skal være," lød svaret fra skansen, og roret blev lagt om uden videre forespørgsel, som det altid sker om bord i en orlogsmand, men på den anden side må folk være temmelig varsomme med at give en sådan befaling, når de ikke er parat til sidenhen at kunne afgive den mest fyldestgørende forklaring.

Mærselæsejlet flagrede og flaprede, fokken spillede, og klyveren fyldtes, idet fregatten luvede an og lige netop undgik

at løbe på vraget, som nu var under boven af den og gyngede så voldsomt i det hvide skum af de oprørte bølger, at Coco kun med meget besvær kunde holde sig på sit ophøjede stade ved at klynge sig fast til stumpen af stormasten. Fregatten mindskede sejl, drejede til og firede et af låringsfartøjerne ned, og på mindre end fem minutter var Coco, Judy og barnet udfriet fra deres skrækkelige stilling. Den stakkels Judy, der for barnets skyld havde udholdt alt, lagde det i armene på den officer, som hjalp dem ud af båden, og sank så bevidstløs om, og i den forfatning blev hun bragt om bord. Coco stirrede vildt omkring sig, idet han satte sig på agtersædet i båden, og brast så ud i en umådelig skraldende skoggerlatter, som ikke ville høre op igen og var det eneste svar, han kunde give på de spørgsmål, der blev ham forelagt på skansen, indtil han segnede afmægtig om og blev overgivet til lægens behandling.

2. Pebersvenden

Om aftenen på den selv samme dag, da barnet og de to negre var blevet frelst fra vraget ved at fregatten ved et heldigt tilfælde kom til, sad mr. Witherington i Finsbury Square ene i sit spiseværelse og undrede sig over, hvor *Circassian* kunne være blevet af, og hvorfor han ikke havde fået budskab om dens ankomst. Mr. Witherington var som sagt ene; han havde sin portvin og sin sherry stående foran sig, og skønt det var temmelig varmt i vejret, var der dog et lille bål i kaminen, fordi det, som mr. Witherington sagde, så så hyggeligt ud. Efter at mr. Witherington i nogen tid havde betragtet loftet i stuen, skønt der virkelig ikke var noget nyt at finde dér, skænkede han sig endnu et glas vin og gjorde sig det mere mageligt ved at knappe tre knapper til op på sin vest, skyde sin paryk længere tilbage på hovedet og løsne alle knapperne ved bukseknæene; han trak to stole, der stod ham så nær, at han kunne nå dem, hen til sig, lagde benene op på den ene, hvilede sin arm på den anden og havde nu ordnet alt efter sin magelighed; og hvorfor skulde mr. Witherington ikke gøre sig det mageligt og behageligt? Han havde et godt helbred, en god samvittighed og otte tusinde om året.

Tilfreds med at have ordnet sig det lidt bekvemt nippede mr. Witherington til sin portvin og satte glasset fra sig igen, lagde sig tilbage i stolen, foldede hænderne over brystet og begyndte i denne højst bekvemme stilling atter at grunde over, hvor det dog kunne være, at *Circassian* ikke var kommet.

Vi vil overlade ham til hans betragtninger, mens vi gør vore læsere noget nærmere bekendt med ham.

Mr. Witheringtons fader var yngre søn i en af de ældste og stolteste slægter i Yorkshires vestdistrikt; han kunne vælge imellem de fire livsstillinger, hvortil adgangen står åben for yngre sønner, hvis årer er fyldt med adeligt blod – hæren, flåden, retsvæsenet og kirken. Hærvæsenet huede ham ikke, sagde han, da marcher og kontramarcher ikke var behagelige; søvæsenet huede ham ikke, da der kun var lidet behageligt at finde i storme og mugne beskøjter, retsvæsenet var heller ikke efter hans hoved, da han ikke var vis på ikke at komme på kant med sin samvittighed, hvilket ikke ville være behageligt; præstestanden blev også vraget, da den i hans tanker var sammenknyttet med forestillingen om et lille kald, meget at tage vare på, streng tjeneste, en kone og elleve børn, hvilket var alt andet end behageligt. Til sin families store rædsel kastede han vrag på alle ædle leveveje og gik ind på en gammel vanartet onkels forslag, da denne tilbød ham en plads på sit kontor og lovede at gøre ham til sin kompagnon, så snart han egnede sig dertil; følgen af dette var, at hans slægtninge bød ham vredt farvel og forhørte sig ikke mere om ham; han var lige så uigenkaldeligt forstødt, som en af familiens kvindelige medlemmer ville være blevet, om hun havde begået et fejltrin.

Ikke desto mindre lagde mr. Witherington senior sig med iver efter forretningen, blev efter få års forløb kompagnon og så sig ved den gamle herres, onklens, død i besiddelse af en klækkelig formue, og hvert år øgedes hans velstand.

Mr. Witherington senior købte sig så et hus i Finsbury Square og syntes, at det nu kunne være passende, om han så sig om

efter en hustru.

Da han endnu havde megen familiestolthed i sig, besluttede han, ikke at plumre Witheringtonernes blod ved krydsning med én fra Cateaton Street eller Mincing Lane, og efter en passende undersøgelse udkårede han sig datteren af en skotsk earl, der på en smakke fra Leith var taget til London med en flok på ni døtre for at omtuske adelsblod for mønt. Da mr. Witherington var så heldig at være den, der kom først til mølle, kunne han frit vælge mellem de ni unge damer; hans udkårne var lyshåret, blåøjet, lidt fregnet og meget høj, men ingenlunde ilde af udseende og stod opført på listen i familiebibelen som nummer 4. Denne ægteskabelige forbindelse skænkede mr. Witherington afkom, først en datter, som i dåben fik navnet Moggy, og hvem vi snart skal forestille for læseren som en pebermø på syv og fyrretyve år, og for det andet Anthony Alexander Witherington, Esquire, som netop forlod i en meget magelig stilling og i meget dybe tanker.

Mr. Witherington senior overtalte sin søn til at indtræde i hans bankierforretning, og som en lydig søn trådte han hver dag ind i hans kontor, men det var også alt hvad han bestilte, da han havde gjort den heldige opdagelse, at "hans fader var født før ham", eller med andre ord at hans fader havde rigeligt med penge og ville blive nødt til at lade dem blive tilbage her i verden.

Da mr. Witherington senior alle dage havde lagt vægt på hyggelighed og bekvemmelighed, havde hans søn allerede tidlig indsuget den samme forestilling og drev det i så henseende til større yderlighed end faderen: Han inddelte alle ting i behagelige og ubehagelige. En skønne dag da lady Mary

Witherington havde betalt alle husholdningsregningerne, betalte hun også sin gæld til naturen, det vil sige, hun døde; hendes ægtefælle betalte bedemandens regning, så man må antage, at hun blev begravet.

Mr. Witherington senior fik kort tid efter et apoplektisk slag, som slog ham omkuld. Døden, der ikke har æresfølelse, slog ham, da han lå ned, og da mr. Witherington havde ligget et par dage til sengs, lagde endnu et slag ham i den samme gravhvælving, som husede lady Mary Witherington, og mr. Witherington junior (vor mr. Witherington) så sig, efter fradrag af 40.000 pund, som søsteren skulle have som sin del, i besiddelse af 8.000 pund netto om året og et fortrinligt hus i Finsbury Square. Mr. Witherington anså dette for en behagelig indtægt og trak sig derfor helt tilbage fra forretningen.

I sine forældres levetid havde han været vidne til et par ægteskabelige scener, der havde bevæget ham til at opføre ægtestanden som en af de ikke behagelige ting; derfor forblev han pebersvend.

Hans søster Moggy forblev også ugift, men om det kom sig af en meget uklædelig skelen, som afskrækkede frierne, eller fra den samme lede for ægtestanden, som hendes broder havde fået, står det ikke i vor magt at afgøre. Mr. Witherington var tre år yngre end sin søster, og skønt han allerede i nogen tid havde båret paryk, var dette kun, fordi han anså det for mere behageligt. Mr. Witheringtons hele karakter kan sammenfattes i to ord: Excentricitet og godmodighed, og excentrisk var han til visse, som de fleste pebersvende jo sædvanligvis er. Manden er kun en ru og kantet sten, når han ikke bliver afslebet ved berøringen med det blidere køn; det er vidunderligt, hvor

damer kan polere en mand, han bliver så glat, at han ruller rundt med de andre af sine kønsfæller og puffer eller skubber kun til sine naboer, men sårer dem ikke, hvis tilfældets bølger bringe ham til sammenstød med dem.

Mr. Witherington vågnede af sine dybe drømmerier og følte efter snoren, som gik hen til klokkestrengen, og som det var butlerens pligt ufravigelig at binde ved armen af sin herres stol, inden han sidste gang efter middag forlod spisestuen; for, som mr. Witherington meget rigtigt bemærkede, det var meget ubehageligt at skulle være nødt til at rejse sig og trække i klokkestrengen; ja mere end én gang havde mr. Witherington beregnet fordelene og ulejlighederne af at have en datter på en otte-ni år, som kunne ringe på klokken, afdampe og udlufte aviserne og skære bladene op i en ny roman.

Når han imidlertid betænkte, at hun ikke altid kunne vedblive at være netop i den alder, kom han til den afgørelse, at der ingen balance var, men mest af det ubehagelige.

Efter at mr. Witherington igen havde trukket i klokkestrengen, faldt han atter i dybe tanker.

Butleren, mr. Jonathan, viste sig, men da han så, at hans herre var beskæftiget, blev han øjeblikkelig stående ved døren, stiv som en pind, uden at røre sig, og med et ansigt så tungsindigt som om han agerede stum sørgetjener for en afdød rigets pair; for det er begribeligt, at jo større den afdødes rang har været, des længere må ansigtet være, og des bedre naturligvis betalingen.

Mens mr. Witherington endnu er hensunken i dybe tanker, og mr. Jonathan gerne kan blive stående lige så længe som en droschehest, vil vi lade dem begge være i fred og ro, mens vi

meddeler vore læsere det korte omrids af den sidstes levnedsløb. Jonathan Trapp havde tjent først som stik-i-rend-dreng, derpå som tjener, og til sidst var han blevet ophøjet til en butlers værdighed i mr. Witherington seniors tjeneste, og højere kunne han ikke nå der i familien. Jonathan blev så forelsket, for butlere kan lige så vel som deres herrer gøre sig skyldige i ubesindigheder; hverken han eller hans skønne tilbedte, der var kammerpige hos en anden familie, ville, til trods for at de havde set følgerne af denne fejl hos andre, lade sig råde af andre, de sagde op og giftede sig.

Som de fleste butlere og kammerpiger, der går af og indgår ægteskab, åbnede de en beværtning; det er kun simpel retfærdighed imod kammerpigen at anføre, at hun ville have foretrukket et spisested, men blev nedstemt af Jonathan, der sluttede som så, at skønt folk nok kunne drikke, selv om de ikke var tørstige, ville de dog ikke give sig til at spise, med mindre de var sultne.

Skønt der nu vel var en del sandt i denne betragtning, er det dog sikkert og vist, at det ikke gik med den bedrift; nogle opstillede den formodning, at Jonathans lange, tynde og magre skikkelse skadede hans søgning, da folk kun er alt for tilbøjelige til at dømme om øllets kvalitet efter værtens ansigtsrødme og maverundhed og derfor sluttede som så, at der ikke kunne være godt øl der, hvor værten var hungerens udtrykte billede. Det ydre skin har meget at sige her i verden, og det ser næsten ud til, at Jonathan på grund af sit kadaveragtige udseende temmelig snart kom i avisen som patient; men hvad der ødelagde Jonathan i én levevej, skaffede ham straks beskæftigelse i en anden. En vurderingsmand, møbelhandler

og bedemand, som var blevet tilkaldt for at taksere det mur- og nagelfaste tilbehør til lejligheden, fæstede sit blik på Jonathan, og da han vidste, hvor meget hans ejendommeligt bedrøvelige ydre var værd, og havde en halvbroder af samme højde, tilbød han ham straks beskæftigelse som stum sørgetjener. Jonathan glemte snart at sørge over sit eget tab af nogle få hundrede for den sorg, han i sin nye stilling skulle lægge for dagen over tabet af tusinder, og hans stive, statuelignende holdning, lige op og ned, hans lange, tungsindige ansigt, når han stod uden for portalen til huse, hvis beboere var gået ind ad porten til den næste verden, var kun alt for ofte en bitter spot over arvingernes sorg. Selv sorg har i denne kræmmerverden ikke noget at betyde, hvis den ikke er betalt. Jonathan begravede mange, og til sidst begravede han sin kone. For så vidt var alt endnu godt; men til sidst begravede han sin arbejdsgiver, bedemanden, og det var ikke helt så ønskeligt. Skønt Jonathan ikke græd, udtrykte han dog en stum sorg, da han som marskal fulgte ham til hans sidste hvilested, og drak til hans minde et krus porter, da han var vendt tilbage fra jordefærden og tillige med mange andre havde siddet som ådselskrager oven på ligvognen.

Jonathan blev nu sat fra bestillingen af en grund, som de fleste folk ville have anset for den højeste anbefaling. Alle bedemændene undslog sig for at tage ham i tjeneste, fordi de kunne ikke få mage til ham. I denne ulyksalige knibe tænkte Jonathan på mr. Witherington junior, som han havde tjent, og han havde begravet hans fader mr. Witherington og hans moder lady Mary; han følte, at for en sådan mængde forskellige tjenester havde han stærke krav på familien og henvendte sig

derfor til pebersvenden. Heldigvis for Jonathan var mr. Witheringtons daværende butler netop i begreb med at begå den samme dårskab, som Jonathan fordum havde gjort sig skyldig i, og Jonathan blev atter indsat i embedet og besluttede i sit stille sind at føre samme liv som tidligere og ikke have mere at skaffe med kammerpiger. Men af vane opførte Jonathan sig stadig ved alle lejligheder i det daglige liv som stum sørgetjener, tillod sig aldrig den mindste tilnærmelse til munterhed, undtagen når han så, at hans herre var meget oprømt, og selv da var det mere en følge af pligtfølelse, end fordi han virkelig selv var hjertensglad.

Jonathan var godt oplært til sin stilling i livet, og mens han var i tjeneste hos bedemanden, havde han lært betydningen af alle de latinske mottoer, som fandtes på våbenskjoldene over døren på sørgehuset, og når som helst han anså disse mottoer for at være anvendelige, var han meget tilbøjelig til at citere dem. – Vi forlod Jonathan stående ved døren; han havde lukket den i og havde endnu hånden på dørgrebet. "Jonathan," sagde mr. Witherington efter en lang pause, "jeg kunne have lyst til at kigge i det sidste brev fra New York, du vil finde det inde på mit toiletbord."

Jonathan forlod værelset uden at svare og kom tilbage med brevet.

"Jeg har længe ventet det skib, Jonathan," bemærkede mr. Witherington, idet han foldede brevet ud.

"Ja, sir, længe; *tempus fugit* [Note 1)]," svarede Jonathan dæmpet og lukkede øjnene halvt i.

"Jeg håber til Gud, at der ikke er sket en ulykke," vedblev mr. Witherington; "min stakkels lille kusine og hendes tvillinger

ligger måske alle tre i dette øjeblik på havsens bund."

"Ja, sir," svarede butleren, "søen snyder mangen en skikkelig bedemand for hans fortjeneste."

"Ved Witheringtonernes blod! Jeg kan måske komme til at stå uden arvinger og blive nødt til at gifte mig, hvilket ville være meget ubehageligt."

"Meget lidet behageligt," gentog Jonathan, – "min kone er død. *In coelo quies* Note 2)."

"Nå, vi må jo håbe på det bedste, men denne spænding og uvished er alt andet end behagelig," bemærkede mr. Witherington efter for tyvende gang at have gennemløbet brevets indhold.

"Det er godt, Jonathan; jeg vil snart ringe efter kaffen;" og mr. Witherington var atter ene og fæstede igen øjnene på loftet.

En kusine til mr. Witherington, hans erklærede yndling (for da mr. Witherington ejede en stor formue og ikke havde det mindste at tage sig for, gjorde hans slægtninge megen stads af ham), havde til en vis grad kompromitteret sig, det vil sige, til trods for sine forældres formaninger havde hun fattet kærlighed til en ung løjtnant ved fodfolket, hvis stamtavle til nød gik an, men hvis formue var alt andet end respektabel, da den kun bestod i en underordnet officers lønning. Fattige mænd er uheldigvis altid bedre til at bejle og gøre kur end de rige, for da de har mindre at bryde sig om og ikke er opblæste af deres egen vigtighed, er de ikke så selviske og tænker meget mere på deres tilbedte end på sig selv. Unge damer, som går hen og forelsker sig, tager heller aldrig i betragtning, om der er nok til "at holde gryden i kog", rimeligvis fordi unge forelskede damer taber madlysten, og da de ikke i forelskelsesperioden

føler lyst til at spise, bilder de sig ind, at kærligheden altid vil bøde på, hvad der mangler af fødemidler. Vi vil nu henlægge sagen under de gifte damers domstol og spørge, om vi ikke har ret i at påstå, at skønt de næsten væmmes ved at se den store anretning, hvormed der på bryllupsdagen dækkes op for dem og deres slægt og venner, mærker de dog, at deres appetit snart efter vender forstærket tilbage. Dette var netop tilfælde med Cecilia Witherington eller rettere Cecilia Templemore, for hun havde netop skiftet navn, dagen før hun genvandt sin appetit. Det var også tilfældet med hendes ægtefælle, der altid havde haft en god appetit, selv i de dage, han gjorde kur til hende, og følgen heraf var, at marketenderens regning (de boede nemlig på kasernen) i løbet af nogle få uger løb foruroligende op. Cecilia henvendte sig til sin slægt, som meget venligt sendte hende det svar, at hun for dem gerne kunne sulte ihjel, men da dette råd hverken huede hende eller hendes mand, skrev hun til sin fætter Anthony, som svarede hende tilbage, at det skulle være ham en stor fornøjelse at have dem som gæster ved sit bord, og at de skulle opslå deres bopæl i Finsbury Square. Det var netop det, de ønskede; men der var dog lidt vanskeligheder forbundet dermed – løjtnant Templemores regiment lå i kvarter i en by i Yorkshire, der lå et betydeligt stykke vej fra Finsbury Square, og at skulle sidde til bords hos mr. Witherington klokken seks om eftermiddagen og nødvendigvis møde til parade klokken ni hver formiddag, det var en vanskelighed, man ikke kunne komme ud over. Flere breve blev udvekslet om dette indviklede spørgsmål, og til sidst enedes man da om, at mr. Templemore skulle sælge sin bestalling og tage hen at bo hos mr. Witherington med sin søde lille kone; det

gjorde han derfor og fandt, at det var langt behageligere at stå op klokken ni om morgenen til en god frokost end at stille til militærparade. Men mr. Templemore havde en ædel stolthed og uafhængighedsfølelse, som ikke tillod ham at spise lediggangens brød, og efter et to måneders ophold i et overordentlig behageligt kvarter uden at blive besværet af nogen marketenderregning, åbnede han frimodigt sit hjerte for mr. Witherington og bad ham om at hjælpe ham til at skaffe sig et anstændigt udkomme. Mr. Witherington, der var kommet til at holde af dem begge, ville gøre indvendinger og sagde, at Cecilia var hans kusine, og han var fast bestemt på at ville leve og dø som pebersvend, men i dette tilfælde var Templemore stejl og ubevægelig, og mr. Witherington måtte, skønt meget nødig, give efter. Et af de anseligste handelshuse søgte en kompagnon, som kunne have tilsyn med dets forsendelser til Amerika. Mr. Witherington forstrakte ham med de fornødne penge, og et par uger efter sejlede mr. og mrs. Templemore til New York.

Mr. Templemore var driftig og indsigtsfuld; det gik fremad for dem, og efter et par års forløb mente de at kunne vende tilbage til deres fædreland med tilstrækkelig meget til at leve af. Men det andet år efter deres ankomst til Amerika medførte høsten mange sygdomme, den gule feber rasede, og blandt de mange tusinde ofre, der blev bortrevet af den, var mr. Templemore, en tre ugers tid efter at hans kone var nedkommet med tvillinger. Mrs. Templemore stod op af barselsengen som enke og moder til to smukke drenge. Det handelshus, hvormed mr. Templemore havde stået i forbindelse, erstattede tabet af ham med en anden, og mr. Witherington tilbød sin kusine det

tilflugtssted, som hun efter det smertelige og uventede tab, hun havde lidt, så højlig trængte til. I løbet af tre måneder var hendes sager blevet ordnet, og med sine små drenge hængende ved brystet af to sorte ammer, da hun ikke kunne få fæstet andre, som ville vove rejsen, og med Coco som tjener indskibede mrs. Templemore sig om bord på det gode skib *Circassian*, indregistreret på første klasse og bestemt til Liverpool.

3. Stormen

De, der stod på skibsbroen og så *Circassian*s stolte holdning, da den udbredte sine sejl for vinden, tænkte kun lidt på dens skæbne, og endnu mindre anede de, der var om bord på den, hvorledes det ville gå; for tillidsfuldhed er et særkende for sømænd, og de har den lykkelige gave at kunne bibringe enhver som helst, der er sammen med dem, den samme tillid, de selv har. Vi vil springe rejsen over og indskrænke os til en skildring af dens sørgelige udfald.

Under en storm fra nordøst, som havde varet i tre døgn, og hvorved *Circassian* var blevet drevet ned i den biscayiske bugt, sporede man ved midnatstid tegn til, at vejret ville blive lidt bedre. Kaptajnen, som hele tiden havde været på dækket, sendte bud ned efter første styrmand. "Oswald," sagde kaptajn Ingram, "stormen er ved at lægge sig, og jeg tænker, at vi inden daggry har overstået det værste. Jeg går ned og lægger mig en times tid eller to; kald på mig, hvis der skulle indtræde en forandring."

Oswald Bareth, en høj, muskelstærk og køn mand, et smukt eksemplar af racen hinsides Atlanterhavet, undersøgte horisonten hele vejen rundt, inden han svarede. Til sidst fæstede hans øjne sig vedholdende i læ. "Det tror jeg dog ikke, sir," sagde han; "jeg ser ingen tegn i læ til, at det vil klare op; det er kun en lille pause, blæsten tager sig, for at hvile ud og kunne møde med friske kræfter ved blæsebælgen igen, det kan De stole på."

"Vi har nu haft den i tre dage," svarede kaptajn Ingram, "og det er netop så længe, en sommerstorm plejer at stå på."

"Ja vel så," genmælede styrmanden, "men dog altid forudsat, at den ikke blæser tilbage igen. Hendes udseende huer mig ikke, sir; og komme tilbage, det gør den nok, og det er lige så vist, som at der er slanger i Virginia."

"Nå, skal det være, så lad det være," var kaptajnens rolige svar. "De må holde skarpt udkig, Bareth, og gå ikke fra dækket for at varsko mig; De kan jo sende en mand ned."

Kaptajnen gik ned i sin kahyt. Oswald så på kompasset i nathuset, talte et par ord med rorgængeren, gav nogle af folkene, som "sleb sig en skraber", et par drøje ribbensstød, pejlede pumpen, puttede en frisk skrå i munden og gav sig så til at undersøge himlen oven over sig; en sky, langt mørkere og lavere end de andre, som formørkede himmelhvælvingen, bredte sig over zenith og gik lige ned til horisonten i læ. Oswalds blik havde kun været fæstet nogle få sekunder på den, da han så et lille, takket lynglimt trænge igennem den mørkeste del af den, og derefter et andet og stærkere. Pludselig stillede vinden af, og *Circassian* rejste sig noget i vejret. Atter tog blæsten til at hyle – og atter blev skibet trykket ned af den, så det krængede på det yderste, der kom et lyn til, som efterfulgtes af et fjernt tordenbrag.

"Have overstået det værste, sagde De, hr. kaptajn? Jeg har nu den tanke, at det værste endnu er tilbage," mumlede Oswald og iagttog stadig himlen.

"Hvordan fører hun roret, Matthew?" spurgte Oswald og gik agter ud.

"En knage til luvart."

"Jeg vil have det gaffelsejl af hende, hvordan det så går," vedblev styrmanden. "Agter ud, manne! og stryg gaffelsejlet. Hold fast på skødet, til det er nede, ellers vil det hænge og piske og skræmme livet af damen, vi har med som passager. Får jeg nogen sinde eget skib, skal jeg ikke have fruentimmer med om bord. Penge skulle ikke friste mig."

Lynene kom nu i hurtige zig-zag-stråler, og tordenskraldet, som øjeblikkelig fulgte på hvert glimt, viste, at uvejret rykkede nær. Der faldt en voldsom plaskregn, et formeligt skybrud – vinden stilnede af – tudede atter – stilnede af igen – sprang et par streger om, og de våde og tunge sejl slog mod mast og ræer.

"Op med roret, mat!" råbte Oswald, da et nært lynglimt for et øjeblik blændede, og det medfølgende tordenskrald døvede folkene på dækket. Atter blæste vinden voldsomt – så lagde den sig, og det blev havblik. Sejlene hang slappe ned fra ræerne, regnen plaskede lige lodret ned, mens skibet vuggede frem og tilbage i hulningen mellem søerne, og det blev pludselig bælgmørkt.

"Ned der, en af jer, og varsko kaptajnen," sagde Oswald. "Nu så vi det, min salighed! Hen og bras ræerne, folkens. Rap jer! Det mærssejl dér skulle have været bjærget," mumlede styrmanden; "men jeg er ikke kaptajn. Se nu at få ræerne braset, gutter!" vedblev han, "Muntert, muntert! – det her er ikke barneleg."

Da de havde vanskeligt ved at finde og lange hinanden linerne, fordi det var så forfærdelig mørkt og skylregnen blindede dem, kunne folkene ikke udføre styrmandens ordre så hurtigt, som det var nødvendigt, og inden de kunne blive færdige med, hvad de skulle, eller kaptajn Ingram nåede at

komme op på dækket, brød vinden pludselig ind over det til undergang viede skib stik modsat det hjørne, hvorfra blæsten hidtil var kommet, sejlene slog helt bak, og skuden kastedes om på siden. Rorgængeren blev slynget ud over rattet, mens resten af mandskabet, der stod sammen med Oswald henne ved storebeddingen, tillige med det opskudte tovværk og alt andet på dækket, som ikke havde været surret, rullede ned i spygatterne, hvor de anstrengte sig for at fri sig ud af dette vildrede og komme op af vandet, hvori de lå og sprællede. Den pludselige omvæltning vækkede alle mand neden under, som formodede, at skibet var ved at synke, og gennem den eneste luge, der ikke havde været lukket, styrtede de nu op i bar skjorte med deres andre klæder på armen for at trække dem på – hvis skæbnen tillod dem det.

Oswald Bareth var den første, der klavrede op fra læsiden. Han nåede hen til roret, som han lagde helt op. Kaptajn Ingram og nogle af matroserne nåede også hen til roret; det er samlingsstedet for alle brave sømænd i en sådan overhængende fare som den, vi her skildrer. Men stormens tuden, regnen og saltvandet, der piskede dem i ansigtet og blindede dem, bølgerne, som hæmmedes i deres løb ved, at vinden gik om, og som nu brød ind over skibet i vældige vandmasser, de frygtelige tordenskrald og det bælgmørke, som ledsagede disse rædsler, i forbindelse med skibets hældende stilling, der nødte dem til at kravle fra den ene side af dækket til den anden, afskar i nogen tid al samtale og andre former for meddelelser, der kunne være til nytte for skibet og besætningen. Deres eneste ven i denne elementernes kamp var lynet (og sørgelig er den stilling, hvori lynet bydes velkommen som en ven!), men dets stærke og

takkede glimt, som skød ned på hver en kant af horisonten, satte dem i stand til at skønne, hvorledes de var farne, og hvor skrækkelig deres stilling end var, var den dog, når den for et øjeblik lå oplyst for dem, ikke nær så skrækkelig som mørke og uvished. For dem, der er vant til sømandslivets besværligheder og farer, gives der ingen linjer, som tiltaler fantasien mægtigere eller mere fremhæver skønheden og kraften hos den græske digter end de, hvor Ajax beder "Jordens og luftens herre, konge! Fader! Hør min ydmyge bøn; spred denne sky og lad himlens lys atter skinne; lad mig blot få lov at se, – om andet og mere beder Ajax ikke. Skal Grækenland end forgå, vil vi lyde din vilje; *men lad os blot omkomme for dagens åsyn*."

Oswald gav roret til to af matroserne, og med sin kniv skar han økserne los, som var fastsurrede omkring mesanmasten i malede sejldugs overtræk. En beholdt han til sig selv, de andre stak han bådsmanden og andenstyrmand i hånden. At tale så højt, at man skulle kunne høres, var næsten umuligt for vindens rædsomme brølen, men lampen brændte endnu i nathuset, og ved dens svage skin kunne kaptajn Ingram skelne de tegn, styrmanden gjorde, og tilkendegive sit samtykke. Det var aldeles nødvendigt, at skibet blev bragt op i vinden, og roret havde ingen magt over det. Inden ret længe vare taljerebene til mesanrigningen overhugget, og mesanmasten gik over bord næsten ubemærket af mandskabet andetsteds på dækket, ja selv de der var i nærheden havde næppe vidst noget af det, hvis ikke de, der var kommet for tæt derhen, havde fået nogle slag, da mærsesejlskøderne og takkelagen omkring masten faldt.

Oswald nåede med sine kammerater tilbage til nathuset og betragtede en stund kompasset. Skibet faldt ikke af og syntes at

synke dybere ned i vandet. Atter gjorde Oswald tegn, og atter gav kaptajnen sit samtykke. Frem sprang den uforfærdede styrmand, i det han holdt sig fast ved skanseklædningen og kofilnaglerne, og fulgtes af sine hårdføre og modige kammerater, indtil de alle tre var kommet hen til storrøstet. Da de her var udsat for brådsøernes fulde styrke, og de faste og tykke tov kun langsomt gav efter for huggene fra økserne, der næsten måtte bruges under vandet, var det et overordentlig vanskeligt og farligt stykke arbejde, de havde for. Bådsmanden blev skyllet ud over skanseklædningen og slynget over i læ, hvor takkelagen ene og alene reddede ham fra at finde sin grav i bølgerne. Uforknyt kravlede han igen op til luvart, hvor han atter sluttede sig til sine kammerater og hjalp dem. Det sidste hug førte Oswald – taljerebene fo'r igennem jomfruerne – og den høje mast forsvandt i den frådende sø. Oswald og hans kammerater skyndte sig bort fra deres farlige opholdssted og stillede sig atter hen ved kaptajnen, som med en del af mandskabet endnu holdt sig i nærheden af rattet. Skibet faldt nu langsomt af og rettede sig. Et par minutter efter fløj det afsted for stormen, men rullede tungt og tørnede af og til på vraget af masterne, som det slæbte med sig ved læ-takkelagen.

Skønt vinden blæste lige så voldsomt som før, var det dog ikke med samme larm som tidligere, nu da skibet gik for vinden og havde mistet sine agtermaster. Det næste, der var at gøre, var at klare skibet for vraget af masterne; men skønt alle nu hjalp til, kunne der dog ikke udrettes synderligt, før dagen gryede, og selv da var det et farefuldt arbejde, da skuden rullede, så rælingen stod under vand. De, der var sat dertil, havde reb om livet for ikke at blive skyllet over bord, og næppe

var arbejdet fuldført, før de fik en svær overhaling, som i forbindelse med et voldsomt stød fra en brådsø, der ramte det ved halsklampen, kastede fokkemasten ud over styrbords kranbjælke. På den måde afmastedes *Circassian* i stormen.

4. Lækken

Vraget af fokkemasten blev kappet fra skibet; stormen vedblev, men solen skinnede klart og varmt. *Circassian* blev atter bragt til vinden. Al fare regnedes nu for overstået, og matroserne lo og spøgte med hinanden, mens de havde travlt med at tildanne og opsætte nødmaster, der kunne sætte dem i stand til at nå deres bestemmelsessted.

"Jeg ville ikke have brudt mig så meget om alt dette," sagde bådsmanden, "hvis det ikke havde været for stormastens skyld; det var sådan et dejligt stykke tømmer. Der kan ikke findes mage til det langs hele Mississippi."

"Snak, menneske!" svarede Oswald, "der er lige så gode fisk i søen, som der nogen sinde er trukket op af den, og der vokser lige så gode træer, som der nogen sinde er blevet fældet; men jeg formoder, at vi kommer til at spytte ordentlig i bøssen for vore rundholter, når vi kommer til Liverpool – men det bliver nu rederens sag."

Vinden, som, den gang den sprang så pludselig om til syd og øst, havde blæst med en orkans voldsomhed, stilnede nu af og blev til en almindelig stiv kuling, sådan en som sømænd er forberedt på at møde og le ad. Himlen var også lys og klar, og der var ingen fare fra en kyst i den læ side. Det var en fornøjelig forandring efter en mørk nat, fuld af farer, forvirring og ødelæggelse. Folkene arbejdede trøstigt på at få tilstrækkelige sejl op for at støtte skibet og sætte dem i stand til at styre en kurs.

"Jeg tænker, at nu, da vi har fået gaffelsejl på hende forude, er kaptajnen til sinds at holde hende gående med det," bemærkede en af matroserne, som var ved at indbinde en jomfru.

"Ja," svarede bådsmanden, "og med den vind på vor låring behøver vi ikke mange sejl, så vidt jeg kan se."

"Det er da godt, én fordel er der da ved at forlise sine master – man har ikke meget mas med takkelagen."

"Der er dog mas nok, Bill, når vi kommer i havn," tog en anden gnavent til orde, "så er der ny takkelage at smerte og klæde, og hver blok skal bindes i på ny."

"Blæse være med det, så kommer vi til at ligge længere i havn – jeg vil lade mig splejse."

"Hvad for noget, hvor tit har du i sinde at lade dig splejse, du? Du har jo en kone i hvert land, så vidt jeg ved."

"Jeg har da ingen i Liverpool, Jack."

"Åh, så tager du dig nok en der, Bill, for du har da været svært forliebt i den negertøs i de sidste tre uger."

"Hun kan være god nok i en storm, men hun duer ikke, når vi kommer i havn; men sandt at sige, Jack, er du på vildspor dér. Det er drengene, jeg synes om, – jeg kan godt lide at se dem begge på én gang hænge ved negerindens bryster. Det tager sig i mine øjne altid ud som to abekatte, der giver to kattekillinger die."

"Fruentimmerne kan jeg se forskel på, men børnene kan jeg aldrig kende fra hinanden. Det er to alen af ét stykke, ikke fandt, Bill?"

"Jo, ligesom to blanke kugler, der er kommet ud af samme form; hør, Bill, har ingen af dine koner nogen sinde fået tvillinger?"

"Nej, og det skal jeg heller ikke have noget af, før rederne give os dobbelt hyre."

"Det er sandt," sagde Oswald, som havde stået ved bakken til luvart og lyttet til samtalen, mens han holdt øje med, at arbejdet skred fremad, "det er nok lige få godt, at vi ser efter, om hun har trukket vand under al denne huggen og støden. Jeg har, Gud hjælpe mig, ikke tænkt på det før nu. Tømmermand, læg øksen fra Dem og pejl pumpen."

Tømmermanden, der til trods for ulemperne af, at skibet havde mistet sine master, udførte sin vigtige del af arbejdet, adlød straks befalingen. Han trak linen med jern-pejlestokken op, lod den gå ned i pumpebrønden og så straks, at vandet dryppede fra den. I den tanke, at den kunne være blevet våd af den mængde vand, som skibet havde taget ind overalt, løste han linen fra pejlestokken, trak en anden ende kabelgarn ud af det skibmandsgods, som lå på dækket, og som matroserne benyttede, og gav sig så omhyggelig til at lodde brønden. Han halede lodlinen op, så nogle sekunder forfærdet på den og udbrød: "*Syv fod* vand i lastrummet, ved den levende Gud!"

Om mandskabet på *Circassian*, som alle var på dækket, var blevet ramt af et elektrisk stød, så kunne den pludselige forandring i deres ansigter ikke have været større end den, som dette skrækkelige budskab fremkaldte.

Dyng det ene uheld efter det andet på matroser, lad dem blive ramt af enhver modgang, enhver fare, som vind og vover, elementerne eller fjenden kunne sammenhobe, og de ville udholde dem med et mod, der stiger til heroisme. Alt, hvad de forlanger, er, at den tynde planke "imellem dem og døden" er stærk og holdbar, og de ville stole på deres egen kraft og lide på

deres egen dygtighed; men lad skibet få en læk, så bliver de halvt lammede af skræk, og tager den til i omfang, blive de helt forknytte; for mærker de, at alle deres anstrengelser er til ingen nytte, er de ikke stort bedre end børn.

Oswald fo'r hen til pumpen, da han hørte tømmermandens melding, "Prøv igen, Abel – det kan ikke være muligt; kap den line af; lang os en tør ende kabelgarn hid."

Atter pejledes pumpen, denne gang af Oswald, og udfaldet blev det samme. "Vi må gøre pumperne klar, gutter," sagde styrmanden, i det han søgte at skjule sin egen frygt; "halvdelen af dette vand må være trængt ind, mens skuden lå krænget helt over."

Denne formodning, som han så snildt fremsatte, blev grebet af matroserne, der skyndte sig at adlyde ordren, mens Oswald gik ned for at varsko kaptajnen, der, udmattet af at våge og træt af den megen anstrengelse, nu, da faren ansås for overstået, var krøbet til køjs for at få et par timers hvile.

"Tror De, Bareth, at vi er sprunget læk?" spurgte kaptajnen alvorligt; "den mængde vand har den aldrig kunnet tage ind."

"Nej, aldrig, sir," svarede styrmanden, "men den har været udsat for så stærkt et tryk, at den måske har givet sig i fugerne. Jeg håber, at det ikke er værre. Hvad mener De da, det skulle være? Jeg er bange for, at resterne af masterne har beskadiget den; De husker jo nok, hvor tit vi tørnede imod dem, inden vi kunne klare os fri af dem; og særlig én gang mindes jeg bestemt, at stormasten lod til at være lige under bunden af skibet, og det tørnede grumme hårdt imod den."

"Nå, det er Guds vilje; lad os gå op, og det hurtigst muligt."

Da de kom op på dækket, gik tømmermanden hen til kaptajnen og sagde ganske roligt til ham: "*Syv fod og tre tommer, sir.*" Pumperne var da i fuld gang, folkene havde efter bådsmandens ordre delt sig i hold og afløste, nøgne indtil bæltestedet, hinanden hvert andet minut. En halv time arbejdede de uophørligt.

Det var en spændingens stund; hovedspørgsmålet, som skulle afgøres, var, om skibet lækkede igennem overdelen og havde taget vandet ind under stormen, i så fald var der godt håb om at kunne holde det på pumperne. Kaptajn Ingram og styrmanden stod tavse nær ved spillet, den første med sit ur i hånden, så længe som matroserne anstrengte sig til det yderste. Klokken var ti minutter over syv, da den halve time var forløbet, pumpen blev pejlet, og linen nøjagtig målt – *syv fod og seks tommer*! Vandet var altså steget, til trods for at de havde pumpet af alle kræfter.

Et stumt fortvivlelsens blik udveksledes blandt mandskabet og efterfulgtes af eder og forbandelser. Kaptajn Ingram stod vedvarende tavs med sammenpressede læber.

"Det er ude med os!" råbte en af folkene.

"Nej, endnu ikke, gutter; vi har dog endnu én mulighed for frelse," sagde Oswald; "jeg er af den formening, at skibets sider har givet sig ved den helvedes pressen og støden sidste nat, og at det nu væsentligt trækker vand ind i overdelen; i så fald behøver vi blot at lægge det op i vinden igen og så tage et godt tag til ved pumperne. Når det ikke længere, således som nu, presses med bredsiden imod søen, vil det nok blive tæt igen."

"Det skulle ikke undre mig, om mr. Bareth har ret," tog tømmermanden til orde; "i alt fald er jeg også af den

formening."

"Ja jeg med," tilføjede kaptajn Ingram. "Kom, gutter! Rask! Man skal ikke forsage før i sidste øjeblik. Lad os prøve det en gang endnu." og for at opmuntre folkene kastede kaptajn Ingram sin kjolefrakke og gav en hånd med ved første tørn, mens Oswald gik hen til roret og lagde skibet op i vinden.

Da *Circassian* slingrede for vinden, viste den træge måde, hvorpå den rejste sig, hvor meget vand der var i lastrummet. Matroserne anstrengte sig uden ophold i en hel time, hvorefter pumpen atter blev pejlet – *otte fod*!

Folkene erklærede ikke ligefrem, at de ikke ville pumpe længere; men de viste kun alt for tydeligt, hvad de havde i sinde, i det enhver af dem stiltiende trak skjorte og trøje, som de havde kastet ved begyndelsen af arbejdet, på igen.

"Hvad er der at gøre, Oswald?" spurgte kaptajn Ingram, idet de gik agter ud. "De ser selv, at folkene ikke vil pumpe længere, og det ville såmænd heller ikke være nogen nytte til. Vi er fortabt."

"Ja, *Circassian* er det, sir, det er jeg bange for," svarede styrmanden; "at pumpe er ingen nytte til; de kunne ikke holde hende flot til daggry. Vi må derfor sætte vor lid til bådene, som jeg tror alle er uskadt, og forlade hende, inden natten falder på."

"Overfyldte både i sådan en søgang som denne!" sagde kaptajn Ingram og rystede sørgmodigt på hovedet.

"Ja, det kan være slemt nok, det indrømmer jeg, men det er dog bedre end søen selv. Alt, hvad vi nu kan gøre, er at sørge for at holde folkene ædru, og kan vi blot det, er det langt bedre end at udmatte dem til ingen nytte; de kan nok have alle deres

kræfter behov, inden de sætter foden på tørt land igen, – om de nogen sinde er så heldige. Skal jeg tale med dem?"

"Ja, gør det, Oswald," svarede kaptajnen, "mig selv er jeg kun lidt bekymret for, det skal Gud vide; men min kone – mine børn!"

"Gutter!" sagde Oswald og gik forud til folkene, som i tavs nedslåethed havde afventet udfaldet af rådslagningen, "at lade jer pumpe det mindste længere ville kun være at udtømme jeres kræfter til ingen nytte. Vi må nu sætte vor lid til vore både, og en god båd er bedre end et dårligt skib. Men denne kuling og bølgegang er for øjeblikket endnu for hård for bådene; vi gør derfor bedst i at hænge ved skibet, så længe vi kan. Lad os tage rask fat med liv og lyst og gøre bådene klar med proviant, vand og hvad andet der ellers kan være fornødent, og så må vi stole på Guds barmhjertighed og brugen af vore egne kræfter."

"Ingen båd kan stå sig mod denne sø," ytrede en af folkene; "jeg er nu af den mening, at, da det tegner til kun at skulle blive et kort liv, er det lige så godt, at det bliver et lystigt! Hvad siger I, gutter?" vedblev han, idet han vendte sig til folkene.

Flere af mandskabet mente det samme; men Oswald trådte frem, greb en af økserne, som lå ved storbeddingen, gik hen til den matros, som havde talt, og så ham stift i øjnene.

"Williams," sagde styrmanden, "et kort liv kan det måske blive for os alle, men ikke noget lystigt; jeg forstår udmærket, hvad du mente med det, du sagde. Det skal gøre mig ondt at have dit eller andre menneskers blod på mine hænder, men så sandt der er en himmel over os, kløver jeg hovedet på den første, som prøver på at bryde ind i brændevinskælderen. I ved godt, at jeg spøger aldrig. Skam jer! Kalder I jer mænd, I der blot for at

kunne få en smule rom nu, ville gå glip af den eneste mulighed til at kunne drikke jer fulde hver eneste dag, så snart vi kommer i land igen? Hver ting har sin tid, og jeg mener, at nu er det tid til at være ædru."

Da de fleste af mandskabet holdt med Oswald, blev mindretallet nødt til at give efter, og de begyndte da at træffe de nødvendige forberedelser til at kunne forlade skibet. De to både på bommene befandtes at være i god stand. En del af folkene sattes til at kappe skanseklædningen bort, for at bådene kunne sættes i vandet ned over skibets side, da der ingen midler fandtes til at kunne få dem hejst ned. Pumpebrønden blev igen pejlet. Der var ni fod vand i rummet, og skibet var øjensynlig stærkt på vej til at synke. To timer var nu forløbet, og blæsten var ikke nær så voldsom som før; også søen, som, da vinden sprang om, var blevet toppet, lod nu til igen at have antaget sin vanlige, regelmæssige bevægelse. Alt var i orden; efter at matroserne først var sat i arbejde igen, havde de til dels genvundet deres sindsligevægt og opfyldtes af nye forhåbninger ved den ringe ændring til det bedre for dem, som lå i, at vinden var ved at lægge sig. De to både var mere end store nok til at kunne rumme hele mandskabet og samtlige passagerer; men, som matroserne sagde indbyrdes (og det viste deres gode hjertelag), "Hvad skulle der blive af disse to stakkels pattebørn i en åben båd, hvor de måske kom til at tilbringe mange døgn?" Kaptajn Ingram var gået ned til mrs. Templemore for at meddele hende de sørgelige udsigter, de havde, og moderhjertet og moderstemmen gentog sømændenes ord: "Hvad skal der blive af mine stakkels småbørn?"

Klokken var næsten blevet seks om aftenen, før alt var klart; skibet blev langsomt bragt til vinden igen, og bådene blev sat i vandet ud over skibssiden. På dette tidspunkt var kulingen taget betydelig af, men skuden var fuld af vand, og man ventede, at den snart ville gå til bunds.

Der gives ikke tid eller sted, hvor der kræves mere koldblodighed og bestemthed end under sådanne omstændigheder som dem, vi har forsøgt at skildre. Det er umuligt nøjagtig at vide det øjeblik, da et lækt skib i en svær sø vil gå under; de ombordværende befinder sig i en slags sjælelig feber ved tanken om, at de kunne blive så længe på skuden, at den pludselig synker og de kommer til at ligge og kæmpe i bølgerne. Denne følelse påvirkede mange af besætningen på *Circassian*, og de var allerede tyet til bådene. Alt var ordnet; Oswald fik befalingen over den ene båd, og det var blevet aftalt, at den største båd skulle tage mrs. Templemore og hendes børn om bord under kaptajn Ingrams varetægt og beskyttelse. Da det behørige antal matroser, som var tildelt Oswalds båd, var kommet ned i den, satte den af for at give plads for den anden og lagde sig i læ for at vente på den, så de kunne følges ad. Mrs. Templemore kom op med kaptajn Ingram og blev af ham hjulpet ned i båden. Ammen med det ene barn kom til sæde ved siden af hende, Coco førte Judy, den anden amme, med det tilbageblevne barn på armen, og kaptajn Ingram, som havde været nødt til at gå ned i båden med det første barn, ville lige vende tilbage igen for at hjælpe Judy med det andet, da skibet duvede stærkt og bakken begravedes i bølgerne; i det samme blev der slået hul i bådens ræling, da den kom i ublid berøring med siden af skibet. "Hun synker, så sandt hjælpe os Gud!"

råbte de forskrækkede matroser i båden og satte af for at komme bort fra den ved vandhvirvel, der ville opstå, når skibet sank.

Kaptajn Ingram, som stod på tofterne for at hjælpe Judy ned, blev kastet baglæns om ned i bunden af båden, og inden han kunne få sig rejst igen, var båden kommet bort fra skibet og drevet ned i læ.

"Mit barn!" skreg moderen; "mit barn!"

"Ro derhen igen, gutter!" råbte kaptajn Ingram og greb rorpinden.

Da folkene, som var blevet forskrækkede ved tanken om, at skibet lige skulle til at synke, nu så, at det endnu flød ovenpå, fik de årerne ud og forsøgte at nå hen til det igen, men forgæves, – de kunne ikke overvinde den modstand, de mødte fra vind og vover. De drev længere og længere ned i læ til trods for alle deres kraftanstrengelser, mens moderen ude af sig selv udstrakte sine arme og bad og bønfaldt dem om at redde barnet. Kaptajn Ingram, som havde ansporet folkene til det yderste, så, at alle videre forsøg var frugtesløse.

"Mit barn! Mit barn!" skreg mrs. Templemore, i det hun sprang op og strakte sine arme ud imod skibet. På et vink af kaptajnen blev bådens forstævn drejet om. Den over sit tab mistrøstige moder vidste, at alt håb var forbi, og sank afmægtig om.

5. Den gamle jomfru

En morgenstund, kort efter at den ovenfor skildrede ulykke var hændt, steg mr. Witherington ned i sit frokostværelse noget tidligere end sædvanlig og fandt sin grønne maroquins lænestol allerede optaget af ingen ringere person end tjeneren William, der med fødderne oppe på kamingitteret var så fordybet i læsningen af avisen, at han ikke hørte sin herre komme ind. "Ved min stamfader, som kæmpede på sine ben! – Jeg håber i alt fald, at du har det rigtig mageligt, mr. William; nej, jeg beder, lad dig endelig ikke forstyrre, sir."

Skønt William var lige så uforskammet som de fleste af hans medbrødre, blev han dog lidt flov og slukøret. "Om forladelse, sir, men mr. Jonathan havde ikke tid til at gennemlæse avisen."

"Det forlanges heller ikke af ham, så vidt jeg ved, sir."

"Mr. Jonathan siger, sir, at det er altid rigtigst at gennemløbe *dødsfaldene*, for at De ikke skal blive overrasket og overvældet ved at se sligt et budskab."

"Det er virkelig meget betænksomt!"

"Og der står noget fortalt her, sir, om et skibbrud."

"Et skibbrud! Hvor, William? Gud forbarme sig! Hvor står det?"

"Jeg er bange for, at det er det samme skib, De er så urolig og ængstelig for, sir, – dette – jeg har glemt navnet, sir."

Mr. Witherington tog avisen, og hans blik faldt snart på den artikel, hvori de to negres og barnets redning fra *Circassians* vrag stod omstændeligt fortalt.

"Ja vist er det det!" udbrød mr. Witherington, "min stakkels Cecilia i en åben båd! En af bådene blev set gå under – måske er hun død – barmhjertige Gud! Én dreng reddet. Ih, du fredsens, hvor er Jonathan?"

"Her, sir," svarede Jonathan meget højtidelig; han havde netop sat æggene på bordet og stod nu stiv og strunk som en sørgetjener bag sin herres stol, for her drejede det sig om fare, måske dødsfald.

"Jeg må straks efter frokost til Portsmouth – jeg kan dog ikke spise noget – al madlyst er borte."

"Den har folk sjældent, sir, ved slige sørgelige lejligheder," mælede Jonathan; "vil De have Deres egen vogn, sir, eller en sørgekaret?"

"En sørgekaret til at køre fjorten mil i timen med og med to par heste for! Du er nok forrykt, Jonathan."

"Ønsker De sorte silkehattebånd og handsker til kusken og tjenerne, som følger med, sir?"

"Gid Fanden havde dit bedemandsvrøvl! Nej, jeg skal ikke have bånd eller handsker; dette her er jo en genopstandelse, ikke et dødsfald; det lader til, at negeren tror, at kun én af bådene er gået under."

"*Mors omnia vincit* Note 3)," citerede Jonathan og løftede øjnene i vejret.

"Ja, lad du den bare det, og pas du så blot dit eget. Det er postbuddets banken på døren – se efter, om der er nogle breve."

Der var flere, blandt andet et fra kaptajn Maxwell på *Eurydice*, der udførligt meddelte de enkelte omstændigheder, som læseren allerede kender, og underrettede mr. Witherington om, at han havde afsendt de to negre og barnet med den samme dag

fra Portsmouth afgående postdiligence efter hans adresse, og at en af officererne, som tog til byen med samme befordring, ville sørge for at få dem lykkelig og vel afleveret på hans bopæl.

Kaptajn Maxwell var en gammel bekendt af mr. Witherington – havde spist til middag i hans hus sammen med Templemores og havde derfor fået tilstrækkelig mange oplysninger af negrene til at vide, hvor han skulle sende dem hen.

"Ved mine forfædres blod! De kommer her endnu i aften," udbrød mr. Witherington, "og jeg har sparet mig den rejse. Men hvad er der nu at gøre? Det er bedst at sige til Mary, at hun skal gøre et par værelser i stand; hører du, William? Senge til én lille dreng og to negre."

"Ja, sir," svarede William; "men hvor vil De have, at vi skal lægge de sorte?"

"Lægge dem! Det er mig det samme; den ene kan jo sove hos kokkepigen, og den anden hos Mary."

"Vel, sir, det skal jeg sige til dem," svarede William og skyndte sig afsted, glad over det spektakel, som han forudså, der ville opstå i køkkenet.

"Med forlov, sir," bemærkede Jonathan, "den ene af negrene er, så vidt jeg ved, et mandfolk."

"Ja, hvad så?"

"Jeg mener blot, sir, at pigerne måske ville gøre indvendinger imod at ligge hos ham."

"Ved alle witheringtonernes piner og plager! Det er også sandt! Nå, så kan du jo tage ham, Jonathan – du holder jo af den kulør."

"Ikke i mørke, sir," svarede Jonathan og bukkede.

"Nå ja, så lad dem sove sammen, så er jo den ting afgjort."

"Er de mand og kone, sir?" spurgte butleren.

"Fanden tage dem begge to! Hvor skal jeg kunne vide det? Lad mig få min frokost, så kan vi senere hen drøfte det spørgsmål."

Mr. Witherington gav sig i lag med sine æg og sin bolle og spiste sin frokost, så hurtigt han kunne, uden egentlig at vide hvorfor; men grunden var, at han var tvivlrådig og bragt i forlegenhed ved den bebudede og forventede ankomst af fremmede gæster og længtes efter at kunne komme til sindigt og roligt at grunde over denne knibe, han var kommet i, for det var virkelig en knibe for en gammel pebersvend. Så såre han havde skyllet sin anden kop te i sig, satte han sig hen i sin lænestol, i en rigtig magelig stilling, og holdt snart efter en enetale sålunde:

"Ved witheringtonernes blod! Hvad skal jeg, en gammel ungkarl, gøre og gribe til med et spædt barn og en patte-amme så sort som spader-es og en sort krabat til oven i købet? Sende ham tilbage igen? Ja, det er det bedste; men barnet – vækkes hver morgen klokken fem af dets vrælen og skrålen – nødt til at kysse det tre gange om dagen – det bliver fornøjeligt! – og så den sorte amme – tykke læber – kysser barnet den hele dag og holder det hen til mig – dum og uvidende som en ko, – har barnet mavepine, vil hun formodentlig stoppe det en spansk peberskal ned i halsen – det er jo mode i Vestindien – børn er aldrig frie for mavepine – min stakkels, stakkels kusine! – hvad er der blevet af hende og det andet barn? – jeg vil ønske, de må finde hende og bjerge hende, den kære stakkel! Så kan hun selv komme og passe sine egne børn – jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre – har stor lyst til at sende bud efter søster Moggy – men

hun er så geskæftig – jeg vil ikke jage med det. Jeg vil tænke nærmere over det."

Her blev mr. Witherington afbrudt ved to lette slag på døren.

"Kom ind," sagde han, og med et ansigt så rødt, som om hun havde været ved at lave et middagsmåltid til atten personer, trådte kokkepigen ind uden det sædvanlige rene forklæde.

"Med Deres tilladelse, sir," sagde hun og gjorde et kniks, "vil jeg sige Dem så mange tak, om De vil se Dem om efter en anden kokkepige."

"Ja så gerne," svarede mr. Witherington, gnaven over at blive afbrudt.

"Og med Deres tilladelse, sir, ville jeg gerne gå endnu i dag, – jeg vil ikke blive her."

"Gå Fanden i vold, hvis du har lyst," svarede mr. Witherington opbragt; "men gå først ud og luk døren efter dig!"

Kokkepigen forføjede sig bort, og mr. Witherington var atter ene.

"Gid Fanden havde den gamle her – sådan som hun tager på vej! Hun vil formodentlig ikke koge for de sorte – ja, sådan hænger det sammen."

Her blev mr. Witherington atter afbrudt ved et andet dobbeltslag på døren.

"Åh! Hun er vel sagtens kommet på bedre tanker. Kom ind!"

Det var ikke kokkepigen, men Mary, stuepigen, der trådte ind.

"Med Deres tilladelse, sir," sagde hun klynkende, "ville jeg gerne forlade min stilling."

"En sammensværgelse, Gud hjælpe mig! Godt, ja du kan gerne gå."

"Tillader De, endnu i aften?" spurgte pigen.

"Straks på timen, værsgo, for mig gerne," udbrød mr. Witherington såre fortørnet.

Stuepigen gik, og mr. Witherington behøvede nogen tid til at genvinde sin sindsro.

"Fanden er da også faret i alle tjenestefolk her til lands," sagde han endelig, "indbildske tossehoveder – hun vil formodentlig ikke gøre rent efter de forte, – ja, det er det, der er i vejen, – gid Fanden havde dem alle, både sorte og hvide! Her er der nu vendt op og ned på hele mit hus, fordi der kommer et lille barn, – det er meget ubehageligt – hvad skal jeg dog gøre? – lade sende bud efter søster Moggy? – nej, jeg vil lade sende bud efter Jonathan."

Mr. Witherington trak i klokkestrengen, og Jonathan trådte ind.

"Hvad skal alt dette sige, Jonathan?" spurgte han; "kokkepigen er gal i hovedet – Mary tuder – begge har sagt op og ville gå deres vej – hvoraf kommer alt det vrøvl?"

"Jo, sir, William har fortalt dem, at det var Deres udtrykkelige befaling, at de to sorte skulle ligge hos dem; og jeg tror, han sagde til Mary, at mandfolket skulle sove hos hende."

"Gid Fanden havde den knægt! Han laver da også altid ulykker; du ved selv, Jonathan, at det har aldrig været min mening."

"Det troede jeg heller ikke, sir, da det jo er stik imod al sædvane," svarede Jonathan.

"Nå, så sig dem da det, og lad os så ikke høre mere om den ting."

Mr. Witherington indlod sig derpå i rådslagning med sin butler og gav sit samtykke til den ordning, som denne foreslog. Gæsterne ankom til rette tid, og der blev på alle måder sørget rigtig for deres bekvemmelighed. Master Edward plagedes ikke af mavepine og vækkede heller ikke mr. Witherington klokken fem om morgenen, og når alt kom til alt, var det ikke så grumme ubehageligt at have ham. Men skønt ubehagelighederne ikke var fuldt så store, som mr. Witherington havde tænkt sig, var den foregåede forandring i husførelsen dog ikke behagelig; og mr. Witherington blev plaget og besværet af de evindelige kævlerier mellem hans tjenestefolk, af klagemål på dårligt engelsk fra Judy over kokkepigen, som, hvad der ikke kan fragås, havde fattet modvilje imod hende og Coco, af og til befandt barnet sig ilde osv. osv., så han fandt ikke længere sit hus fredeligt og roligt. Tre måneder var nu næsten gået, og endnu var der ikke indløbet efterretning om bådene, og kaptajn Maxwell, der kom for at besøge mr. Witherington, erklærede det for sin fulde og faste overbevisning, at de måtte være gået til bunds i stormen. Da der altså ikke syntes at være nogen udsigt til, at mrs. Templemore selv ville komme og pleje og passe sit barn, besluttede mr. Witherington til sidst at skrive til Bath, hvor hans søster boede, meddele hende, hvorledes det hele hang sammen, og bede hende komme og overtage bestyrelsen af hans hus. Få dage efter modtog han følgende svar:

Bath, August

Kære broder Anthony!

Dit brev kom mig rigtig i hænde afvigte onsdag, og jeg skal ikke nægte, at jeg jo forbavsedes ikke så lidt over dets indhold; ja jeg tænkte så meget over det, at jeg sveg kulør i whist hos lady Betty Blobkin og tabte fire shillings og seks pence. Du skriver, at du i huset hos dig har et barn, som tilhører din kusine, der gik hen og giftede sig på en så usømmelig måde. Jeg håber, det er sandt, hvad du siger, men på den anden side ved jeg nok, hvad ungkarle gør sig skyldige i; skønt det, som lady Betty siger, er bedst aldrig at omtale, ja ikke engang at hentyde til den slags upassende ting. Jeg kan ikke begribe, hvorfor mandfolk i ugift stand skal have lov til at betragte sig som fritagne for den renhed i sæder, som ugifte kvinder er så omhyggelige med at bevare, og det siger også lady Betty, med hvem jeg havde en lille samtale desangående. Da det nu imidlertid engang er sket, er hun enig med mig i, at det er det bedste at dysse sagen ned, så godt vi kan.

Jeg formoder, at du ikke har i sinde at gøre barnet til din arving, hvilket jeg ville anse som højst upassende, og lady Betty fortæller mig også, at arveafgiften er 10 procent, og den kan man ikke slippe for at betale. Jeg gør mig det imidlertid til en regel aldrig at tale om den slags ting. Med hensyn til din anmodning til mig om at tage ned og bestyre dit hus har jeg rådført mig desangående med lady Betty, og hun er enig med mig i, at for at hævde familiens ære er det bedst, at jeg gør det, da skinnet derved bevares. Du er kommet i fedtefadet, som de fleste mandfolk, der lever lystigt og kommer på gale veje ved at vildledes af rænkefulde og

forføreriske kvinder. Men, som lady Betty siger, jo mindre der tales om det, des bedre.

Jeg vil derfor træffe de fornødne foranstaltninger til at få mit hus udlejet og håber at kunne komme til dig om en halv snes dage; før kan jeg ikke, da jeg ser, at jeg har lovet mig ud indtil den tid. Der er allerede blevet stillet mig mange spørgsmål om dette ubehagelige emne, men jeg giver stadig ét og samme svar, at pebersvende er pebersvende og tér sig som sådanne, og at det i alt fald ikke er nær så galt, som hvis du havde været gift; for jeg gør mig det til regel aldrig at omtale, ja ikke engang at hentyde til den slags ting, for som lady Betty siger, mandfolk roder sig altid ind i forlegenheder, og jo før det bliver neddysset, des bedre! Nu ikke mere for denne gang fra din hengivne søster

Margaret Witherington

Efterskrift. Lady Betty og jeg er begge enige i, at du har båret dig fuldstændig rigtigt ad ved at fæste to sorte til at bringe barnet til dit hus, da sagen i naboernes øjne derved får et udenlandsk præg, og vi kan beholde vores hemmeligheder for os selv.

M. W.

"Nå, ved alle witheringtonernes synder, er dette ikke nok til at gøre et menneske forrykt i hovedet! Gid Fanden havde det mistænksomme gamle fruentimmer! – jeg vil ikke have hende her i huset. Gid pokker også havde lady Betty og alle gamle bagtaleriske sladdertasker som hende! Gud forbarme sig!"

vedblev mr. Witherington og kastede brevet på bordet med et dybt suk, "det er alt andet end behageligt."

Men om mr. Witherington i førstningen fandt det alt andet end behageligt, fandt han det senere hen aldeles utåleligt.

Hans søster Moggy kom og indsatte sig som husbestyrerinde med al mulig brask og bram og påtog sig en beskyttermine, som om hun var den, der skulle redde broderens gode navn og rygte. Da barnet første gang blev bragt ned til hende, så, i stedet for straks at bemærke dets lighed med mr. Templemore, der var i høj grad slående, betragtede hun med sit eneste brugbare øje barnets og broderens ansigt, truede ad ham med fingeren og udbrød:

"Oh Anthony! Anthony! Ventede du, at du kunne narre mig? – Næsen – munden, akkurat den samme Anthony, skam dig! Fy skam dig!"

Men vi må ile hen over den elendighed, som mr. Witheringtons godhed og velvilje bragte over ham. Der hengik ikke en dag – næppe nok en time, uden at hans søsters spydige antydninger skingrede i hans øren, Judy og Coco blev sendt tilbage til Amerika, tyendet, der havde været så længe i hans tjeneste, sagde op, den ene efter den anden, og senere skiftede de næsten lige så tit, som der var måneskifte. Hun førte et despotisk regimente i huset og over sin broder og det var helt forbi med stakkels Witheringtons huslige lyksalighed og hjemlige hygge, indtil den tid kom, da master Edward skulle sendes i skole. Mr. Witherington tog da mod til sig, og efter et par stormfulde måneder kørte han sin søster tilbage til Bath, og nu havde han det atter hyggeligt i sit hus.

Edvard kom hjem i ferierne og var meget afholdt af ham; men den forestilling var blevet gængs, at han var søn af den gamle herre, og de bemærkninger, der blev gjort i den anledning, var så ubehagelige og krænkende for denne, at han, hvor meget han end gjorde ud af drengen, dog ikke bedrøvedes, da denne erklærede det for sin agt at vælge sømandsstanden. Kaptajn Maxwell indførte ham i tjenesten og senere hen, da han på grund af nedbrudt helbred og overanstrengelse selv for en tid så sig nødt til at opgive den, skaffede han sin *protege* ansættelse på andre skibe. Vi må derfor lade nogle år gå hen, i hvilke Edvard Templemore vandrer frem mod sit livs mål – mr. Witherington bliver ældre og mere sær, og hans søster Moggy morer sig ved lady Bettys bemærkninger og sit kære whistspil.

I al denne tid var der ikke indløbet mindste efterretning om bådene eller om mrs. Templemore og hendes barn; man formodede derfor ganske naturligt, at de alle var omkommet, og man mindedes dem kun som væsener, hvis tilværelse var forbi.

6. Søkadetten

To betydningsfulde personer havde lagt beslag på luvsiden af skansen på Hans Majestæts fregat *Unicorn*; den ene var kaptajn Plumbton, skibets chef, som var af en betydelig drøjde, om ikke højde, og optog langt mere plads af dækket, end det kunne tilkomme nogen, hvis ikke vedkommende var ejer af skibet og således berettiget til at få løvens part. Kaptajn P. var ikke mere end fire fod og ti tommer høj, men så målte han lige så meget om livet, der var mere end nok af ham, hvis han blot var blevet rullet ud. Han trippede om med åbentstående kjole, tommelfingrene stukket ind i ærmegabene på vesten, så skuldrene blev skudt tilbage og forøgede hans horisontale dimensioner. Han holdt også hovedet godt agter ud, hvorved hans bryst og mave blev skudt vældigt fremad. Han var et mønster på knejsende holdning og godmodighed, og han spankulerede om ligesom en statist på scenen.

Den anden person var næstkommanderende, hvem det havde behaget naturen at støbe i en anden form. Han var lige så lang, som hans kaptajn var kort – lige så tynd, som hans foresatte var korpulent. Hans lange, tynde ben nåede næsten op til kaptajnens skuldre, og han bøjede sig ned over sin foresattes hoved, som om han var kranen til at hejse op med, og kaptajnen den vareballe, der skulle hejses op. Han havde sine hænder på ryggen med to fingre sammenslyngede, og hovedvanskeligheden for ham syntes at bestå i at afpasse sine lange skridt efter kaptajnens papegøjetrip. Hans ansigtstræk

var skarpe og magre som hans krop var det, og tydede i ét og alt på et knarvornt sindelag.

Han havde forebragt forskellige klagemål over forskellige personer, og kaptajnen havde hidtil vist sig uforstyrrelig. Kaptajn Plumbton havde et jævnt godt humør og var vel fornøjet, når han fik et godt middagsmåltid, løjtnant Markitall var et gnavent menneske, som godt kunne give sig til at skændes med sit smørrebrød.

"Det er aldeles umuligt, sir," vedblev næstkommanderende, "at forrette tjenesten uden at blive støttet!"

Denne orakellignende bemærkning, der på grund af de to pågældende personers relative skikkelser kom ligesom oven fra, besvaredes af kaptajnen med et "Meget sandt".

"Så formoder jeg, sir, at De ikke har noget imod, at jeg sætter den mand på rapporten over dem, der skal afstraffes."

"Jeg skal tænke nærmere over det, mr. Markitall." Efter kaptajn Plumbtons sprogbrug var det det samme som et Nej.

"Det gør mig ondt at måtte sige det, sir, men de unge herrer er meget balstyrige."

"Det er drenge altid," svarede kaptajnen.

"Ja, sir, men tjenesten må passes, og jeg kan ingen vegne komme uden dem."

"Meget sandt – kadetter er til megen nytte."

"Ja, men det gør mig ondt at måtte sige, at det er disse ikke. Der er nu f. ex. mr. Templemore, sir; jeg kan ikke stille noget op med ham – han bestiller ikke andet end at le."

"Le! Mr. Markitall, ler han af Dem?"

"Nej, ikke ligefrem, sir; men han ler af alt. Sender jeg ham op på stænge-salingen, går han leende derop; kalder jeg ham ned

derfra, kommer han leende ned; irettesætter jeg ham, ler han i næste minut, kort sagt, sir, han gør ikke andet end le. Jeg ville særlig ønske, sir, at De ville tale med ham og forsøge på, om ikke en indblanding fra Deres side –"

"Kunde få ham til at græde – hvad? Det er dog bedre at le end at græde i denne verden. Græder han aldrig, mr. Markitall?"

"Jo, sir, og det meget ubetimeligt. Forleden dag, De husker det nok, den gang De lod marineren Wilson afstraffe; ham, som jeg har sat til at tage vare på hans kiste og køje, græd hele tiden; det er næsten lige så galt – i det mindste en indirekte slags mytteri, da det tilkendegiver –."

"At knøsen var bedrøvet over, at hans oppasser blev straffet. Jeg lader aldrig en mand tampe, uden at det gør mig selv ondt, mr. Markitall."

"Nuvel, jeg vil ikke gøre ophævelser over, at han græd – det kan jeg endda se igennem fingre med; men hans latter, sir, den må jeg bede Dem tage Dem as. Der kommer han netop op af lugen, sir. Mr. Templemore, kaptajnen ønsker at tale med Dem."

Kaptajnen ønskede rigtig nok ikke at tale med ham, men da han faktisk nødtes dertil af næstkommanderende, kunne han ikke blive fri for det. Mr. Templemore tog følgelig til hatten og stod for kaptajnen – det smerter os at måtte sige det – med et så oprømt, skælmsk, tillidsfuldt smil i sit ansigt, at det på én gang godtgjorde, at klagen var velgrundet, og viste brøden i hele sit uhyre omfang.

"Nå, sir," sagde kaptajn Plumbton og standsede i sin gang, mens han brasede skuldrene endnu mere firkant, "jeg hører, at De ler af næstkommanderende."

"Jeg, sir?" svarede knøsen, mens smilet bredte sig ud over hele ansigtet.

"Ja, netop De, sir," sagde næstkommanderende, som nu rettede sig i sin fulde højde, "se, nu ler De jo igen, sir."

"Jeg kan ikke gøre for det, sir – det er ikke min skyld, og jeg er vis på, at det heller ikke er Deres, sir," tilføjede drengen med påtaget alvor.

"Ved De ikke af, Edward – mr. Templemore, ville jeg sige – at det er upassende at vise mangel på respekt for Deres foresatte?"

"Jeg har kun en eneste gang leet af mr. Markitall, sir, så vidt jeg kan huske, og det var, den gang han snublede over kabelaringen."

"Og hvorfor lo De af ham den gang, sir?"

"Jeg kommer altid til at le, når en trimler om eller tumler ned," svarede knøsen, "jeg kan ikke gøre for det, sir."

"Så ville De formodentlig også le, sir, om De så mig trille ned i de læ spygatter?" spurgte kaptajnen.

"Åh ja!" svarede knøsen og mægtede ikke længere at holde sig, "jeg er vis på, at jeg ville være bristefærdig af latter – jeg synes allerede nu, at jeg ser Dem gøre det, sir."

"Nej virkelig! Det glæder mig meget, at De i virkeligheden *ikke* ser mig gøre det; dog er jeg bange for, unge herre, at De står her som overbevist i følge Deres egen tilståelse."

"Ja, sir, overbevist om at le, hvis det er en forbrydelse; men det står der ikke noget om i krigsartiklerne."

"Nej, ganske vist, sir, men det er mangel på respekt. De ler, når De går op på stængesalingen."

"Men jeg lystrer øjeblikkelig, sir, gør jeg ikke, mr. Markitall?"

"Jo, sir, De lystrer ganske vist ordre, men samtidig hermed viser Deres latter, at De ikke bryder Dem det mindste om straffen."

"Det gør jeg heller ikke, sir. Jeg tilbringer mit halve liv på stængesalingen, og nu er jeg vant til det."

"Ja, men, mr. Templemore, burde De ikke føle det nedværdigende i straffen," spurgte kaptajnen strengt.

"Jo, sir, det ville jeg gøre, hvis jeg virkelig følte, at jeg fortjente den. Jeg ville ikke le, sir, hvis De sendte mig op i mastetoppen," svarede drengen og påtog sig et alvorligt ansigt.

"Der kan De selv se, mr. Markitall, at han kan være alvorlig," bemærkede kaptajnen.

"Jeg har forsøgt alt, hvad der står i min magt, for at få ham til at være det, sir," svarede næstkommanderende; "men jeg vil gerne spørge mr. Templemore, hvad han i grunden mener med at sige, "hvis han fortjener det." Vil han dermed sige, at jeg nogen sinde har straffet ham uretfærdigt?"

"Ja, sir," svarede knøsen djærvt, "de fem gange af seks bliver jeg sendt til vejrs for ingen verdens ting – og det er grunden til, at jeg ikke bryder mig om det."

"For ingen ting, sir! Kalder De det at le ingen ting?"

"Jeg udfører min pligt med størst mulig agtpågivenhed, sir, jeg lystrer altid ordre; jeg forsøger af yderste evne at vinde Deres tilfredshed med mig – men De pålægger mig altid straf."

"Ja, sir, fordi De ler, og, hvad der er værre endnu, de får mandskabet med til at le."

"De haler og hiver lige godt for det, sir – jeg tror endog, de arbejder langt bedre, når de er glade og fornøjede."

"Undskyld, sir, hvad har De at bestille med at tro?" svarede næstkommanderende, som nu var godt vred. "Kaptajn Plumbton, da denne unge herre anser det for passende at blande sig i min håndhævelse af disciplinen her om bord, må jeg bede Dem forsøge, hvilken virkning det vil have på ham, om De lader ham straffe."

"Mr. Templemore," sagde kaptajnen, "De er for det første for fri i Deres tale og for det andet alt for lattermild. Alt til sin tid, mr. Templemore; der er tid til at være glad og lystig, og tid til at være alvorlig. Skansen er ikke noget passende sted til at give sin lystighed luft."

"Falderebstrappen sikkert heller ikke," faldt knøsen ham i talen.

"Nej – De har ret, falderebstrappen heller ikke; men De kan le på bakken, og når De er nede hos Deres kammerater."

"Nej, sir, det kan vi ikke; mr. Markitall jager os altid til vejrs, når han hører os le."

"Fordi De altid ler, mr. Templemore."

"Ja, jeg tror også, jeg gør det, sir; og er der noget urigtigt deri, så gør det mig ondt, at jeg derved mishager Dem, men jeg går ikke ud på at vise respektstridig opførsel. Jeg ler i søvne – jeg ler, når jeg er vågen, – jeg ler, når solen skinner – jeg føler mig altid få glad og lykken lig; men skønt De jager mig til vejrs, mr. Markitall, ville jeg dog ikke le, men blive inderlig bedrøvet, hvis der hændte ham en ulykke."

"Det tror jeg også, De ville, min unge ven – jeg tror det virkelig, mr. Markitall," sagde kaptajnen.

"Ja, sir," tog næstkommanderende til orde, "da mr. Templemore lader til at erkende sin fejl, vil jeg ikke drive mit

kæremål videre – men stiller blot det forlangende til ham, at han ikke ler tiere!"

"Hører De, unge ven, hvad næstkommanderende siger; det er en billig fordring, og jeg beder Dem forskåne mig for at høre flere klager over dem. Mr. Markitall. Lad mig vide, når foden på det foremærsesejl er istandsat – jeg kunne nok lide at få det ombyttet i aften."

Mr. Markitall gik ned på underskansen for at forhøre sig om sejlet.

"Og hør nu, Edward," sagde kaptajn Plumbton, så snart næstkommanderende var uden for hørevidde, "jeg har en hel del mere at sige Dem i denne anledning, men jeg har ikke tid dertil nu. Kom derfor ned og spis til middag hos mig i dag – ved mit bord, ved De, tillader jeg latter med måde."

Ynglingen tog til hatten og gik sin vej med et taknemmeligt og glad udtryk i sit ansigt.

Vi har indflettet dette lille optrin her, for at læseren kan danne sig en forestilling om Edward Templemores sjæl og sind. Han var virkelig den personificerede livlighed, munterhed og godmodighed og nærede venlige følelser imod andre, han var endog venligt stemt imod næstkommanderende, som var ham på nakken for hans lattermildhed. Vi vil ingenlunde påstå, at knøsen havde ret til at le hele tiden, eller at næstkommanderende havde uret i at forsøge at hæmme det. Som kaptajnen sagde, er hver ting god til sin tid, og Edwards latter var ikke altid betimelig, men det var nu engang hans natur, og han kunne ikke gøre for det. Han var munter som en majdagsmorgen, og således vedblev han at være i mange år, lo af alt, fandt behag i alle – var afholdt af næsten alverdens

mennesker – og hans djærve, frie og glade ungdomssind lod sig ikke kue af genvordigheder eller skæbnens omskiftelser.

Han tjente sin tid ud som kadet – var nær blevet vist ud, da han var oppe til løjtnanteksamen, fordi han lo, og gik så leende til søs igen – fik kommandoen over en båd på en udskæringsekspedition imod en fransk korvet, og da han var entret op der om bord, morede han sig så meget over den lille franske kaptajn, der hoppede om med sin kårde, som tog livet af mange, at han til sidst selv fik et stød af den lille vimse herre, og det strakte ham på dækket. For delagtighed i denne træfning og i betragtning af sit sår opnåede han at blive forfremmet til løjtnant, blev ansat på et linjeskib i Vestindien – lo af den gule feber – fik kommando over tenderen til dette skib, en smuk skonnert, og sendtes ud for at krydse efter prisepenge til admiralen og forfremmelse for sig selv, hvis han ved en heldig træfning kunne have slumpelykke nok til at opnå den.

7. Syvsoverbugten

På vestkysten af Afrika ligger der en lille bugt, som har fået mere end ét navn af de søfarende, der tilfældigvis har besøgt den. Det, hvormed den benævnedes af de dristige portugisiske eventyrere, som først vovede at kløve det sydlige Atlanterhavs bølger, er gået i glemme, samtidig med at deres overlegenhed til søs blev mindre; det navn, som blev givet den af de uldhårede indfødte på kysten, har man måske aldrig kendt; imidlertid findes den på nogle af de gamle engelske kort betegnet som Syvsoverbugten.

Det faste land, som ved sin krumning har dannet denne lille indskæring på en kyst, der kun har få havne og for tiden ganske vist heller ikke har brug for mange, afgiver måske det allermindst indbydende prospekt, som man vel kan tænke sig, idet den ikke frembyder andet for øjet end en jævnt skrånende strandbred af blændende hvidt sand, bag hvilken der ligger nogle få små sandhøje, som atlanterhavsstormene har pisket sammen, når de ind imellem har raset i al deres vælde – tørre, nøgne, øde og uden mindste spor af planteliv. Udsigten ind ad landet til hindres af en for øjet uigennemtrængelig luftspejling, gennem hvilken man dog hist og her skimter stammerne af nogle palmetræer i det fjerne, men så brudte og forvredne ved lysbrydningen, at de gør et ganske andet indtryk på fantasien end lige at vække forestillinger om løvværk og skygge. Vandet i bugten er roligt og glat som et velpoleret blankt spejl, man hører ikke den svageste skvulpen mod stranden afbryde

naturens tavshed, ikke et vindpust, ikke en luftning fejer hen over den spejlklare flade, som er ophedet af en lodret middagssols glødende stråler, der nedsender en hentørrende, udtærende strøm af lys og varme; ikke en søfugl ses svinge sig i kredsende flugt eller svæve på sine vinger, mens den med sit ransagende øje gennemtrænger dybet, rede til lynhurtigt at fare ned på sit bytte. Alt er tavshed, ensomhed og tomhed, når undtages, at man af og til kan se finnen af en uhyre haj, som enten dorsk bevæger sig gennem det ophedede element eller holder sig stille på samme plet, døsig af middagsheden. Et så goldt, for al livsytring blottet sted, så nedsænket i dvale og så lidet skikket til, at mennesker kan leve der, lader sig ikke let forestille, med mindre vi, gående fra den ene yderlighed til den anden, vil skildre den isnende blæst, den skærende kulde og de tæt sammenhobede ismasser ved polerne, hvor frosten knuger og kuer alt.

Ved indløbet til denne bugt, på omtrent tre favne vand, flød, uhindret af varpankeret, der hang ned som et reb, der var faldet over bord, og ubevægelig som døden, et skib, hvis hele symmetri ville have vakt enstemmig beundring hos dem, der havde forstand på at vurdere, hvor fortræffeligt det var bygget, havde det blot ligget til ankers i den mest besøgte og travle havn i verden. Dets omrids var så skønne, at man næsten kunne have taget det for en skabt genstand, som havet havde fået befaling til at modtage, ligesom formet og dannet af den guddommelige bygmester for at forøge hans værkers skønhed og mangfoldighed; for lige fra den vældige Leviathan og til den mindste af de finnede skabninger, fra den højt i luften flyvende albatros til den stormvarslende petrel – hvor kunne der blandt

de til havet knyttede vingede eller finnede væsener findes en til omgivelserne bedre egnet, mere passende form end dette værk af menneskelig kløgt, hvis smukke skabelon og elegante, ud i en spids løbende stænger nu var det eneste, som kunne ses at bryde linjen, hvori himmel og hav mødtes langt ude i rum sø.

Ak! Denne skude var blevet tildannet på havesygens bud, for at stå grusomhed og uretfærdighed bi, og nu tjente den endnu skændigere formål. Den havde været et slaveskib – nu var den den vidtberygtede og endnu mere frygtede sørøverskonnert *Avenger*.

Der fandtes ikke én orlogsmand, som pløjede havet, uden at den havde sine instrukser vedrørende dette skib, der havde haft en så sjælden lykke med sig i sin forbryderiske færd – der fandtes ikke et købmandsskib i nogen som helst del af den sejlbare klode, uden at besætningen på det gøs ved blot at høre dets navn nævne og ved mindet om de ugerninger, som var blevet begået af dets ryggesløse mandskab. Den havde været på færde overalt – i øst, vest, nord og syd, og efterladt sig spor af rov og mord. Der lå den nu i ubevægelig skønhed; dens lave sider var malet sorte med en lille smal rød liste – dens hængende master var skrabet glatte – dens stænger, tværsalinger, æselhoveder, ja selv dens løbende blokke var malet kridhvide. Solsejl var udspændt for og agter for at skærme mandskabet imod solens mægtige stråler; dens tovværk var halet tot, og på alle måder bar den præg af at stå under sømandsmæssigt tilsyn, og at der herskede streng mandstugt der om bord. Gennem det klare, stille vand skinnede dens kobberforhudning blank, og så man ud over hakkebrættet ned i det rolige blå hav, kunne man tydeligt skimte sandbunden

nedenunder og ankeret, som nu lå under dens gilling. En lille båd flød agter, tyngden af fanglinen, som holdt den, syntes i det fuldstændige stille, det var, at drage den hen imod skonnerten.

Vi må nu gå om bord på den, og det første, vi forbavses over, er, at vi er blevet narret med hensyn til skonnertens drægtighed, efter hvad vi dømte om den set i nogen afstand. I stedet for et lille skib på henved halvfemsindstyve tons, opdager vi nu, at den er på over to hundrede, at dens bredde over dækket er ganske overordentlig stor, og at de stænger, som syntes så lette og elegante, er af langt større dimensioner, end vi havde ventet. Dens dæk er lagt af smalle fyrreplanker uden mindste rejsning, dens tove er af manilahamp, net fastgjorte til kobberkofilnagler og skudt op på dækket, hvis hvidhed fremhæves godt af den lysegrønne maling på skanseklædningen; dens gangspil og nathus er beklædt med riflet mahogni og smykket med messingbeslag; lønningsstøtter af metal værner om skylighterne, og de blanke musketter hænger pænt i rader overfor stormasten, mens entrehagerne er surret om storbommen.

Midt på skibet mellem fokke- og stormasten står en lang 32-pundiger af malm, fastgjort på en rappert, som kan drejes hele synskredsen rundt, og det hele er således indrettet, at den i hårdt vejr kan sænkes og understøttes ved surring, – mens det på hver side af dækket fører otte malmkanoner af mindre kaliber, men fortrinligt forarbejdede. Dets skabelon viser bygmesterens dygtighed, dets udstyr lægger en skønsomhed for dagen, der, skønt alt er blevet indrettet med smag, dog ikke har ofret noget for smagfuldhedens skyld; den overalt herskende orden og nethed tyder på, at den øverstbefalende i sin person

forener håndhævelsen af den strengeste mandstugt med en fuldendt sømands praktiske indsigt. Hvor kunne skibet ellers så længe have fortsat sin lovløse og dog heldige bane? Hvor kunne det have været muligt at have sammenhold på en besætning af misdædere, som hverken frygtede Gud eller noget menneske, af hvilke de fleste havde begået skændige drab eller gjort sig skyldige i endnu sortere forbrydelser? Det var, fordi den, der kommanderede skibet, var de andre så overlegen, at han der om bord ikke fandt sin lige, – overlegen i åndsevner, i kendskab til sit fag, i mod og desuden i legemlig styrke, der hos ham næsten var herkulisk. Uheldigvis var han også dem alle overlegen i nedrighed, i grusomhed og foragt for alle moralske og guddommelige love.

Hvilket liv denne person havde ført i sin tidligste ungdom, vidste man kun ufuldstændig besked om. Det var hævet over al tvivl, at han havde fået en fortrinlig opdragelse, og efter sigende var han af en gammel slægt fra Englands nordgrænse ved Tweedflodens bredder; ved hvilke skæbnens omskiftelser han var blevet sørøver, ved hvilke fejltrin og forvildelser han var sunket ned fra sin stilling i samfundet, indtil han blev en udstødt fredløs, er aldrig blevet opklaret; det var kun vitterligt, at han i en del år havde sejlet som slavehandler, inden han gjorde sig til herre over dette skib øg begyndte sit nuværende ryggesløse liv. Det navn, hvorunder han var kendt af besætningen på sørøverskibet, var "Cain", og det var ikke ubeføjet, at han havde valgt dette navn; for havde ikke hans hånd i over tre år været imod alle, og alles hånd imod ham? Han var over seks fod høj med en bryst- og skulderbredde, der tydede på den højeste grad af legemlig styrke, som måske

nogen sinde har været et menneske tildelt. Hans ansigtstræk ville have været smukke, hvis de ikke havde været skæmmet af skrammer og ar, og hans øje var, underligt nok, blidt og af en mild blå farve. Hans mund var veldannet, og tænderne hvide som perler, hovedhåret var kruset og bølgende, og skægget, han såvel som alle de øvrige, der hørte til mandskabet på sørøverskibet, bar, dækkede hele underansigtet, hvor det sad i tætte, krusede krøller. Hans legeme var fuldendt proportioneret, men da hans lemmer var så svære, virkede de næsten skrækindjagende. Hans dragt var smagfuld og vel afpasset efter hans legemsskikkelse: Lærredsbenklæder og ugarvede gule læderstøvler, således som de fremstilles på de azoriske øer, en bredstribet bomuldsskjorte, et rødt kashmirs sjal rundt om livet som skærf, en guldindvirket vest og en sort fløjls jakke med hængende guldknapper kastet over den venstre skulder, som det er mode blandt søfolkene i Middelhavet, en nydelig broderet, rund tyrkisk kalot, og når dertil lægges et par pistoler og en lang kniv i bæltet, er vi færdige med hans dragt.

Mandskabet bestod i alt af 165 mænd fra næsten ethvert folkefærd på jorden, men det var værd at lægge mærke til, at alle de, der beklædte en eller anden post, var enten engelskmænd eller fra de nordlige lande; de andre var for de flestes vedkommende spaniere og maltesere. Der var dog også portugisere, brasilianere, negre og andre til at fuldstændiggøre besætningen, som på den tid, vi nu taler om, havde fået en forøgelse på fem og tyve mand. Det var krou-mænd, en nu om dage vel bekendt stamme af sorte, som bebor kysten nær ved Kap Palmas og ofte bruges af engelske orlogsmænd, der er stationeret på kysten til at lette de engelske matroser en del af

tjenesten og fri dem for sådant arbejde, der ville blive for strengt for enhver, der ikke er vant til klimaet. Det er kraftige, atletiske mennesker, gode sømænd, glade og fornøjede af naturen, og ulig de andre afrikanere er de ikke bange for at tage fat og arbejde hårdt. De holder af engelskmændene og taler i almindelighed disses sprog tilstrækkelig godt til at blive forstået og er meget glade ved at blive døbt, når de kommer om bord. Det navn, de først får, holder de i almindelighed fast ved hele deres levetid, og man vil på kysten kunne træffe en Blücher, en Wellington, en Nelson osv., hvis bestilling det er at vride svabere eller forrette andet af det laveste arbejde uden at føle, at det er nedværdigende for folk, der har så store mænd til gudfædre.

Man må dog ikke tro, at disse mennesker af fri drift og vilje var kommet om bord på sørøverskibet; de havde gjort tjeneste på nogle engelske skibe, der drev handel på kysten, og var blevet overflyttet fra disse, da skibene, efter at være erobret, blev brændt og europæerne blandt besætningerne dræbt. De havde fået løfte om belønning, hvis de gjorde deres pligt, men da de ikke ventede, at dette løfte blev holdt, ventede de kun på den første, den bedste lejlighed til at rømme.

Kaptajnen på skonnerten står agter ude med sin kikkert i hånden; af og til holder han den for øjet og lader blikket fare hen over den åbne sø i forventning om at se et skib dukke frem; befalingsmændene og mandskabet ligger ned eller slentrer ligegyldige og lade rundt på dækket, gispende af den forfærdelige hede og ventende med længsel på at søbrisen skal komme og køle deres forbrændte pander. Med deres uragede skæg og blottede bryst og deres vejrbidte, barske ansigtstræk

danner de en gruppe, som er skrækkelig at skue, selv når de hviler.

Vi må nu stige ned i skonnertens kahyt. Udstyret er tarveligt; på hver side er en standkøje, op imod agterskoddet står en stor skænk, oprindelig bestemt til glas og porcelæn, men nu overfyldt med alle slags sølv- og guldkar af forskellig form og størrelse, som sørøveren har samlet sammen fra de forskellige skibe, han har plyndret; lamperne er også af sølv og har øjensynlig været bestemt til at pryde en eller anden katolsk helgens skrin.

I denne kahyt er der to personer, på hvem vi nu vil henlede læserens opmærksomhed. Den ene er en krou-mand med et fornøjet ansigt, godt humør og venlig af natur, han er blevet døbt "Pompejus den Store", sandsynligvis fordi han havde store lemmer. Han har sejldugsbukser på, men er i øvrigt ganske nøgen, og den glatte, bløde og glinsende hud dækker nogle muskler, som en anatom eller billedhugger ville have betragtet med beundring. Den anden er en yngling på atten år eller deromkring, med et klogt, smukt ansigt og øjensynlig af europæisk herkomst. Der hviler dog, hvoraf det nu kan være, et til stadighed smerteligt, sørgmodigt udtryk over hans træk; han er omtrent klædt på samme måde, som vi har beskrevet kaptajnen, men dragten sidder med langt mere ynde på hans slanke, men dog veldannede lemmer. Han sidder i en sofa, der er slået op i den forreste del af kahytten, med en bog i hånden, som han af og til ser i og atter løfter blikket op fra for at holde øje med, hvad krou-manden laver, der på hovmesterens vegne har travlt med at rense og opstille de kostelige sager på skænken.

"Massa Francisco, det virkelig en smuk ting," sagde Pompey og holdt frem for sig et med ophøjet arbejde fortrinligt udført drikkekrus, som han havde stået og pudset.

"Ja," svarede Francisco alvorligt, "det er det også, Pompey."

"Hvordan mon kaptajn Cain er kommet til den?"

Francisco rystede på hovedet, og Pompey lagde fingeren på sin mund, mens han så betydningsfuldt på Francisco.

I samme øjeblik hørte de den pågældende stige ned ad kahytstrappen, Pompey tog atter fat med at gnide på sølvtøjet, og Francisco sænkede øjnene ned imod bogen.

Hvad det var for et bånd, der syntes at knytte kaptajnen til denne ungersvend, vidste ingen; men da den sidste altid havde ledsaget kaptajnen og delt kahyt med ham, var det en almindelig formodning, at han var kaptajnens søn, og mandskabet kaldte ham lige så tit den unge Cain, som de kaldte ham ved hans døbenavn Francisco. Det var dog ikke forblevet ubemærket, at der i den sidste tid hyppigt var blevet hørt heftig ordstrid imellem dem, og at kaptajnen var meget mistænksom over for alt, hvad Francisco foretog sig.

"Lad mig endelig ikke afbryde jeres samtale," sagde Cain, idet han trådte ind i kahytten, "de oplysninger, du kan få af en kroumand, er sikkert meget vigtige."

Francisco svarede ikke, men syntes at læse i sin bog. Cains øjne vandrede fra den ene til den anden, som om han ville læse deres tanker.

"Nå, hvad var det så, du sagde, mr. Pompey?"

"Mig sagde, massa kaptajn? Mig sagde blot til den unge massa, at dette her var en meget smuk ting, spurgte, hvor De havde fået den fra – massa Francisco ikke sige mig det."

"Og hvad vedkommer det dig, din sorte slyngel?" råbte kaptajnen, greb kruset og gav fyren et slag i hovedet med det, så drikkekarret blev helt fladtrykt, og krou-manden styrtede, så kraftig han end var, om på gulvet. Blodet strømmede ud af det åbne sår, mens negeren rejste sig langsomt, fortumlet i hovedet og rystende over hele kroppen af det voldsomme slag. Uden at sige et ord vaklede han ud af kahytten, og Cain slængte sig på en af kistebænkene over for standkøjen, idet han med et bittert smil sagde: "Det vanker der til dine fortrolige, Francisco."

"Det er vel mere rigtigt at sige, at De lader Deres grusomhed og uretfærdighed gå ud over en uskyldig," svarede Francisco og lagde sin bog på bordet. "Han mente ikke noget ondt med sit spørgsmål – da han ikke kendte de nærmere omstændigheder, som står i forbindelse med at De blev ejer af det krus."

"Men du glemmer dem formodentlig ikke? Vel, lad så være, unge mand; men jeg advarer dig igen – som jeg tit har advaret dig – intet andet end mindet om din moder har afholdt mig fra for længe siden at kaste dig ud til hajerne."

"Hvad indflydelse min moders minde kan have på Dem, ved jeg ikke; jeg beklager kun, at hun på nogen som helst måde har haft det uheld at være knyttet til Dem."

"Hun havde den indflydelse," svarede Cain, "som en kvinde absolut må få på en mand, når de i flere år har gynget i den samme køje; men den forsvinder dog til sidst. Jeg siger dig det rent ud: End ikke hendes minde skal herefter holde mig tilbage, såfremt jeg mærker, at du fremturer, som du har teet dig i den senere tid. Du har ytret misfornøjelse i mandskabets påhør – du har modsagt mine befalinger – og jeg har al mulig grund til at tro, at du nu pønser på at vække mytteri imod mig."

"Kan jeg andet end vise afsky," svarede Francisco, "når jeg med mine egne øjne ser sådanne rædselsgerninger, sådanne grusomheder – øvet med koldt blod, som de, der i den senere tid er blevet begået? Hvorfor bragte De mig hertil? Og hvorfor holder De mig nu tilbage? Det eneste, jeg ønsker og forlanger, er, at De skal tillade mig at forlade skibet. De er ikke min fader, det har De jo selv sagt til mig."

"Nej, jeg er ikke din fader; men – du er din moders søn."

"Det giver Dem ikke nogen ret til at øve magt og myndighed over mig, selv om De så havde været ægteviet med min moder, hvilket –"

"Jeg ikke var."

"Nej, Gud være lovet, for ægteskab med Dem ville have været en endnu større vanære."

"Hvad for noget!" råbte Cain, fo'r op, greb ungersvenden i nakken og løftede ham op fra hans sæde, som om han havde været en dukke; "dog nej – jeg kan ikke glemme din moder." Cain slap Francisco og satte sig atter på kistebænken.

"Som De selv vil," sagde Francisco, så snart han havde sundet sig, "det har kun lidt at betyde, hvad enten jeg får hovedet knust og mister livet ved Deres hånd eller bliver hevet over bord som føde for hajerne; det vil kun blive et drab til på Deres samvittighed."

"Afsindige tåbe! Hvorfor tirrer du mig således!" svarede Cain, fo'r atter op og forlod hurtigt kahytten.

Den ordstrid, vi her har gengivet, var ikke gået så tyst og stille af, at den ikke havde kunnet høres på dækket, da kahytsdørene stod åbne og skylightet var taget bort for at give adgang til den friske luft. Cains ansigt var blussende rødt, da

han kom op ad trappen. Han så sin overstyrmand stå ved lugen, og mange af folkene, som havde ligget og sovet agter ude, havde rejst sig halvt over ende på albuen og strakte hovedet frem, som om de havde lyttet til samtalen nedenunder.

"Det går aldrig godt, sir," sagde Hawkhurst, styrmanden, og rystede på hovedet.

"Nej," svarede kaptajnen, "ikke om han så var min egen søn. Men hvad er der at gøre? – Han kender ikke til frygt."

Hawkhurst pegede på falderebsporten.

"Når jeg beder Dem om råd, kan De give mig det, men ikke før," sagde kaptajnen og vendte sig bort, mørk i hu og synligt vred.

Imidlertid gik Francisco i dybe tanker op og ned i kahytten. Så ung han end var, var han ligegyldig overfor døden; for han havde intet bånd, der gjorde livet dyrebart for ham og gav det værdi. Han mindedes sin moder, men ikke hendes død, den var blevet holdt skjult for ham. Syv år gammel var han kommet til at sejle med Cain om bord i et slavehandlerskib, havde siden den tid altid været sammen med ham og indtil for ganske nylig været af den formening, at kaptajnen var hans fader. I de år, Cain havde sejlet som slavehandler, havde han ofret megen tid på Franciscos opdragelse, og det traf sig således, at den eneste bog, som var at opdrive ombord, den gang Cain begyndte at ville lære ham bogstaverne, var en bibel, der havde tilhørt Franciscos moder. Af denne bog lærte han altså at læse, og efterhånden som undervisningen skred frem, anskaffedes der andre bøger. Det kunne synes underligt, at den skammelige handel, hvori hans formentlige fader deltog, ikke fordærvede drengens sjæl; men da han jo var vant til den fra barndommen

af, havde han betragtet disse negre som en anden klasse væsener, en forestilling, som bestyrkedes og fuldt ud retfærdiggjordes ved europæernes grusomhed imod dem.

Der gives mennesker, hvis sjæl og hu af naturen er så gode og ædle, at selv et slet eksempel og dårlig omgang ikke kan fordærve dem, og til dem hørte Francisco. Efterhånden som han voksede i år og kundskaber, tænkte han mere og mere på egen hånd og havde allerede fattet afsky for de grusomheder, der blev øvet mod de ulykkelige negre, den gang Cain gjorde sig til herre over slaveskibet og omdannede det til et sørøverskib. I begyndelsen havde ugerningerne, der blev begået, ikke været så slemme; adskillige skib var vel blevet taget og plyndret, men menneskenes liv var blevet skånet. På forbrydelsens skråplan går det imidlertid nedad i rivende fart, og da skonnerten, som følge af de oplysninger, de løsladte fanger gav videre hjemme, mere end én gang stod i fare for at blive taget, var i den senere tid ingens liv blevet skånet, og kun alt for ofte var drabene ledsaget af endnu uhyggeligere misgerninger.

Francisco havde været øjenvidne til rædselsoptrin, hvor det gik så vidt, at det bragte hans unge blod til at stivne; han havde talt hårdt til sørøverne for at frelse de ulykkelige ofre, men forgæves. Opfyldt af afsky for kaptajnen og mandskabet og deres grusomheder havde han i den sidste tid djærvt ytret sin mening og trodset kaptajnen; for én gang, hvor de mundhuggedes, havde Cain i stridens hede vedgået, at Francisco ikke var hans søn.

Havde nogen af mandskabet eller befalingsmændene ytret blot en tiendedel af, hvad der var kommet over Franciscos kække læber, ville de for længe siden have måttet undgælde for

deres ubesindighed; men der var en følelse for Francisco, som ikke kunne kvæles i Cains bryst – en følelse, der udsprang af samliv og vane. Drengen havde i mange år stadig været om ham og var, gennem vanen, ligesom blevet en del af ham selv. Der er i vor natur nedlagt en drift, som, selv om denne natur er i højeste grad fordærvet, aldrig forlader os – vi trænger til noget vi kan elske, beskytte og våge over; den ytrer sig over for en hund eller et andet dyr, når vi ikke har nogen af vor egen art, som vi kan ødsle vor kærlighed på. Det var denne følelse, der bandt Cain med sådan magt til Francisco, det var denne følelse, der hidtil havde frelst hans liv.

Efter at have gået frem og tilbage i nogen tid satte ynglingen sig på bænken, som kaptajnen havde forladt, og hans blik faldt snart efter på Pompeys hoved, idet denne kiggede ind i kahytten og vinkede ad ham.

Francisco rejste sig, tog fra skænken en flaske med noget brændevin, gik hen til døren og rakte den, uden at sige et ord, til krou-manden.

"Massa Francisco," hviskede Pompey, "Pompey siger, – alle krou-mænd siger – hvis De rømmer Deres vej, vil de løbe med. Pompey siger – alle krou-mænd siger – hvis nogen vil slå Dem ihjel, – ikke slå Dem ihjel, så længe én krou-mand er i live."

Negeren stødte derpå med sin hånd Francisco blidt tilbage, som om han ikke ønskede at høre hans svar, og skyndte sig forud til mandskabets skaffeplads.

8. Overfaldet

Imidlertid havde brisen rejst sig ude på søen og fejede hen over havfladen indtil det sted, hvor skonnerten lå for anker. Kaptajnen kommanderede en mand op på tværsalingerne og beordrede ham at holde godt udkig, mens han selv gik frem og tilbage på dækket sammen med sin overstyrmand.

"Det kan jo være, at hun først er afsejlet en dags tid eller to senere," sagde kaptajnen, idet han fortsatte samtalen; "det har jeg også taget passende hensyn til, og De kan være vis på, at da hun stikker østpå, må vi snart træffe hende; dukker hun ikke op og bliver synlig endnu i aften, mens det er lyst, presser jeg sejl og lader stå ud i rum sø; jeg kender nok portugiserne. Søbrisen har nu taget fat i vor skude, lad dem hejse inder-klyveren og pas på, at den ikke får ankeret uklart."

Det var nu sent ud på eftermiddagen, og middagsmaden var blevet sat på bordet i kahytten; kaptajnen gik ned og satte sig til bords med Francisco, som spiste i tavshed. Et rar gange forsøgte kaptajnen – hvis vrede havde lagt sig, og hvis venlige følelser imod Francisco var vendt tilbage med forøget styrke, efter at de en tid havde været undertrykte – men forgæves, at få ham til at indlade sig i en samtale; pludselig prajedes der fra mastetoppene: "En sejler åhoj!"

"Der er hun, pinedød!" råbte kaptajnen, sprang op fra sit sæde, men satte sig straks igen, næsten som om han gjorde vold på sig selv.

Francisco førte hånden op til panden og holdt den for øjnene, mens hans med albuen støttede sig til bordet.

"Et stort skib, sir; vi kunne se ned til det andet reb i hendes mærssejl," sagde Hawkhurst, idet han stak hovedet ned igennem skylightet.

Kaptajnen skyllede i en fart noget vin i sig fra en flaske, kastede et foragteligt og harmfuldt blik på Francisco og fo'r op på dækket.

"Rap jer, folkens," råbte kaptajnen efter i nogle få sekunder at have mønstret skibet gennem sin kikkert; "det er hende, beslå solsejlet og hiv ankeret op for boven; der er mere sølv i det skib, gutter, end jeres kister kan rumme, og de brave helgener i kirkerne i Goa kommer til at vente en smule længere på deres guldkandelabre."

Mandskabet kom øjeblikkelig på benene og ilede med liv og lyst til deres poster; solsejlet blev beslået, og alle mand halede varptovet agter og hejsede ankeret op for boven. To minutter efter stod *Avenger* ud ad med styrbords halse og satte kursen således, at den kunne afskære det ulykkelige skib. Vinden friskede op, og skonnerten skød gennem det stille vand med samme hastighed som den, hvormed en delfin forfølger sit bytte. En time efter kunne man tydeligt skelne skroget af den fremmede sejler, men solen var nær ved horisonten, og inden de kunne komme til vished om, af hvad styrke dette skib var, var dagslyset borte. Det var umuligt at sige, om skonnerten var blevet set eller ej, men i alt fald havde det andet skib ikke ændret kurs, og havde man der om bord fået øje på skonnerten, betragtedes den åbenbart med foragt. Om bord på *Avenger* var besætningen ikke ørkesløs, den lange kanon i midten var blevet

befriet for alt det gods rundt om, som kunne hindre dens frie bevægelser, de andre kanoner var blevet kastet los, kugler langet op og alt gjort klart til træfning med samme kraft, orden og mandstugt som den, der hersker om bord i en orlogsmand. Det jagede skib var ikke tabt af syne, og sørøverkaptajnens øjne var til stadighed fæstet på det gennem en natkikkert. En times tid efter var skonnerten ikke fuldt en sømil fra det fremmede skib, og nu ændrede den kurs således, at den kunne løbe op i mindre end en kabellængdes afstand fra den i læ. Cain stod på skanseklædningen og prajede. Svaret lød på portugisisk.

"Læg bi, eller jeg skyder jer i sænk!" svarede han på samme sprog.

Et helt lag skarpt fra en bredside karronader og en svær musketsalve fra portugiserne var det bestemte svar; selv om kanonerne var rettet for højt til at kunne ramme skonnertens lave skrog, gjorde kuglerne dog nogen virkning – forstangen faldt – kloen på storgaffelen splintredes, og en betydelig del af den stående og løbende rejsning raslede ned på dækket. Musketsalven var mere ødelæggende; tretten af sørøverne var såret, nogle af dem hårdt.

"Godt gjort, John Portugiser," råbte Hawkhurst, "ved det hellige spyd! Jeg havde ikke tiltroet dig så meget mod eller færdighed i at plukke."

"Det skal komme dem dyrt at stå," var Cains rolige svar, idet han blev stående på samme plads, hvor han var så udsat for fjendens kugler.

"Blod for blod! Om jeg så skal drikke det," ytrede anden styrmand, idet han betragtede den højrøde strøm, der randt

ned ad fingrene på hans venstre hånd og kom fra et sår i armen – "åh, tag bare og bind mig mit tørklæde herom, Bill."

Imidlertid havde Cain befalet sit mandskab at elevere kanonerne, og skonnerten gjorde nu gengæld ved at besvare det glatte lag, som den havde fået.

"Det er nok, gutter: Styrbord; fir af bomskødet; lad hende svinge helt rundt, Hawkhurst – vi kan ikke være tjent med at miste flere folk."

Skonnerten kovendte og løb agter om sin modstander.

Portugiserne om bord på den fremmede sejler bildte sig ind, at skonnerten ville stikke af, da den havde truffet på så uventet modstand, og udstødte et højt hurraråb.

"Det er det sidste, I får lov at råbe, I stolte karle!" sagde Cain med et hånligt smil.

På nogle få minutter var skonnerten løbet en kvartmil agter ud for skibet.

"Se så, Hawkhurst, lad den nu dreje til og vende; sæt folk ved den lange kanon og sørg for, at hver kugle bliver klasket i den, mens de andre får en ny forstang op og knober og splidser takkelagen."

Skonnertens forstævn blev atter drejet om imod portugiseren, den lå nu lige agter ud for denne, i en afstand af en kvartmils vej eller måske lidt mere; den lange to-og-tredive-pundiger midtskibs blev nu regelmæssigt betjent slag i slag, hver kugle fra den gik igennem portugiserens kahytsvinduer eller ramte den et andet sted i agterspejlet, så den blev beskudt langskibs. Det hjalp ikke, at skibet ændrede kurs og vendte bredsiden til skonnerten, denne standsedes straks i sin fart, så at den stadig vedligeholdt den foreskrevne afstand, i hvilken

det portugisiske skib ikke havde mindste nytte af sine karronader, mens den lange kanon anrettede store ødelæggelser. Skibet var hjemfaldent til sørøveren, afhængigt af hans nåde og barmhjertighed, og som man vel kan vente, blev der ikke vist nogen barmhjertighed. Tre timer varede dette morderiske overfald, indtil kanonen, der, som oven for sagt, var af malm, blev så ophedet, at sørøverkaptajnen befalede sine folk at holde inde med skydningen. Om skibet havde overgivet sig eller ej, var umuligt at sige, da det var for mørkt til, at man kunne bedømme det; mens den lange kanon blev betjent, var en ny forstang blevet fat op og en ny storgaffel, og al den stående og løbende takkelage blevet udbedret; skonnerten vedblev at holde samme afstand og fulgte efter i portugiserens kølvand, indtil dagen brød frem.

Vi må nu gå om bord på portugiseren; det var en ostindiefarer, en af de såre få, som den portugisiske regering af og til sender ud til et land, som engang anerkendte deres udelte herredømme, men hvor de nu for tiden kun ejer et areal på nogle få mil. Den var bestemt for Goa og havde om bord en lille afdeling soldater, en ny guvernør og hans to sønner, en biskop og hans niece tillige med dennes kammerpige. At et skib løb ud med en sådan fragt, var en begivenhed, som kun sjældent indtraf, og der blev naturligvis overalt talt vidt og bredt herom, længe inden det afsejlede. Cain havde allerede for måneder siden fået al fornøden underretning om dets ladning og bestemmelsessted, men som det sædvanligvis går hos nutidens portugisere, var der fulgt den ene forsinkelse og opsættelse på den anden, og det var først for en tre ugers tid siden, at han havde fået pålidelig besked om, at nu var dets afrejse

umiddelbart forestående. Han løb da ned langs kysten til den ovenfor omtalte bugt for at afskære det, og lagde sin sædvanlige dømmekraft og beslutsomhed for dagen, som udfaldet viste. Skonnertens ild havde været meget ødelæggende, mange af ostindiefarerens besætning så vel som af tropperne var faldet, den ene efter den anden; men da de til sidst skønnede, at alle deres anstrengelser for at forsvare sig var frugtesløse, havde de fleste af dem, som endnu var usårede, taget hensyn til deres egen redning og sikkerhed og var ilet ned til de lavest liggende gemmesteder i lastrummet for at undgå de langskibs kommende kugler, der ødelagde skibet og dræbte folkene. På det tidspunkt, da skonnerten holdt inde med sin ild for at lade kanonen blive afkølet, var der ingen andre på dækket end den portugisiske kaptajn og en gammel, vejrbidt sømand, som stod til rors. Nedenunder, på banjerdækket, var alle de andre af besætningen og passagererne stuvet sammen i et meget lille rum: Nogle plejede de talrige sårede, andre påkaldte helgenerne og anråbte om deres bistand; biskoppen, en høj ærværdig mand, efter hans udseende at dømme på det nærmeste en tresindstyve år gammel, knælede midt i gruppen, som kun sparsomt oplystes af to-tre lanterner, og var snart hensunken i brændende bøn og blev snart igen afbrudt heri for at give absolution til de sårede, som var ved at opgive ånden, og som af deres kammerater bragtes ned og blev lagt foran ham. På den ene side af ham knælede hans forældreløse niece, en ung pige på omtrent sytten år, der iagttog hans åsyn, mens han bad, eller bøjede sig med medynk i blikket og tårefyldte øjne over sine døende landsmænd, som i deres sidste øjeblikke fik trøst og husvalelse af den gejstlige. På den anden side af biskoppen stod

guvernøren, Don Philip de Ribiera, og hans to sønner, begge ynglinge i deres ungdoms vår og ansat i kongelig tjeneste. Sorgens skyer havde lejret sig på Don Ribieras pande, han var forberedt på det værste og ventede det. Den ældste søn havde sine øjne fæstet på Teresa de Silvas yndige ansigt, – denne selv samme aften havde de, mens de spadserede sammen på dækket, tilstået hinanden deres kærlighed – denne selv samme aften havde de svælget i øjeblikkets fryd, og henrykt i tankerne udmalet sig en lykkelig fremtid. – Men vi må forlade dem og vende tilbage til dækket.

Kaptajnen på det portugisiske skib var gået agter ud og kom nu hen til Antonio, den gamle matros, der stod ved roret.

"Jeg kan endnu se hende med kikkerten, Antonio, og dog har hun i næsten to timer ikke løsnet et skud; tror du, at der kan være sket noget med dens lange kanon, så den har taget skade? I så fald kan vi dog måske have nogen udsigt til at slippe helskindet herfra."

Antonio rystede på hovedet. "Jeg er bange for, at vi kun har dårlige udsigter, hr. kaptajn; jeg kunne høre på klangen af kanonen, da det første skud blev affyret, at den var af malm; desuden kunne en skonnert ikke føre en lang jernkanon af den kaliber. De kan være vis på, at den kun venter på, at metallet skal blive afkølet og dagslyset vende tilbage; et par lange kanoner kunne have reddet os, men nu da den sejler bedre end os, er vi i dens vold."

"Hvad kan det være for et skib – en fransk kaper?"

"Jeg håber, at det er tilfældet; og jeg har lovet St. Antonio en sølvlysestage, hvis det viser sig, at det ikke er en værre

kammerat; så har vi da nogen udsigt til at gense vort hjem; men jeg er bange for, at det ikke er således."

"Hvad tror du da, det er for én, Antonio?"

"Sørøveren, som vi har hørt så meget om."

"Jesus bevare os! Så må vi sælge vort liv så dyrt som muligt."

"Det agter jeg også at gøre, hr. kaptajn," svarede Antonio og drejede roret en knage.

Dagen brød frem og viste, at skonnerten fortsatte sin forfølgelse i samme afstand agter for dem, tilsyneladende uden nogen bevægelse der om bord. Først da solen var nogle grader over horisonten, sås krudtrøgen atter indhylle dens bov, og kuglen gik med et brag gennem plankerne på det portugisiske skib. Grunden til denne opsættelse var, at sørøveren havde ventet, til solen var noget oppe på himlen, for at forvisse sig om, at der ikke var andre skibe i sigte, inden han styrtede løs på sit bytte. Den portugisiske kaptajn gik agterud og hejste sit flag, men skonnerten tonede intet. Atter hvislede en kugle, og atter oprev den dækket på det ulykkelige skib; mange af dem, der var gået op på dækket igen for at se, hvorledes det stod til, søgte nu i en fart tilbage til deres tidligere skjul.

"Pas roret, Antonio," sagde den portugisiske kaptajn, "jeg må ned og rådføre mig med guvernøren."

"Vær De kun uden frygt, hr. kaptajn; så længe disse lemmer holder sammen, skal jeg nok gøre min pligt," svarede den gamle, skønt han var udmattet af lang vågen og anstrengelse.

Kaptajnen gik ned på banjerdækket, hvor han traf størstedelen af mandskabet og passagererne forsamlet.

"Mine herrer," sagde han, i det han henvendte sig til guvernøren og biskoppen, "skonnerten har ikke tonet flag,

skønt vi har vist vort. Jeg er kommet her ned for at høre, hvad Deres Velbårenheder har at befale. Vi kan ikke forsvare os, og jeg er bange for, at vi er faldet i kløerne på en sørøver."

"En sørøver!" udbrød flere, idet de slog kors for sig og påkaldte deres helgener.

"Stille, kære venner, stille!" tog biskoppen sindigt og roligt til orde; "med hensyn til, hvad der er bedst at gøre," vedblev han, idet han vendte sig til kaptajnen, "kan jeg ikke give råd; jeg er en fredens mand og egner mig ikke til at tage sæde i et krigsråd. Don Ribiera, jeg må henvise spørgsmålets afgørelse til Dem og Deres sønner. Skælv ikke, kære Teresa, står vi ikke under den Almægtiges varetægt?"

"Hellige jomfru, forbarm dig over os!" udbrød Teresa.

"Kom, mine sønner," sagde Don Ribiera, "vi vil gå op på dækket og rådslå; ingen af folkene må følge os; det er unyttigt at sætte et liv på spil, som måske dog endnu kunne blive af betydning."

Don Ribiera og hans sønner fulgte kaptajnen op på skansen og holdt råd med ham og Antonio.

"Vi har kun én udvej," sagde den gamle efter at have hørt på i nogen tid; "lad os stryge vort flag som om vi vil overgive os; de vil da lægge hen på siden af os og enten entre os fra skonnerten eller fra deres både; i alt fald ville vi da finde ud af, hvad det er for en karl, og er det en sørøver, må vi sælge vort liv så dyrt som muligt. Hvis den, når vi stryger flaget, lægger på siden af os, som jeg venter, den vil gøre, lad så alle folkene være parat til en fortvivlet kamp."

"Du har ret, Antonio," svarede guvernøren; "gå agter ud, hr. kaptajn, og stryg flaget; lad os se, hvad den så vil gøre. Ned med

jer, børn! og forbered folkene på, at de må gøre deres pligt."

Som Antonio havde forudsagt, holdt skonnerten inde med skydningen og satte sejl, så snart flaget var strøget. Den lagde sig på låringen af skibet, og op til dens storpik fløj det skrækkelige sorte flag; derefter gav den ostindiefareren det glatte lag, og inden røgen var drevet bort, stødte skibenes sider hårdt imod hinanden, og de skæggede sørøvere styrtede over på portugiserens dæk.

Mandskabet der om bord udgjorde, i forening med troppeafdelingen, stadig en betydelig styrke. Synet af det sorte flag havde bragt blodet til at stivne i alles årer, men den første skræk afløstes snart af et fortvivlelsens mod.

"Frem med knivene, manne!" brølede Antonio, idet han stormede frem til angreb, efterfulgt af de kækkeste.

"Blod for blod!" råbte andenstyrmand, idet han huggede efter den gamle.

"Der har du din bekomst," svarede Antonio og jog sin kniv i hjertet på sørøveren, mens han i samme øjeblik ligeledes segnede om og selv døde.

Kampen var morderisk, men sørøverne var de talrigste og vildeste, og de gik af med sejren. Cain stormede frem, fulgt af Hawkhurst, og huggede alle ned, som stillede sig i vejen for dem. Et hug af sørøverkaptajnen kløvede Don Ribieras hoved lige til skulderen, for et andet segnede hans ældste søn død om, mens Hawkhursts sabel gennemborede den yngste. Den portugisiske kaptajn var allerede faldet, og mandskabet kunne ikke længere holde stand. Et almindeligt blodbad påfulgte, og ligene blev kastede over bord, lige så hurtigt som folkene blev slagtet. På mindre end fem minutter var der ikke én portugiser

levende på det af skæbnen så grumt hjemsøgte skibs blodige dæk.

9. Det tagne skib og fangerne ombord

"Varsko folkene om, at ingen af dem må gå ned, Hawkhurst!" sagde sørøverkaptajnen.

"Det har jeg allerede gjort, sir, og der er stillet skildvagter ved lugerne. Skal vi lade skonnerten lægge fra?"

"Nej, lad den blive liggende; kulingen er allerede svag; om en halv times tid får vi vindstille. Har vi mistet mange mænd?"

"Nej, kun syv, efter hvad jeg kan regne ud, men vi har mistet Wallace, andenstyrmanden."

"Nå, en smule forfremmelse er ingen skade til," svarede Cain; "tag en halv snes af vore bedste folk og ransag skibet; der er stadig flere i live og, mens jeg husker det, send med det samme en vagt over på skonnerten, den er nu helt overladt til kroumændene og til –"

"En, som helst ikke måtte være der om bord," fortsatte Hawkhurst; "og de, vi finder nedenunder – –," vedblev styrmanden.

"Må foreløbig blive i live!"

"Rigtigt, ellers kunne vi komme i forlegenhed med, hvor vi skal finde den del af ladningen, som vi kan bruge," sagde Hawkhurst og gik ned igennem lugen for at samle folkene, der var i færd med at plyndre på batteridækket og i kaptajnens kahyt.

"Halløj, du malteser der, op med dig og hold godt udkig hele horisonten rundt, om der er noget i sigte," sagde kaptajnen, i det han gik agterud.

Inden Hawkhurst fik samlet folkene og kommanderet dem over på skonnerten, var der, som sædvanligt på disse breddegrader, indtrådt fuldstændigt blikstille.

Hvor var Francisco under dette blodbad? Han var blevet siddende i kahytten på skonnerten. Cain var mere end én gang gået ned til ham for at overtale ham til at komme op på dækket og hjælpe til med at entre portugiseren, men forgæves – hans eneste svar på sørøverens trusler og bønner var:

"Gør med mig, som De lyster – jeg har taget min beslutning – De ved, jeg frygter ikke for døden – så længe jeg er om bord på dette skib, vil jeg ikke tage mindste del i Deres grusomheder. Har De nogen agtelse for min moders minde, så lad hendes søn søge sig et ærligt og hæderligt livsudkomme."

Disse ord fra Francisco lød idelig i Cains øren, mens han gik op og ned på skansen af det portugisiske skib, og hvor dybt sunken han end var, kunne han dog ikke andet end tilstå for sig selv, at ungersvenden var hans ligemand i dyrisk og hans overmand i moralsk mod – han gik og overvejede med sig selv, hvad han skulle gribe til med Francisco, da Hawkhurst viste sig på dækket, fulgt af sine folk, som kom slæbende med seks personer, der havde undgået blodbadet. Det var biskoppen og hans niece, en portugisisk pige, som hun havde til sin opvartning, supercargoen på skibet, en sakristan og en tjener hos biskoppen; de blev trukket hen ad dækket og stillet i række foran kaptajnen, som så barskt mønstrende på dem. Biskoppen og hans niece så sig om, den første mødte kækt og stolt Cains

blik, skønt han vidste med sig selv, at hans sidste time var kommet, den anden undgik omhyggeligt hans stirrende blik og så sig ængsteligt og hurtigt om for at finde ud af, om der var andre fanger, og i så fald om hendes trolovede var iblandt dem; men hendes øje fandt ikke, hvad hun søgte – det mødte kun sørøvernes skæggede fjæs og blodet, som havde overstænket dækket.

Hun holdt hænderne for ansigtet.

"Før den mand frem," sagde Cain og pegede på tjeneren. "Hvem er du?"

"Tjener hos Hans Højærværdighed, biskoppen."

"Og du?" vedblev kaptajnen.

"En stakkels sakristan, som hører med til bispens tjenerskab."

"Og du?" råbte han til den tredje.

"Supercargo her på skibet."

"Før ham til side, Hawkhurst!"

"Har De brug for de andre?" spurgte Hawkhurst i en betydningsfuld tone.

"Nej."

Hawkhurst gav nogle af sørøverne et vink, og disse førte da sakristanen og tjeneren bort. Et dæmpet skrig og et tungt plump i vandet hørtes nogle minutter efter. Imidlertid havde sørøveren udspurgt supercargoen om skibets ladning og stuvning – da han pludselig blev afbrudt af en af sine matroser, som hæsblæsende kom og meldte, at skibet havde fået adskillige kugler i vandlinjen og sank mere og mere. Cain, som stod på karronadeslæden med sin sabel i hånden, hævede armen og gav den pågældende sørøver et slag i hovedet med

kårdehæftet, som, enten det nu var tilsigtet eller ej, knuste hjerneskallen på ham, og fyren segnede død om på dækket.

"Der kan du have det så godt for dit budskab, dit pjattehoved; hvis disse folk er stædige og stridige, kan vi have arbejdet til ingen nytte."

Mandskabet, som følte sandheden af deres kaptajns bemærkning, lod ikke til at have noget at indvende imod den tildelte straf, og liget blev slæbt bort.

"Hvad nåde og barmhjertighed kan vi vente os af disse, som end ikke viser barmhjertighed imod hinanden?" sagde biskoppen og løftede øjnene mod himlen.

"Stille!" råbte Cain, som nu udspurgte supercargoen om, hvad der fandtes i lasten, og den stakkels mand svarede så godt han kunne – "men sølvet! Pengene til troppernes lønninger – hvor er de?"

"Pengene til soldaterne ligger i brændevinskælderen, men om sølvtøjet ved jeg ingenting, det findes i nogle af de kister, som tilhører Hans Højærværdighed biskoppen."

"Hawkhurst! Spring i en fart ned i brændevinskælderen og se efter pengene; i mellemtiden vil jeg forelægge denne ærværdige fader et par spørgsmål."

"Og supercargoen – har De mere brug for ham?"

"Nej, han kan godt gå."

Den stakkels mand faldt på knæ af taknemmelighed over at høre dette, som han mente var ensbetydende med, at han var fri, og at livet var ham skænket: Han blev slæbt bort af sørøverne, og det er næppe nødvendigt at tilføje, at et minut efter blev hans legeme sønderrevet af hajerne, som på afstand

havde lugtet deres bytte og nu boltrede sig i hobetal rundt om de to skibe.

Antallet af de på skansen tilstedeværende blev nu (uden at kaptajnen lagde mærke til det) forøget med Francisco, som af krou-manden Pompey havde hørt, at der endnu var fanger om bord, og blandt dem to kvinder, hvorfor han var kommet derover for at tale barmhjertighedens sag.

"Højærværdige fader," tog Cain til orde efter et kort ophold; "De har vist mange værdigenstande her om bord?"

"Nej, ingen," svarede biskoppen, "uden denne stakkels pige; hun er rigtig nok uvurderlig og vil, håber jeg, snart være en engel i Himlen."

"Ja, men dersom det, De præker, er sandt, er denne verden dog en skærsild, som må gennemgås, inden man kan komme hisset, og pigebarnet, som står der, kan anse døden som en velsignelse i sammenligning med, hvad hun kan vente sig, i fald De vægrer Dem ved at sige mig, hvad jeg vil have at vide. De har en hel bunke guld- og sølvprydelser til Deres kirker – hvor ligger de?"

"Blandt det pakgods, som er betroet til min varetægt."

"Hvor mange pakker kan De have i det hele?"

"Et hundrede stykker, om ikke flere."

"Vil De behage at meddele mig, hvor jeg kan finde, hvad jeg ønsker?"

"Guldet og sølvet er ikke mit, men den Guds eje, til hvis tjeneste de kostelige kar er viede som offergaver," svarede biskoppen.

"Svar mig hurtigt; ikke flere udflugter, min gode herre. Hvor er de at finde?"

"Det siger jeg ikke, du blodplettede mand; denne gang i det mindste skal du blive skuffet, og havet skal opsluge disse jordiske skatte, som du har besudlet dine hænder så meget for at få fat i. Røver! Jeg gentager det: Jeg siger dig det ikke."

"Grib pigen der, gutter!" råbte Cain; "hun er jeres; gør ved hende, hvad I vil."

"Frels mig! Oh, frels mig!" skreg Teresa og greb fat i biskoppens kjole.

Sørøverne trådte til og lagde hånd på Teresa; men da sprang Francisco frem fra det sted, hvor han stod bag kaptajnen, og stødte de forreste til side.

"Er I mænd?" råbte han, mens sørøverne veg tilbage. "Hellige Fader, jeg ærer Dem. Ak! Jeg kan ikke frelse Dem," tilføjede han sørgmodigt. "Og dog vil jeg forsøge. På mine knæ – ved den kærlighed, De bar til min moder – ved den hengivenhed, De engang nærede for mig – begå ikke denne gruelige udåd. Hør mig, gutter!" vedblev Francisco og tiltalte sørøverne, "foren jer med mig og bønfald jeres kaptajn; I er alt for kække, alt for mandige til at ville tilføje den værgeløse og uskyldige nogen skade eller fortræd – og fremfor alt til at udgyde en hellig mands og denne stakkels, skælvende piges blod."

Der blev et kort ophold – selv sørøverne syntes at holde med Francisco, om end ingen af dem vovede at tale. Musklerne i kaptajnens ansigt skælvede af bevægelse, men hvorfra denne havde sit udspring, var det umuligt at sige for vist.

I dette øjeblik blev scenens interesse forhøjet. Teresas kammerpige, der af rædsel var sunket i knæ, havde ligget og kastet stjålne og frygtsomme blikke på de mænd, som udgjorde besætningen på sørøverskibet; pludselig udstødte hun et

glædesskrig, da hun iblandt dem opdagede en person, som hun godt kendte. Det var et ungt menneske på henved fem og tyve år med lidet eller intet skæg. Han havde været kæreste med hende i sine mere skyldfri dage, og hun havde i over et år begrædt ham som død, for man havde ikke hørt noget til skibet, hvormed han var sejlet ud. Det var blevet taget af sørøveren, og for at redde sit liv havde han sluttet sig til mandskabet og var blevet optaget i besætningen.

"Filippo! Filippo!" skreg pigen og styrtede sig i hans arme. "Frøken, det er Filippo; vi er frelst."

Filippo genkendte hende øjeblikkeligt; synet af hende tilbagekaldte i hans erindring fortidens lykkelige og skyldfri dage, og de to elskende sluttede hinanden tæt i favn.

"Frels dem! Skån dem! – ved min moders ånd! Jeg beder Dem så indstændigt derom," gentog Francisco og vendte sig atter til kaptajnen.

"Gud velsigne dig, du gode unge mand," sagde biskoppen, idet han trådte frem og lagde sin hånd på Franciscos hoved.

Cain svarede ikke; men hans brede, hvælvede brysk hævede sig af indre bevægelse – da Hawkhurst pludselig fo'r midt ind i gruppen.

"Vi er kommet for sent til at få pengene, hr. kaptajn; vandet står allerede seks fod over dem. Nu må vi forsøge at få fingre i skatten."

Dette budskab syntes at standse kaptajnens følelser i deres frie løb.

"Nuvel, med ét ord, sir," sagde han til biskoppen, "hvor er skatten? Driv ikke gæk med mig, eller ved Himlen – –!"

"Nævn ikke Himlen," svarede biskoppen; "De har fået mit svar."

Kaptajnen vendte sig bort og gav nogle befalinger til Hawkhurst, som skyndte sig ned.

"Skaf mig den dreng der af vejen," sagde kaptajnen til sørøverne og pegede på Francisco. "Skil de to tosser ad," vedblev han og så hen på Filippo og pigen, som stod og hulkede i hinandens arme.

"Aldrig!" råbte Filippo.

"Kast pigen ud til hajerne! Hører I? Vil I lystre min befaling?" råbte Cain og hævede sin huggert.

Filippo fo'r op, løsrev sig fra pigens favntag og styrtede, idet han drog sin kniv, hen imod kaptajnen for at jage ham den i brystet.

Med lynets hurtighed greb kaptajnen hans opløftede hånd, vred den af led og kylede ham i dækket.

"Nej, virkelig!" råbte han med et hånligt smil.

"Du skal ikke skille os ad," sagde Filippo og forsøgte at rejse sig op.

"Det har jeg heller ikke i sinde, min brave gut," svarede Cain, "sur dem begge sammen og kast dem over bord."

Denne befaling blev nu adlydt; for sørøverne blev ikke alene forsagte over for kaptajnens kolde mod, men også harmfulde over, at han var blevet stræbt efter livet. Det var i grunden ikke fornødent at binde det ulykkelige par sammen; de holdt hinanden sluttet så tæt i favn, at det næsten ville have været umuligt at skille dem ad. Således forbundne til ét førtes de hen til falderebsporten og kastedes i søen.

"Uhyre!" råbte biskoppen, da han hørte plasket, "du vil have et tungt regnskab at aflægge for denne udåd."

"Før nu disse forud," sagde Cain med vild røst.

Biskoppen og hans niece førtes hen til falderebet.

"Hvad kan du se, gode biskop?" spurgte Cain, idet han pegede på det blodfarvede vand og finnerne af hajerne, som bevægede sig hurtigt i det og var meget livlige i forventning om mere bytte.

"Jeg ser rovlystne umælende, der drives af deres dyriske lyster," svarede biskoppen, "og som efter al sandsynlighed snart vil sønderrive disse stakkels magre lemmer; men jeg ser ikke noget uhyre, der kan sammenlignes med dig. Teresa, frygt ikke, mit kære barn, der er en Gud til, en Gud, der hævner, lige så fuldt som han belønner."

Men Teresas øjne var lukket – hun kunne ikke udholde at se, hvad der foregik.

"Nu kan De selv vælge, for Deres eget vedkommende først pinsler og dernæst at blive kastet levende ud til hajerne, og hvad pigebarnet angår, overlader jeg hende nu til mit mandskab."

"Nej aldrig!" skreg Teresa, sprang fra dækket ud i havet og sank dybt ned under havfladen.

Hajerne sloges om byttet, så det plaskede, og piskede vandet med deres haler, indtil søen stod i ét skum, – så fortog den mørke farve sig efterhånden, vandet blev lidt efter lidt klart igen, og der var intet andet at se end den rene blå bølge og dybets endnu ikke mættede uhyrer.

"Skruerne – skruerne – hurtigt! Vi må have hemmeligheden pint ud af ham," råbte sørøverkaptajnen og vendte sig om til sit

mandskab, der, hvor nedrige og slyngelagtige de end var, dog var blevet rystet ved det sidste gribende optrin, – "Grib ham!"

"Rør ham ikke!" råbte Francisco, stående på finkenettet, "rør ham ikke, hvis I er mænd!"

Skummende af raseri slap Cain biskoppens arm, trak sin pistol og sigtede med den på Francisco. Biskoppen slog Cains arm i vejret, idet han fyrede, så, at han havde fejlet målet, og foldede sine hænder, idet han hævede øjnene mod himlen til tak, fordi Francisco var uskadt. Mens han lå i denne stilling, blev han grebet i kraven af Hawkhurst, hvis vrede løb af med hans forstand, og kylet gennem falderebsporten ud i søen.

"Bjørnetjenstagtige tåbe!" mumlede Cain, da han så, hvad styrmanden havde gjort; men han fattede sig straks og råbte: "Grib den dreng der og før ham herhen."

Et par af mandskabet trådte frem for at efterkomme hans befaling, men Pompey og krou-mændene, som havde haft deres opmærksomhed henvendt på, hvad der foregik, havde samlet sig rundt om Francisco, og der påfulgte et slagsmål. Sørøverne, som ikke var synderlig opsatte på eller ivrige for at gribe Francisco, lod krou-mændene trække ham bort imellem sig, og af dem blev han ført i god behold over på skonnerten.

Imens havde Hawkhurst og størstedelen af folkene om bord på skibet været i gang med at bryde lasten op for at få fat på de kostbare genstande, men uden held. Vandet var nu nået op over banjerdækket, og alle videre forsøg var frugtesløse. Skibet sank hurtigt, og det blev nødvendigt at forlade det og komme bort med skonnerten, for at denne ikke skulle udsættes for fare fra vandhvirvelen efter det synkende skib. Cain og Hawkhurst vendte med deres skuffede mandskab tilbage til skonnerten, og

inden de havde fået de to skibe fjernet en kabellængde fra hinanden, gik portugiseren til bunds med alle de så ivrigt attråede skatte. Den harme og rasende forbitrelse, som kaptajnen ytrede, mens han gik hurtigt frem og tilbage ad dækket sammen med sin førstestyrmand – hans heftige gestikulationer – var mandskabet et ubedrageligt kendetegn på, at et uvejr trak sammen, at kaptajnen havde ondt i sinde. Francisco vendte ikke tilbage til kahytten; han blev forude hos krou-mændene, der ganske vist kun udgjorde en ringe del af skibets besætning, men var kendte for at være bestemte karle og ingenlunde at foragte. Der blev også lagt mærke til, at de alle havde forsynet sig med våben og havde samlet sig forude i en tæt klynge, mens de holdt vågent øje med enhver bevægelse og manøvre og talte hurtigt indbyrdes i deres eget tungemål. Skonnerten styredes nu mod nordvest med alle de sejl, den kunne trække. Solen forsvandt igen, men Francisco vendte ikke tilbage til kahytten – han gik ned på banjerne, omringet af krou-mændene, som syntes at have helliget sig hans beskyttelse. Engang i nattens løb lod Hawkhurst dem kalde op på dækket, men de lystrede ikke, og da bådsmandsmaten kom ned for at tale til dem, svarede de ham ikke. Der var i øvrigt mange af sørøverne ombord i skonnerten, som syntes at være enige med krou-mændene i deres hengivenhed for Francisco. Der er afskygninger af slethed selv i det ryggesløseste samfund, og blandt besætningen på sørøverskibet var der nogle, som ikke var i bund og grund fordærvede. Det afskyelige mord på en Ordets tjener – den skønne Teresas gruelige skæbne – og kaptajnens barbariske adfærd imod Filippo og hans kæreste var udbrud af en grusomhed, hvortil selv de mest forhærdede var

uvante. At Francisco havde optrådt som de uskyldiges talsmand og havde opfordret til at vise nåde og barmhjertighed, var i alt fald ingen brøde, og dog antog de, at dommen var fældet over ham. Han var almindelig afholdt om bord; de værste og sletteste af sørøverne, med undtagelse af Hawkhurst, kunne ikke andet end agte ham, om de end ikke elskede ham, skønt de på den anden side indså, at hvis Francisco blev om bord, ville det snart være forbi selv med Cains magt og myndighed. I flere måneder havde Hawkhurst, som hadede ynglingen, på det ivrigste arbejdet på at få ham sendt bort fra skonnerten. Nu trængte han ind på kaptajnen, at denne under alle omstændigheder måtte fjerne ham, eftersom det var nødvendigt for deres fælles sikkerhed, idet han fremstillede for Cain, hvorledes krou-mændene opførte sig, og ytrede frygt for, at en stor del af det øvrige mandskab var lige så utilfredse og misfornøjede. Cain følte sandheden af Hawkhursts fremstilling af de faktiske forhold og gik ned i sin kahyt for at overveje med sig selv, hvad der skulle gøres.

Midnat var længst forbi, da Cain, udmattet af de stridende følelser og lidenskaber, som han denne dag havde været bytte for, faldt i en urolig slummer. Hans drømme drejede sig om Franciscos moder – hun viste sig for ham for at tale sin søns sag, og Cain "snakkede i søvne". På samme tid var Francisco og Pompey ganske sagte krøbet agterud for, hvis de fandt kaptajnen sovende, at hente Franciscos pistoler tillige med noget ammunition. Pompey sneg sig først ind i kahytten, men fo'r tilbage, da han hørte kaptajnens røst. De blev da stående ved kahytsdøren og lyttede. "Nej nej," mumlede Cain, "han skal

og må dø – det nytter ikke – gå ikke i forbøn for ham, kvinde – jeg ved godt, jeg dræbte dig – bed ikke for ham, han skal dø!"

I en af piberne på sølvlampen var der en tændt væge; de stråler, den udsendte, var netop tilstrækkelige til at kaste et svagt lys over kahytten. Francisco hørte, hvad Cain sagde, trådte ind og gik hen til sengen. "Dreng! Sig intet til dit forsvar," vedblev Cain, mens han lå på ryggen og åndede tungt, – "tal ikke hans sag, kvinde! I morgen skal han dø." der påfulgte en kort tavshed, som om den sovende lyttede efter et svar. "Ja, som jeg myrdede dig, vil jeg også myrde ham."

"Skurk!" sagde Francisco med dæmpet, højtidelig røst, "dræbte du min moder?"

"Ja, jeg gjorde," svarede Cain, endnu sovende.

"Og hvorfor?" vedblev Francisco, der efter denne tilståelse fra den sovende kaptajn var ligeglad med, om han blev opdaget.

"I hidsighed – hun ophidsede mig," svarede Cain.

"Guds død! Så har du da tilstået det," råbte Francisco med høj røst, som vækkede kaptajnen, der fo'r op; men inden han fik sundet sig eller fik øjnene tilstrækkelig op til at skelne deres skikkelser, slukkede Pompey lyset, og det blev bælgmørkt omkring dem; derpå lagde han sin hånd for Franciscos mund og førte ham ud af kahytten.

"Hvem der? – Hvem der?" råbte Cain.

Den vagthavende befalingsmand på dækket ilede ned. "Kaldte De, sir?"

"Kaldte?" gentog kaptajnen. – "Jeg syntes, der var nogen her inde i kahytten. Jeg vil have lys – det er det hele," vedblev han, idet han genvandt sin fatning, mens han tørrede den kolde sved af panden.

Imidlertid var Francisco tillige med Pompey nået tilbage til sit tidligere tilflugtssted blandt krou-mændene. Der skete en forandring i den unge mands stemning, han følte ikke længere sorg, men tørstede efter hævn; hans hensigt med at vende tilbage til kahytten for atter at komme i besiddelse af sine våben var ikke blevet opnået, men nu var det hans faste beslutning, hvis det på nogen måde var ham muligt, at berøve kaptajnen livet. Den næste morgen vægrede krou-mændene sig igen ved at arbejde eller komme op på dækket, og Hawkhurst meldte sin chef, hvorledes sagerne stod. Styrmanden antog nu en anden tone, for han havde loddet stemningen, ikke hos flertallet af mandskabet, men hos de mest støtte og indflydelsesrige om bord, folk, der ligesom han selv var hærdede veteraner i synd og forbrydelse.

"Der må gøres alvor af det, sir; ellers vil De ikke længere føre kommandoen over dette skib. Det har jeg fået anmodning om at sige til Dem."

"Nej virkelig," svarede Cain med et spotsk smil, "De har måske allerede valgt min efterfølger."

Hawkhurst mærkede, at han havde talt for frit, og slog om i en anden tone. "Jeg siger det kun for Deres egen skyld; hvis De ikke har kommandoen over dette skib, bliver jeg ikke her om bord, – forlader De det, går jeg med, og vi må få se at finde et andet."

Cain var beroliget, og der blev ikke talt mere om den ting.

"Pur folkene op," sagde kaptajnen omsider. Mandskabet samlede sig agter.

"Gutter, det gør mig ondt, at vore love nøder mig til at statuere et eksempel; men mytteri og opsætsighed bør straffes.

Jeg selv er lige så vel som I bundet til de love, som vi har vedtaget for at tjene os til rettesnor, så længe vi sejler sammen; og når jeg i dette tilfælde opfylder min pligt, kan I være forvissede om, at jeg ledes af en retfærdighedsfølelse og ønsker at vise jer, at jeg er værdig til at føre kommandoen. Francisco har været sammen med mig, fra han var barn, han har sovet i min kahyt og delt bord med mig, og det er mig smerteligt at skulle skilles fra ham; men det påhviler mig at sørge for, at vore love holdes i hævd. Han har gjort sig skyldig i gentagen opsætsighed og foragt for lovene og – han skal og må dø."

"Død! Død!" råbte flere af sørøverne, der stod forrest, "død! Lad retfærdigheden ske fyldest."

"Ikke flere mord og drab!" lød adskillige stemmer, der kom fra de bagerststående.

"Hvem er det, som siger noget?"

"Alt for meget myrderi i går – ikke flere drab!" råbte flere stemmer på én gang.

"Lad dem træde frem, som taler," råbte Cain med bittert blik. Ingen adlød. "Så ned med jer, folk, og bring Francisco op."

Hele mandskabet ilede ned, men med forskellige hensigter; nogle med det forsæt at gribe Francisco og overgive ham til døden – andre for at beskytte ham. Der hørtes en forvirret støj – i modsætning til råbene: Ned og grib ham! lød de andres: *Ingen mord! Ingen mord!*

Begge partier havde grebet til våben; de, der holdt med Francisco, forenede sig med krou-mændene, mens de andre også ilede ned for at bringe ham op på dækket.

Der påfulgte et kort håndgemæng, inden de stridende parter skiltes, og ved deres adskillelse viste det sig, hvor stærkt hvert

parti var. Da Francisco så, at der var mange, som holdt med ham, bød han sine folk følge sig, steg op ad lejderen nærmest forstavnen og tog bakken i besiddelse. Sørøverne på hans parti forsynede ham med våben, og Francisco stillede sig forrest iblandt dem. Hawkhurst og de af mandskabet, som holdt med ham, havde trukket sig tilbage til skansen og samlede sig om kaptajnen, der lænede sig op imod gangspillet. De var nu i stand til gensidigt at bedømme hinandens relative styrke. I mandtal havde Francisco i det store og hele overvægten på sin side, men på kaptajnens parti stod de ældre og mere atletisk byggede af besætningen, og vi kan tilføje: De mest bestemte og uforsagte. Kaptajnen og Hawkhurst indså dog det farlige i deres stilling og fandt det rådeligst for øjeblikket at forhandle og senere hen at tilfredsstille deres hævnlyst. I et par minutter fandt en sagte rådslagning sted imellem begge partier; til sidst trådte Cain frem.

"Gutter," sagde han, i det han henvendte sig til dem, der havde samlet sig om Francisco; "Jeg havde aldrig forestillet mig, at indbyrdes stridigheder skulle kaste sin brand i dette skib og sætte splid imellem os. Det var min pligt som jeres kaptajn at hævde, at vore love skulle holdes ved magt. Sig mig nu: Hvad er det, I ønsker. Jeg står kun her som jeres kaptajn og for at erfare hele mandskabets mening. Jeg bærer ikke noget nag til den unge knøs der; jeg har holdt af ham – jeg har forgudet ham, men som en øgle har han til gengæld bidt mig. Burde vi ikke, i stedet for at bære våben imod hinanden, se at enes? Jeg har derfor et forslag at gøre jer, og det er: Lad dommen over ham blive fældet ved afstemning eller ballotation, som I ønsker det,

og hvordan denne dom end kommer til at lyde, vil jeg rette mig efter den. Er det ikke indrømmelse nok?"

"Gutter!" tog Francisco til orde, da kaptajnen havde talt ud, "jeg synes, det er bedst, at I tager mod dette forslag, hellere end at der skal blive udgydt blod. Mit liv er af ringe betydning; sig altså, vil I gå ind på afstemningen og bøje jer for de love, der, som kaptajnen siger, er affattet og vedtagne til ordning og overholdelse af mandstugten her om bord?"

Sørøverne på Franciscos side så sig om blandt deres parti, og da de blev klar over, at de var de talrigste, samtykkede de i forslaget; men Hawkhurst trådte frem og sagde: "Kroumændene kan naturligvis ikke være stemmeberettigede, da de ikke hører til skibet."

Det var en vigtig indvending, da de beløb sig til fem og tyve, og blev dette antal trukket fra, ville Franciscos tilhængere efter al sandsynlighed have været i mindretal. De sørøvere, der holdt med Francisco, gjorde derfor indvendinger og stillede sig atter i forsvarsstilling.

"Tøv blot et øjeblik," sagde Francisco, idet han trådte frem, "Inden dette spørgsmål bliver afgjort, vil jeg gerne høre alles mening med hensyn til en anden af jeres love. Jeg spørger Dem, Hawkhurst, og alle jer, som nu er imod mig, om I ikke har en lov, der siger *'blod for blod'*."

"Jo vel," råbte alle sørøverne.

"Så lad jeres kaptajn træde frem og svare på min beskyldning, hvis han tør."

Cain trak spotsk på smilebåndet og gik hen imod Francisco, indtil han var et par meter fra ham.

"Nå, dreng, her er jeg; hvad går så din beskyldning ud på?"

"Først spørger jeg Dem, kaptajn Cain, Dem, der er så ivrig for, at lovene skal blive overholdt, om de vedgår, at 'blod for blod' er en retfærdig lov?"

"Ja, højst retfærdig, og den, som hævner udgydt blod, er sagesløs."

"Det er godt; svar mig da, nidding, som du er – har du ikke slået min moder ihjel?"

Ved denne beskyldning fo'r Cain sammen.

"Svar sandhed, eller lyv som en fej nidding," vedblev Francisco; "slog du ikke min moder ihjel?"

Kaptajnens læber og ansigtsmuskler bævede og fortrak sig, men han svarede ikke.

"*Blod for blod!*" råbte Francisco, idet han affyrede sin pistol mod Cain, som vaklede og segnede om på dækket.

Hawkhurst og flere af sørøverne ilede hen til kaptajnen og løftede ham op.

"Hun må have sagt ham det i nat," sagde Cain og havde besvær med at tale, mens blodet strømmede ud af såret.

"Han har selv sagt mig det," sagde Francisco, idet han vendte sig om til dem, der stod hos ham.

Cain blev bragt ned i kahytten. Ved nøjere undersøgelse befandtes hans sår ikke at være dødeligt, skønt blodtabet havde været hurtigt og meget stort. Et par minutter efter kom Hawkhurst atter op på skansen. Han mærkede, at der var foregået et omslag, og at folkene var venligere stemt imod Francisco, end han havde ventet; loven om "blod for blod" holdtes overmåde hellig, ja, det var kun bevidstheden om, at den var højtidelig godkendt, og at, i fald den ene sørøver sårede den anden, denne sidste da havde fuld frihed til at berøve den

første livet uden at pådrage sig straf, som forebyggede idelige slagsmål imellem folk, hvis knive ellers ville have været rede til at give svar på enhver fornærmelse. Det var en for et lavere samfundslag afpasset duellov, der fik slige ryggesløse staldbrødre til indbyrdes at forliges. Da Hawkhurst altså mærkede, at denne følelse var den fremherskende, selv iblandt dem, som i det andet spørgsmål var modstandere af Francisco, anså han det for tilrådeligt at parlamentere.

"Hawkhurst," sagde Francisco, "jeg opstiller kun én fordring, og opfylder De den anmodning, vil det gøre en ende på denne tvist; det hele er blot, at De vil sætte mig i land på det første sted, vi kommer til. Forpligter De og Deres parti Dem til dette, vil jeg opfordre Dem, der holder med mig, til at falde til føje."

"Jeg indrømmer Deres forlangende," svarede Hawkhurst, "og det gøre de andre også. Ikke sandt, folkens?"

"Det er et ord – alle mand enige," råbte sørøverne, kastede deres våben og blandede sig imellem hinanden, som om de ikke nys havde stået fjendtlige over for hinanden.

Der er et gammelt ord, som siger, at der findes ærlighed blandt tyve, og det viser sig tit at være tilfældet. Hver mand der om bord vidste, at den overenskomst, der var indgået, ville blive ubrødelig overholdt, og Francisco gik nu frem og tilbage på dækket med samme sindsro, som om intet var sket.

Hawkhurst, som fuldt vel vidste, at han måtte opfylde sit løfte, undersøgte omhyggeligt kortene, da han var nede i kahytten, kom op og ændrede skonnertens kurs to streger mere til nord. Den følgende morgen var han næsten en halv time oppe i mærset, hvorefter han steg ned og atter ændrede kurs. Hen ad klokken ni viste en lav sandet ø sig forude i læ; da de var

kommet den på en knap halv mil nær, lod han skonnerten lægge bi og den lille hækjolle fire ned. Derpå purrede han alle mand op. "Vi må holde vort løfte, gutter, at sætte Francisco i land på det første sted, vi fik landkending af. Der ligger det," sagde han, og et ondskabsfuldt smil spillede om skurkens læber, idet han viste dem den nøgne sandbanke, som ikke lovede andet end hungerdød og langsom hentæring. Flere af mandskabet knurrede, men Hawkhurst støttedes af sit parti og havde desuden været så forsigtig i al stilhed at fjerne alle våben undtagen dem, som hans egne tilhængere var forsynet med.

"Et ord er et ord, og en aftale en aftale; det er, hvad han selv forlangte og vi lovede at opfylde. Hent Francisco."

"Her er jeg, Hawkhurst; og jeg siger Dem rent ud, at så trøstesløst og øde dette golde sted end er, foretrækker jeg det dog fremfor at blive sammen med Dem. Jeg vil straks bringe min kiste op."

"Nej, ikke på nogen måde, det var ikke med i aftalen," råbte Hawkhurst.

"Hver mand her har ret til sit eget. Jeg appellerer til hele mandskabet."

"Meget sandt," svarede sørøverne, og Hawkhurst mærkede, at han atter var i mindretal.

"Nå, lad gå da."

Franciscos kiste blev langet ned i båden.

"Er De så færdig?" råbte Hawkhurst.

"Skal jeg ikke have proviant og vand med, folkens?" spurgte Francisco.

"Nej," svarede Hawkhurst.

"Jo, vist så," råbte de fleste af sørøverne.

Hawkhurst vovede ikke at sætte spørgsmålet til afstemning, men vendte sig fortrædeligt bort. Krou-mændene bragte to vanddunke op tillige med nogle stykker flæsk.

"Her, massa," sagde Pompey og stak Francisco en fiskesnøre med tilhørende kroge i hånden.

"Tak skal du have, Pompey; men jeg har glemt – den bog i kahytten – du ved nok, hvilken jeg mener."

Pompey nikkede og gik ned; men det varede noget, inden han kom tilbage, og imens blev Hawkhurst utålmodig. Det var en meget lille båd, der var blevet firet ned; den havde et luggersejl og to par årer og kunne ikke rumme mere, da Franciscos kiste og de andre ting var blevet lagt i den.

"Skynd Dem! Jeg har ikke tid til at stå her og vente." sagde Hawkhurst; "ned i båden med Dem!"

Francisco trykkede mange af folkene i hånden og bød dem alle "lev vel". Ja, nu da de så, at den stakkels knøs skulle til at kastes i land på en øde ø, blev selv hans værste modstandere noget rørte og følte en del medynk med ham. Skønt de indrømmede, at det var nødvendigt, at han blev fjernet, kendte de på den anden side hans faste, urokkelige mod, og i deres øjne var denne egenskab altid en stærk anbefaling.

"Hvem vil ro denne knøs i land og bringe båden tilbage?"

"Jeg ikke," svarede én; "mindet herom ville til stadighed plage mig i fremtiden."

De syntes alle at være af samme mening, for ingen meldte sig frivilligt. Francisco sprang ned i båden.

"Der er ikke plads til flere end mig, og jeg vil selv ro mig i land," råbte han. "Far vel, gutter, far vel!"

"Stop! Det går ikke an, han må ikke beholde båden – han kan undslippe fra øen," råbte Hawkhurst.

"Jo, hvorfor skulle han ikke have lov til det, stakkels fyr?" sagde folkene; "lad ham kun beholde båden."

"Ja vel så – lad ham beholde båden;" og Hawkhurst blev atter nedstemt.

"Her, massa Francisco – her er bogen."

"Hvad er det, sir?" råbte Hawkhurst og snappede bogen ud af hånden på Pompey.

"Det, massa, er Bibel."

Francisco ventede i båden.

"Sæt af!" råbte Hawkhurst.

"Giv mig min bog, mr. Hawkhurst!"

"Nej!" svarede den ondskabsfulde skurk og kylede bogen ud over hakkebrættet; "den skal han ikke have. Jeg har hørt sige, at der i den er *trøst for de bekymrede og nedbøjede af hjertet.*"

Francisco satte af med båden, greb årerne, roede agter ud, fiskede bogen, som endnu flød på vandet, op og lagde den til tørring på agtertoften i båden. Derpå roede han ind imod land. Imidlertid havde skonnerten hejset klyver og fok og var allerede kommet en kvart sømil bort fra ham, og inden Francisco havde nået sandbanken, var der intet mere at se af dens skrog, idet den for fulde sejl stod nord på.

10. Sandbanken

Den første halve time, Francisco tilbragte på denne øde plet, fulgte hans øjne den bortsejlende skonnert; hans tanker var usammenhængende og ustadige. Han gennemgik de forskellige optrin, der var foregået på dette skibs dæk, og genkaldte sig i erindringen de forskellige der om bord værende personers egenskaber, tænkemåde og handlemåde, og hvor meget han end havde længtes efter at forlade det – og hvor megen lede og afsky han end havde følt for dem, med hvem han havde været tvunget til at leve i dagligt og nært samkvem, følte han dog mere end én gang nu, da dets sejl blev mere og mere utydelige at se, eftersom det fjernede sig mere og mere, at selv opholdet der om bord ville have været at foretrække for hans nuværende forladte stilling. "Nej nej!" udbrød han, efter at have tænkt sig lidt mere om, "jeg må dog hellere omkomme her end vedblive at være vidne til den slags optrin, som jeg har været tvunget til at se."

Han fæstede endnu en gang sit blik på skonnertens hvide sejl og satte sig så ned på det løse sand, hvor han blev siddende hensunken i dybe, sørgmodige tanker, indtil den brændende hede mindede ham om, hvor han var, og hvorledes han var stedt; han rejste sig derpå op og henvendte sine tanker på sin nuværende stilling for at overveje, hvilke forholdsregler imod vind og vejrlig det var bedst at tage. Sin lille båd halede han et stykke længere op på stranden og bandt fanglinen fast til en af årerne, som han borede dybt ned i sandet; derefter gav han sig

til at tage banken i øjesyn og fandt, at kun en lille del af den ragede op ved højvande; for hvor ringe forskel tidevandet end medførte i vandstandshøjden, var banken dog så lav, at vandet næsten overskyllede den. Den højeste del af øen var ikke mere end femten fod over højvandsmærket, og det var en lille top på henved tyve meter i omkreds.

Derhen besluttede han at flytte sine ting; han gik igen ned til båden, løftede sin kiste, vanddunkene og provianten, tillige med hvad andet, han havde fået, ud af den og halede det, stykke for stykke, længere op på banken, indtil alt var samlet på den plet, han havde udkåret til sin rasteplads. Derpå tog han årerne ud af båden og det lille sejl, som heldigvis var blevet liggende i den. Det sidste, han havde at gøre, at hale den lille båd samme sted hen, var et arbejde, der krævede anspændelse af alle hans kræfter; men efter megen møje og besvær lykkedes det ham at få den derop ved først at løfte den rundt ved forstævnen og derefter ved agterstævnen.

Træt og udmattet tyede han derpå til en af vanddunkene og vederkvægede sig ved en slurk af dens indhold. Efterhånden som dagen skred frem, var heden blevet utålelig, men det ansporede ham til på ny at anstrenge sig. Han væltede båden om, og det lykkedes ham at få for- og agterstævnen til at hvile på to små sandhøje, så at dens ræling var hævet to-tre fod over sandfladen neden under; han udbredte sejlet fra kølen og nedefter ved hjælp af åretoldene som pløkke, for at holde solens stråler ude. Vanddunkene og levnedsmidlerne slæbte han ind under båden, men lod kisten stå uden for, og da han således havde lavet sig en slags værn, som kunne skærme ham mod

dagens hede og nattefugtigheden, krøb han ind for at søge ly, indtil aftenen kom.

Skønt Francisco ikke havde været på dækket de sidste timer, han tilbragte om bord i skonnerten, vidste han dog ret godt, hvor omtrent han var. Han fremtog nu et kort af sin kiste og underkastede kystformen en nøje prøvelse for at finde ud af, hvor langt han sandsynligvis var fra fast land, og den dermed forbundne udsigt til at blive reddet. Han beregnede, at han måtte være på en fremragende del af en sandrevle ud for kysten af Loango og omtrent syv hundrede kvartmil fra øen St. Thomas – det nærmeste sted, hvor han kunne vente at få et europæisk ansigt at se. Fra kysten var han overtydet om, at han ikke kunne være længere borte end fyrretyve eller højst halvtredsindstyve kvartmil; men kunne han trygt vove sig ind blandt de vilde folkefærd, som beboede den? Han vidste, hvor ilde de var blevet behandlet af europæerne, for på den tid var det lige så almindeligt, at slavehandlerne landede der og med magt bortførte de derværende indbyggere som slaver, som at de købte dem i de nordligere egne; han kunne dog måske være heldig nok til at træffe på et eller andet handelsskib fra kysten, da der var nogle få sådanne, som endnu drev tuskhandel om guldstøv og elfenben.

Vi kender ikke – og kan ikke forestille os en mere ynkværdig stilling end den nød, som Francisco, efter hvad vi netop har skildret, var stedt i. Ganske ene – uden mindste udsigt til at kunne få hjælp – med et ringe forråd af levnedsmidler, der blot kunne række til et par dage, og afskåret fra alle sine medskabninger, med kun så meget fast land under sine fødder, at han kunne undgå at blive opslugt af det store, bundløse

verdenshav, i hvilket horisonten tabte sig på alle sider rundt omkring ham, – og hvor ringe udsigt havde han til at kunne komme bort herfra! Hundreder af mil fra alle, af hvem han kunne vente bistand, og tilmed var det eneste middel, han havde, til at nå dem, en lille båd – en ren muslingeskal, som den første hårde kuling uundgåeligt ville tilintetgøre.

Det var også den første tanke, der faldt Francisco ind; men han frigjorde sig snart fra sin nedtrykte sindsstemning. Han var ung, modig og forhåbningsfuld, og der ligger en stolt, fortrøstningsfuld følelse i anvendelsen af vore egne hjælpekilder og anspændelsen af vore kræfter, som tiltager og ansporer os i samme forhold, som faren øges og vanskelighederne tårner sig op. Det er den trodsende udholdenhed i sjælen, som beviser, at den er af himmelsk oprindelse og skal holde evigt.

Så stærk var heden, at Francisco næsten gispede efter vejret, efter tilstrækkelig luft til at holde livet vedlige, mens han hele den dag lå i skyggen under båden – ikke et vindpust krusede den spejlglatte havflade – hele naturen syntes neddysset i en skrækkelig døs. Først da nattens skygger lagde sig over det ensomme sted, vovede Francisco sig frem af sit skjul; men han fandt kun ringe vederkvægelse; det var en unaturlig lummerhede, – en selv under disse himmelstrøg usædvanlig trykkende luft. Francisco hævede blikket op imod himmelhvælvingen og forbavsedes over, at der ingen stjerner var synlige – en grålig tåge dækkede hele firmamentet. Han vendte sine øjne ned mod horisonten, heller ikke den var tydeligt at se, der var en sort bræmme omkring den. Han gik ned til den yderste rand af sandbanken, der var end ikke en

krusning at se på vandet – hele det udstrakte hav syntes at være lænkebundet som i trylleri, at hvile i en døs og dvale.

Han strøg håret fra sin feberhede pande og så atter ud over det skrækkelige, livløse, ubevægelige øde, han blev syg på sjælen og kastede sig ned på sandet. Der lå han i mange timer i en tilstand, som grænsede til vild fortvivlelse. Til sidst mandede han sig op, rejste sig op på knæene og bad om styrke og hengivelse i Guds vilje.

Da han atter var kommet på benene og endnu en gang havde set ud over oceanet, bemærkede han, at en forandring i vejret var ved at opstå og nærmede sig med raske skridt. Den mørke bræmme i horisonten havde nu hævet sig højere, mørket var overalt tættere, der hørtes en svag susen, som om vinden rørte sig højt oppe i luften, skønt havet endnu var spejlglat som en lille indsø. Der var åbenbare tegn til, at luftlagene var ved at komme i bevægelse, og den ensomme, forladte yngling spejdede og spejdede. Lyden blev stærkere og stærkere – hist og her sporedes en brat, uberegnelig luftstrømning – hvem kunne sige, hvor den stammede fra? Den forsvandt igen lige så hurtigt, som den var kommet, og krusede et øjeblik en del af det stillestående hav. Derefter hørtes en hvislende og ligesom stønnende lyd, og så den rumlende larm af torden i det fjerne – højere og højere – en bred mørk linje ses feje hen over den udstrakte havflade – frygtelig i sin rivende fart – den kommer herhen! – der er den! – og på én gang i hele sin vælde og al sin skrækkelige larm brød orkanen løs over den forladte Francisco.

Det første vindstød var så heftigt og kom så uventet, at det slog ham omkuld; forsigtighed bød ham at blive liggende i denne stilling, for det løse sand føg og hvirvledes op med sådan

kraft af blæsten, at det blindede ham og hindrede ham i at se en fod frem for sig; han ville have kravlet hen til båden for at komme i sikkerhed, men han vidste ikke, i hvad retning han skulle krybe. Dette varede dog ikke længe; for nu blev vandet båret op på orkanens stærke vinger, og sandet fæstnedes ved at mættes med det våde element.

Francisco mærkede, at han var gennemblødt, og løftede hovedet i vejret. Det eneste, han kunne se, var, at himmelhvælvingen var indhyllet i mørke, i rædsomt bælgmørke, og at havet stod i ét skum – sydende overalt og mælkehvidt – men dog endnu nogenlunde glat og jævnt, som om vindens magt havde tvunget det til at være det; men vandet var steget og havde oversvømmet den halve sandbanke, mens skummet hvirvlede hen over den anden halvdel, i det det ene fnug i vild fart jog det andet foran sig.

Og nu åbnedes himlens sluser, og regnen, blandet med havskummet, som orkanen snappede, piskede og skyllede ned over den fortabte yngling, der endnu lå på samme plet, hvor han først var blevet kastet til jorden. Men pludselig kom et havskyl og advarede ham om, at han ikke længere kunne blive liggende der; søen var i færd med at stige og stige hurtigt, og inden han på hænder og fødder kunne nå et par skridt højere op, kom en anden bølge, som om den i vrede ville jage ham bort, og gentog påmindelsen om, at han var i yderste fare, og han nødtes til at rejse sig helt op og skynde sig til den højere liggende del af sandbanken, hvor han havde trukket sin båd op og båret sine levnedsmidler hen.

Blindet som han var af regnen og havskummet, kunne han ikke se noget. Pludselig tumlede han til jorden i et voldsomt

fald; han var snublet over en af vanddunkene og slog hovedet imod sin skibskiste. Hvor var da båden? Den var borte! – den måtte være blevet fejet bort af den forrygende storm. Ak! Så var da alt håb ude! Og blev han ikke skyllet bort af de oprørte bølger, kunne han dog kun forlænge sin tilværelse nogle få dage og så lægge sig til at dø. Virkningen af slaget, han havde fået i panden, tillige med det chok, han fik, da han mærkede, at båden var forsvundet, overvældede ham, og han blev liggende nogen tid uden bevidsthed.

Da Francisco kom til sig selv igen, var der atter sket en forandring; det udstrakte hav var nu i vild, frygtelig bevægelse, og søerne larmede og drønede lige så højt som orkanen. Hele sandbanken med undtagelse af den del, hvor han stod, var nu dækket af vand, der var pisket til skum og stadig i bevægelse, og hans tilflugtssted blev af og til overskyllet, når en uhyre vandmasse, som i vælde overgik de andre bølger, udgød hele sit raseri lige op til hans fødder. Francisco beredte sig på at dø.

Men efterhånden aftog himmelens mørke, tågebanker tilhyllede ikke længere synskredsen, og Francisco håbede – ak! hvad håbede han? – at blive frelst fra den i øjeblikket truende død for at komme til at lide en endnu skrækkeligere, at blive frelst fra bølgernes raseri, som truede med at opsluge ham, og som i løbet af nogle få øjeblikke ville befri ham fra al pine og smerte, for at omkomme af mangel på næring under en glødende sol, at henvisne, hentæres til døde og i sin dødskamp råbe på vand, – og, da Francisco tænkte over dette, holdt han hænderne for ansigtet og bad "Oh Gud! Din vilje ske! Men lad i din barmhjertighed havet stige, – lad det stige højere endnu!"

Men havet steg ikke højere. Vindens hylen tog lidt efter lidt af, og de skummende, frådende bølger havde adlydt det guddommelige bud – så vidt var de gået, men ikke videre! Og dagen begyndte at gry, og himlen opklaredes, og det første røde skær, som bebudede, at lys og varme vendte tilbage, havde vist sig i den fra tågen frigjorte horisont, da den fortvivlede yngling vendte sine øjne mod en sort masse, der tumlede om på de oprørte vande. Det var et skib med kun én mast stående, det slingrede svært og løb for stormen lige mod sandbanken, hvor han stod; det ene øjeblik hævedes dets skrog højt op på bølgekammen, og i næste minut forsvandt det for hans blik i hulningen mellem de oprørte søer. "Det bliver splintret i tusinde stykker," tænkte Francisco; "det forliser – de kan ikke se banken!" og han ville have sendt signal ud til det, hvis han havde kunnet, for at advare de ombordværende mod den fare, der truede dem, – idet han i det øjeblik glemte sin egen trøstesløse stilling.

Mens Francisco fulgte skibet med øjnene, steg solen, lys og herlig, op over denne ængstende og kvalfulde skueplads. Nærmere og nærmere kom skibet, flyvende afsted for stormen, mens bølgerne jog efter det, som om de gerne ville overvælde det. Det var frygteligt at se det lænse – kvalfuldt at vide, at det med rivende fart ilede sin undergang i møde.

Omsider kunne han skelne folkene der om bord. Han vinkede med hånden, men de så ham ikke; han råbte, men røsten blev ført bort af stormen, de hørte ham ikke. Nærmere og nærmere kom skibet, som om det var viet til undergang. Det var ikke to fulde kabellængder fra sandbanken, da de ombordværende blev bevidst om den fare, som truede dem. Det var for sent! – de

luvede an – der kom en bølge, efterfulgt af en endnu stærkere, og slyngede det ind imod sandbanken. Det stødte på grund! – dets eneste tilbageblevne mast faldt over bord – og de larmende bølger skyndte sig at fuldende deres ødelæggelsens værk og overgive mange til døden.

11. Frelsen

Franciscos øjne var fæstnet på skibet, som søen nu brød ind over med forfærdelig voldsomhed. Der syntes at være otte-ni mand på dækket, som søgte ly under skanseklædningen til luvart. Idet søerne brød imod dets side og derpå sprøjtede i skum ind over det, kastede hver bølge det med kraftige stød længere og længere op på sandbanken. Til sidst stod det så højt oppe, at bølgerne til dels havde udtømt deres frygtelige vælde, inden de slog mod dets skrog. Havde skibet været stærkt og velbygget, havde det været et kulskib, som de, der sejlede ved Englands kyster, så havde der været begrundet håb om, at det kunne have modstået stormens raseri, indtil den havde lagt sig, og at mandskabet kunne have overlevet uvejret ved at forblive om bord, men det var ikke af nær så godt tømmer og, som Francisco rigtigt antog, en amerikansk brig, bygget til hurtigsejlads, meget skarp i boven og desuden kun svagt sammenføjet.

Franciscos øjne var, som man let kan fatte, ikke et øjeblik vendt fra den eneste genstand, der nu kunne interessere ham; den uventede tilsynekomst af hans medskabninger på denne øde plet og deres overhængende fare lagde fuldt beslag på hans tanker. Han lagde mærke til, at to af folkene gik hen til lugerne og halede dem over i læ; derefter steg de ned, og skønt søerne stadig brød ind over skibet, og til trods for, at en betydelig mængde vand måtte være skyllet ned i lastrummet, blev lugerne ikke lagt over igen af dem, som forblev på dækket. Efter et par

minutters forløb blev denne gåde dog løst for ham, og hemmeligheden opklaredes. Op af lastrummet styrtede nemlig først én for én, senere i snesevis, de røvede afrikanere, som udgjorde briggens ladning. Inden ret længe var dækket overfyldt med dem; de stakkels skabninger var blevet løsladt ved to af de engelske matrosers menneskekærlighed, for at de kunne have samme mulighed som de hvide til at frelse deres liv. Der blev dog ikke gjort forsøg på at forlade skibet. Sammenstuvede som en flok får og overskyllede af de vilde søer forblev de alle sammen på dækket, både europæere og afrikanere, og da de svære slag af bølgerne imod skibets sider krængede og rystede det, så man dem klynge sig fast overalt, blandet mellem hinanden, slaverne og deres undertrykkere uden forskel.

Men snart indtrådte der en forandring; skibets skrog kunne ikke længere modstå bølgernes heftighed, og mens Francisco stod og stirrede på det, så han det pludselig dele sig midtskibs, og hver del faldt til sin side. Alle kæmpede nu for livet; i hundredvis flød de på det rasende element og stred for livet, og havets hvide skum var spættet af de sorte hoveder på negrene, som søgte at nå sandbanken. Det var et gribende, rædsomt skue at se så mange på én gang kastet hid og did af bølgerne, at se så mange medskabninger på nippet til at indgå i evigheden. Det ene øjeblik var de tæt inde ved bredden, slynget op imod den af en vældig bølge, og i næste øjeblik rev den tilbagegående bølge og understrømmen dem med ud igen, og af de mange, som havde ligget og svømmet, forsvandt halvdelen og kom ikke mere op igen. Francisco blev beklemt om hjertet og opfyldt af en sjælelig smerte, da han så, at antallet af dem, der lå og

kæmpede for livet, blev mindre, og at ingen endnu havde nået land. Til sidst greb han faldet til hans båds sejl, der lå nær ved ham, og ilede ned til stedet for at yde al den hjælp, det var ham muligt at bringe; og hans bestræbelser var da heller ikke frugtesløse. Når søen skyllede de tilsyneladende livløse legemer i land og atter ville til at rive dem med tilbage igen, for på ny at drive det samme gøglespil med dem, greb han fat i dem og halede dem i sikkerhed op på sandbanken, og således vedblev han at anstrenge sig indtil femten negerkroppe lå udstrakt på bredden. Skønt udmattede og bevidstløse var de dog ikke døde, og længe inden han havde fået den sidste af dem trukket op af vandet, var mange af de tidligere bjergede kommet til sig selv igen af deres bevidstløshed, uden anden hjælp end solens hede.

Francisco ville have fortsat sit menneskekærlige foretagende, men det splittede skib var nu af bølgernes magt blevet revet i stumper og stykker, og hele bredden var oversået med dets planker og gods, som kastedes i land af søerne og derpå skylledes bort igen af den tilbagegående bølge. Inden ret længe gjorde de drøje slag, han fik af disse vragstumper, ham uskikket til videre anstrengelser, og han segnede udmattet om på sandet; alle videre forsøg var desuden frugtesløse. Alle, der havde været om bord på briggen, var i et og samme øjeblik styrtet i søen, og de, som ikke vare kommet op på land endnu, var redningsløst fortabte. Francisco gik hen til dem, som var blevet reddet; tolv af dem var komne til sig selv igen og sad på hug, de øvrige var endnu bevidstløse. Han gik derefter op til sandhøjen, hvor han havde stillet sin kiste og anbragt sin proviant, kastede sig ned ved siden af disse genstande og så ud over sceneriet.

Vinden var løjet af, solen skinnede klart, og søen var ikke nær så voldsom som før. Bølgerne var begyndt at lægge sig, og da de ikke længere blev jaget afsted af den heftige orkan, brødes de majestætisk og højtideligt, men ikke med den vildhed øg kraft, som de kun et par timer forinden havde lagt for dagen. Hele strandbredden var oversået med vragstumper af skibet, med rundholter og vandfade, og hvert øjeblik sås liget af en neger vælte sig rundt i den frådende bølge og derefter forsvinde.

En times tid lå han og stirrede ud over havet og grundede og gik så igen ned, hvor de mennesker, han havde frelst, sad, ikke mere end tredive-fyrre meter fra ham; det var sygeligt udmagrede skikkelser; men da de hørte til en stamme, som beboede kysten, og fra barnsben var vant til at være hele dagen i vandet, havde de bedre kunnet holde ud end de andre slaver, som var hentet fra det indre af landet, eller den europæiske skibsbesætning, som alle var omkommet.

Afrikanerne syntes at komme sig hurtigt ved solens varme, der var så trykkende for Francisco, og vekslede nu nogle få ord med hinanden. De var alle kommet til live igen, men de, som trængte mest til hjælp, blev forsømt af de andre. Francisco gjorde tegn til dem, men de forstod ham ikke. Han vendte igen tilbage til højen, hældte noget vand fra dunken ud i en blikpande og bragte det ned til dem; han tilbød det til en af dem, og denne greb det med begærlighed; vand var en sjælden vare at få i lastrummet på et slaveskib. Manden drak en god slurk og ville have tømt hele karret, men Francisco hindrede ham i dette og holdt det hen til læberne af en anden. Tre gange måtte han fylde det, inden de alle var blevet forsynet; derpå bragte han dem en håndfuld beskøjter og forlod dem så, for han

tænkte, at hvis han ikke holdt øje med det, ville de snart falde over hele hans madforråd og fortære det. Han gravede et hul dybt, og tildækkede vanddunkene og levnedsmidlerne med sand, og da han var færdig med dette, uden at negrene, som endnu sad sammenkrøbne på hug, havde lagt mærke dertil, var solen atter gået ned bag horisonten. Francisco havde allerede lagt sine planer, nemlig at lave en tømmerflåde af vragstumperne fra skibet og med negrenes bistand forsøge at nå fastlandet. Han lagde sig nu anden nat til hvile på denne øde ulykkesplet, befalede sig Gud i vold og var snart faldet i en dyb slummer.

Først da solens mægtige stråler faldt på ynglingens øjne, vågnede han, så udmattet havde han været af gårsdagens kvalfulde spænding og store anstrengelser i forbindelse med, hvad han havde udstået den søvnløse, pinlige nat, der var gået forud; han rejste sig op og satte sig på sin skibskiste; hvor forandrede var omgivelserne ikke fra, hvad de havde været i går! Atter lå havet i rolig hvile, himlen var klar, ikke en sky var at se på hele firmamentet; synslinjen var klar, lige og skarpt tegnet; en svag luftning krusede netop den mørkeblå sø, som nu var vendt tilbage inden for sine tidligere grænser, så at sandbanken nu havde samme udstrækning som den gang, da Francisco var blevet sat i land. Men der endte også landskabets skønhed; forgrunden var skrækkelig at skue; hele strandbredden var dækket med tømmer fra vraget tillige med vandfade og andre sager, som på nogle steder var dynget sammen i bunker og kastet oven på hinanden, og derimellem lå ynkeligt knuste og lemlæstede, ligene af de mange, som var omkomne. På andre steder var de afsjælede legemer kastet helt op på det tørre eller

lå endnu og rulledes frem og tilbage af den på stranden sagte skvulpende bølge. Her havde ødelæggelse og død raset.

Negrene, som var blevet reddet, lå alle bunket sammen i en klynge, tilsyneladende i dyb søvn, og Francisco forlod sin ophøjede plads og gik ned til den lave strandbred for at efterse de hjælpemidler, som andres ulykke ydede ham til hans egen frelse. Til sin store glæde fandt han ikke alene en hoben vandfade, men mange af dem var tilmed fulde af ferskt vand, ligeledes var der nok af proviant; der fandtes i det hele taget tilstrækkeligt af alt, hvad der behøvedes til at lave en tømmerflåde så vel som fødemidler for lang tid til ham og de negre, som havde overlevet skibbruddet. Han gik derpå hen til dem og råbte på dem, men de svarede ikke, ja, de rørte sig ikke engang. Han puffede til dem, men forgæves, og hans hjerte bankede hastigt, da han var bange for, at de var døde af udmattelse. Han sparkede med foden til en af dem, og først da han havde brugt magt, hvad han i ethvert andet tilfælde ikke ville have gjort, vågnede negeren af sin døs og så sig om med et intetsigende blik. Francisco kendte lidt af krou-mændenes sprog og tiltalte negeren i dette tungemål. Til sin store glæde fik han svar i et sprog, der, om det ikke var det selv samme, dog var så nær beslægtet hermed, at det blev dem let at gøre sig forståelige for hinanden. Med bistand fra negeren, som brugte endnu færre omstændigheder over for sine kammerater, blev de øvrige vækket, og nu påfulgte der en rådslagning.

Francisco gjorde dem snart begribeligt, at de skulle lave en tømmerflåde og vende tilbage til deres fødeland, i det han forklarede dem, at i fald de forblev på øen, ville vandet og provianten snart være opbrugt, og de ville da alle sammen

omkomme. Staklerne vidste næppe, om de skulle betragte ham som et overnaturligt væsen, eller ej; de talte meget indbyrdes, fremhævede, at han den foregående dag havde givet dem ferskt vand at drikke; de vidste, at han ikke hørte til det skib, hvormed de var forlist, men de var uvisse og tvivlrådige om, hvad de skulle tro om ham.

Hvad tanker og forestillinger de nu end kan have gjort sig, havde disse dog én god virkning, nemlig, at de betragtede ungersvenden som deres overmand og ven, og adlød ham med største villighed. Han førte dem op til sandhøjen, bød dem at skrabe sandet bort og forsynede dem atter med fersk vand og beskøjter. Måske vakte denne forsyning og måden, hvorpå fødemidlerne skaffedes til veje, deres forundring lige så meget som alt andet, der vedrørte Francisco. Han spiste med dem, tog fra sin skibskiste de få stykker værktøj, han havde i sit eje, og bød dem følge sig. Vandfadene blev samlet sammen og stillet op, de tomme blev lagt i række, således som de skulle bruges til en tømmerflåde, rundholterne haledes i land og befriedes for takkelagen, som blev omhyggelig rullet op til surreliner; det par sejl, som fandtes oprullede om ræerne, bredtes ud til tørring, og provianten og de klædningsstykker, som kunne være til nytte, lagdes til side i en bunke for sig. Negrene arbejdede med lyst og lagde megen snilde for dagen; inden aftenen faldt på, var alt, hvad der på nogen måde var nyttigt og brugbart, bragt i sikkerhed for havet, og bølgerne tumlede nu kun rundt med livløse kroppe og små stykker tømmer, som de skibbrudne ingen brug havde for.

Det ville tage for megen tid, om vi i enkeltheder skulle skildre alt, hvad Francisco og negrene tog sig for i et tidsrum på fire

dage, i hvilke de arbejdede hårdt. Det er ganske sandt, at nød lærer nøgen kvinde at spinde, og de skibbrudne måtte finde på mange snilde råd og udtænke mange hjælpemidler, inden det lykkedes dem at få sammenføjet en tømmerflåde, stor nok til at bære dem og deres proviant og udstyret med forsvarlig fastgjort mast og sejl. Endelig blev den da færdig; på den femte dag gik Francisco og hans folk om bord på den, og da de havde staget sig klar af sandbanken, var de omsider i stand til at hejse deres sejl for en frisk kuling og styre ind imod kysten med en part af omtrent tre kvartmil i timen. Men først da de var kommet en halv sømil væk fra banken, blev de ikke længere forulempede af den skrækkelige stank, som forrådnelsen af så mange lig udbredte; det ville have taget dem alt for lang tid, hvis de havde villet begrave dem alle, hvorfor de heller ikke forsøgte herpå, men de sidste to dage, de opholdt sig på øen, var stanken fra ligene, der var begyndt at gå i opløsning så stærk, at endog negrene blev betaget af den største rædsel og væmmelse.

Inden natten faldt på, da flåden var en otte mils vej fra sandbanken, blev det vindstille og vedblev at være det den næste dag; da rejste der sig en kuling fra sydøst, og efter denne kantsatte de deres sejl med stævnen vendt imod nord.

Denne vind og den kurs, de styrede, førte dem bort fra landet, men derved var intet at gøre; og Francisco var Vorherre taknemmelig for, at de havde en så rigelig forsyning af proviant og vand, at de kunne trodse et par dages modvind uden at være udsat for at komme til at lide mangel. Men det vedblev at være en stadig og frisk kuling, og de var nu tværs ud for Beninbugten; vejret var smukt og vandet smult, flyvefiskene

hævede sig flokkevis over vandet og slog ned på tømmerflåden, som stadig banede sig vej gennem vandet nord på.

Således flød Francisco og hans negerbesætning en fjorten dages tid rundt på det udstrakte hav uden at få øje på det ringeste. Den ene dag efter den anden var det det samme evindelige, sørgelige "himmel og hav", de havde for øje, og efter Franciscos gisning kunne de ikke være langt fra land, da de på den femtende dag opdagede to sejlere mod nord.

Franciscos hjerte hoppede af glæde og taknemmelighed til Gud; han havde ingen kikkert til at tage dem nærmere i øjesyn, men han styrede lige på dem, og henad mørkningen var han på det rene med, at det var et fuldrigget skib og en skonnert, som lå bi.

Mens Francisco med ufravendt spejdende blik betragtede de to skibe og søgte at besvare sig selv det spørgsmål, af hvad slags de vel kunne være, gik solen ned bag dem, og da den var sunket ned under horisonten, fortonede de sig et par minutter ganske skarpt og tydeligt i alle omridsene. Der var ingen fejltagelse mulig. Francisco var overtydet om, at skonnerten var *Avenger*, og den første indskydelse, han fik, var at springe hen til bunkeåren, hvormed tømmerflåden styredes, og igen lægge stævnen imod nord. Et øjebliks eftertanke bestemte ham dog til at gå anderledes til værks; han firede sit sejl ned, for at undgå at blive bemærket, og iagttog opmærksomt de par minutter, dagslyset endnu varede, de to skibes bevægelser. Han tvivlede ikke i mindste måde om, at skibet var blevet taget, og at dets kapring havde været ledsaget af de sædvanlige voldsgerninger. Han var nu en fire kvartmils vej fra dem, og netop som de var ved at blive usynlige for hans stirrende blik, så han, at

skonnerten havde sat alle sejl til og stod vester på. Da Francisco så, at han nu var sikker på ikke at blive opsnappet af den, hejsede han atter sit sejl i håb om at kunne nå det fremmede skib, hvilket han, i fald det ikke var gennemboret i bunden, agtede at lægge til ved, tage folkene derfra om bord på tømmerflåden og derpå sætte sejl efter den nærmeste havn på kysten. Men næppe havde tømmerflåden igen fået fart, før horisonten oplystes af flammeskær, og han skønnede da, at sørøverne havde stukket ild på skibet. Det var da ingen nytte til at sejle hen til det, og Francisco tænkte atter på at dreje tømmerflådens forende imod nord, da det, efter hans kendskab til sørøvernes tænkemåde og grusomhed, faldt ham ind, at der kunne være blevet efterladt nogle ulykkelige folk der om bord, for at omkomme i luerne. Han fortsatte derfor sin kurs og holdt stadig øje med det brændende skib; luerne tog til i voldsomhed, steg op ad masterne og greb fat i det ene sejl efter det andet. Det kulede frisk, og skibet blev holdt til vinden, – en omstændighed, som overtydede Francisco om, at der var folk om bord. I begyndelse syntes det at ville løbe fra tømmerflåden, men efterhånden som dets sejl, det ene efter det andet, fortæredes af ilden, sagtnedes dets fart, og efter en times tids forløb var Francisco kommet tæt hen til det og løb op under gillingen af det.

Skibet var nu ét ildhav fra boven til stormasten; en ildsøjle skød i vejret fra lastrummet op igennem storlugen, hævede sig op over undermasterne og endte i en uhyre røgsky, der af vinden førtes forud; skansen var endnu uberørt af ilden, men heden på den var så stærk, at de ombordværende alle samlede sig ved hakkebrættet, og der stod de, nogle heftigt

gestikulerende, andre i stum fortvivlelse; for *Avenger*s mandskab havde i deres barbariske adfærd bortkappet og ødelagt alle bådene for at forhindre dem i at undslippe. Ved det skær, luerne kastede rundt om skibet, havde de ulykkelige set, at Francisco nærmede sig for at udfri dem af deres nød, og ikke så snart var tømmerflåden kommet hen under gillingen, og sejlet strøget, før de næsten alle firede sig ned ad reb eller steg ned ad stormlejderen og fik plads på den. I løbet af nogle få minutter, og næsten uden at der blev vekslet et ord, var de alle kommet ned fra briggen, og Francisco satte fra, i samme øjeblik som luerne slog ud af kahytsvinduerne og skød som tunger af ildslanger ud i horisontal retning. Tømmerflåden, som nu var betynget med tolv personer til, blev da atter styret imod nord, og så snart de sidst bjergede var blevet forsynet med noget vand, hvad de i høj grad trængte til, fik Francisco de forønskede oplysninger. Skibet var fra Carthagena i Sydamerika og var afsejlet derfra til Lissabon med en Don Cumanos, som havde store jordejendomme langs Magdalenefloden. Han havde iværksat et længe næret ønske om at besøge nogle fjernere slægtninge i Lissabon og var derfra på tilbagevejen fra Portugal til Sydamerika sejlet til de Kanariske Øer, hvor han ligeledes havde ejendomme. De var af en kraftig storm blevet slået syd på og derefter blev de jaget af *Avenger*, men da deres skib var en hurtigsejler, var det løbet adskillige grader ned, inden det blev taget. Da sørøverne bemægtigede sig det og opdagede, at det kun havde lille eller ingen ladning af værdi for dem, da lastrummet først og fremmest var opfyldt med bohave og andre nødvendighedsgenstande til Don Cumanos brug, havde de, forbitrede over at være blevet narret, først ødelagt alle bådene

og dernæst stukket ild i skibet, idet de tillige havde været så forsigtige ikke at forlade det, før alt håb om at få ilden slukket var ude, og således havde disse misdædere tiltænkt uskyldige og ulykkelige mennesker en pinefuld død.

Francisco hørte opmærksomt efter, hvad Don Cumanos fortalte, og meddelte derpå denne, på hvad måde han selv havde forladt skonnerten, og hvad der senere var hændt ham. Francisco længtes nu meget efter at nå land eller få hjælp af et eller andet skib. Dels som følge af, at der nu var så mange der om bord, og dels fordi han allerede havde været så længe i rum sø, så han sig nødsaget til at indskrænke rationerne af vand. Lykken begunstigede ham imidlertid efter alle hans genvordigheder; tredje dagen derefter fik de et skib i sigte og blev ligeledes set fra dette. Det styrede ned imod dem og tog dem alle om bord. Det var en skonnert, som drev handel på kysten og tiltuskede sig guldstøv og elfenben; men Don Cumanos glimrende tilbud bevægede dem til at opgive deres rejse og styre tværs over Atlanterhavet til Carthagena. Francisco var det omtrent lige meget, hvor han kom hen, og i Don Cumanos havde han fundet en oprigtig ven.

"De har været min redningsmand," sagde spanieren; "tillad mig at vise Dem min erkendtlighed og øve gengæld – tag hjem med mig og bliv hos mig."

Da Francisco fandt lige så meget behag i Don Cumanos, som denne i ham, modtog han tilbuddet; de ankom alle i god behold til Carthagena og tog der fra til Don Cumanos' godser ved Magdalenefloden.

12. Løjtnanten

Da vi sidst omtalte Edvard Templemore, sagde vi, at han var løjtnant på admiralskibet, der var udstationeret i Vestindien, og førte kommandoen over dettes tender. Denne bar navnet *Enterprise*, og, underligt nok, var den den ene af to i Baltimore byggede skonnerter, som udmærkede sig ved deres skønhed og fortræffelige egenskaber, og hvor højst forskellig var nu ikke den anvendelse, der blev gjort af dem! Begge var oprindelig blevet bygget til slavehandel; nu førte den ene engelsk vimpel og krydsede under navn af *Enterprise*, mens den anden tonede det sorte flag og pløjede søen som *Avenger*.

Enterprise var næsten udrustet på nøjagtig samme måde som sit søsterskib, så den beskrivelse, vi oven for har givet af dette, passer også på det engelske skib – det vil sige, den førte en lang malmkanon midtskibs og mindre stykker langs siderne. Men i antallet af deres respektive besætninger var der stor ulighed, da *Enterprise* ikke var bemandet med mere end fem og tresindstyve engelske matroser, som hørte til admiralskibet. Den benyttedes, som de fleste admiralskibs-tendere sædvanligvis blev brugt, til at overbringe forskellige bud til eller fra admiralen, men havde samtidig den samme instruks til at sænke, brænde og ødelægge, som alle Hans Majestæts andre skibe, i fald den på sin vej mødte et fjendtligt skib; men da den sædvanligvis overbragte depecher, hvis virkelige betydning og vigtighed naturligvis var ubekendt, kunne den ikke afvige fra sin foreskrevne vej for at besørge denne del af tjenesten.

Edward Templemore veg imidlertid af og til en smule fra den slagne vej og havde for nylig efter en hidsig træfning opbragt et smukt kaperskib, i hvilken anledning han ventede at blive forfremmet; men admiralen syntes, han var for ung, og gav derfor den første ledigblevne post til sin egen brodersøn, der, hvad admiralen rent glemte, var meget yngre.

Edward lo, da han ved ankomsten til Port Royal hørte dette, og admiralen, som ventede, at han, skuffet i sine forhåbninger, ville sætte et surt ansigt op, når han kom for at melde sig, blev så fornøjet over det gode humør, han var i, at han gav det løfte, at Templemore skulle have den første post, som derefter blev ledig; men dette glemte han også rent, fordi Edward tilfældigvis, da der atter indtrådte en vakance, var ude på et langt kryds, – og det gamle ord "ude af øje, ude af sind" er blevet så tit og mange gange stadfæstet, at det godt kan påberåbes som undskyldning for et menneske, der havde så meget andet at tænke på som admiralen, der var betroet kommandoen over hele den i Vestindien stationerede flåde.

Løjtnant Templemore havde som følge heraf haft kommandoen over *Enterprise* i næsten to år og uden at knurre, for han havde et lykkeligt og tilfreds sind og førte et lykkeligt og fornøjeligt liv. Mr. Witherington var meget rundhåndet imod ham og tillod ham at trække så mange veksler på ham, som han ville; han havde derfor penge nok til både sig selv og til en god ven, som var i bekneb for kontanter, og han havde også fuldt op af morskab. Blandt andre fornøjelser var han også blevet dødelig forelsket; på en af sine svipture ned til de Små Antiller – kaldet Øerne under Vinden, fordi de ligger op til luvart – havde han undsat et spansk skib, som havde den nye guvernør på

Porto Rico med familie om bord, og påtaget sig at sætte dem velbeholdne i land på denne ø; for denne tjeneste fik den engelske admiral et smukt brev, som endte med det beskedne ønske, at Hans Excellence måtte leve i tusinde år, og Edward Templemore modtog indbydelse til at komme og besøge dem, så ofte hans vej faldt der forbi, hvilket, som de fleste almindelige indbydelser, kun var at regne som simpel høflighed og ikke betød mere end det ønske, hvormed brevet til admiralen endte. Det traf sig imidlertid, at den spanske guvernør havde en meget smuk datter, der var eneste barn og blev omhyggelig bevogtet af en duenna og en munk til hvem guvernørens hele hus aflagde skrifte, og til denne datter var det, at Edward Templemore havde fattet en kættersk elskov.

Hun var virkelig også meget smuk og som alle sine landsmandinder brændende i kærlighed. De få dage, hun sammen med sin fader havde tilbragt om bord på skonnerten, mens *Enterprise* ledsagede det spanske skib i havn, var mere end tilstrækkelige til at tænde hjertet i brand på to så letfængelige væsener som Clara d'Alfarez og Edward Templemore. Munken var blevet ladt tilbage på det lække skib; der var ikke noget passende lukaf på skonnerten ledigt hverken for ham eller duennaen, og Don Felix de Maxos de Cobas de Manilla d'Alfarez var alt for optaget af sin cigar til at kunne tage vare på sin datter.

Da de var kommet i land, blev Edward Templemore indbudt til at besøge dem i deres hjem, der ikke lå i byen, men ved en yndig bugt på sydsiden af øen. Huset i byen benyttedes kun til forretninger og til offentlige festligheder; der var for varmt der,

til at det kunne tjene til fast opholdssted, og guvernøren tog blot derind et par timer om dagen.

Edward Templemore blev en kort tid på øen og modtog ved sin afrejse det førnævnte brev fra faderen til den engelske admiral og fra datteren forsikring om uforanderlig troskab imod den engelske løjtnant. Ved sin tilbagekomst afleverede han brevet, og admiralen var tilfreds med hans opførsel.

Da han igen blev udkommanderet på krydstogt, hvad han altid blev, når der ikke var andet for ham at tage sig til, bad han admiralen, om han ikke, dersom han tilfældigvis skulle komme i nærheden af Porto Rico, skulle aflevere svar på den spanske guvernørs brev, og admiralen, der vidste, hvor fordelagtigt det kunne være at vedligeholde god forståelse med fremmede magter, opfattede det givne vink og medgav ham et brev til aflevering, i fald tjenesten tillod det. Det andet møde imellem de elskende var, som man vel kan tænke sig, fra den unge dames side endnu hjerteligere end det første; men det huede ingenlunde duennaen og den hellige broder, som snart kom efter, at deres myndling stod i fare for at blive proppet med kætterske anskuelser.

Forsigtighed blev nødvendig, og da et kærlighedsforhold er dobbelt yndigt, når det holdes hemmeligt, fik Clara et langt brev og en kikkert fra Edward. Brevet meddelte hende, at han, så tit han kunne, ville vise sig med sin skonnert ved sydenden af øen og vente på signal fra hende ved et bestemt vindue, hvorved hun skulle tilkendegive, at hun havde set hans skib. Natten efter at hun havde givet dette signal, ville han gå i land med sin båd og møde hende på et aftalt sted. Det var nu såre fornøjeligt alt sammen, og således begav det sig, at Edward fire-fem gange i

det sidste år havde set sit snit til at mødes med Clara uden at blive opdaget og atter og atter udveksle gensidige elskovsløfter. Det var en aftale imellem dem, at når han forflyttedes, skulle hun forlade sin fader og sit hjem og betro sin fremtidslykke til en engelskmand og kætter.

Det kan måske forekomme nogle af vore læsere underligt, at admiralen ikke skulle have opdaget de hyppige besøg som *Enterprise* aflagde på Porto Rico, da Edward måtte fremlægge sin logbog til gennemsyn, hver gang han vendte tilbage; men admiralen var vel tilfreds med Edwards forhold i tjenesten og syntes godt om hans iver for at komme ud på krydstogt, når der ikke var andet for ham at bestille. Hans logbøger blev bragte i land til admiralens sekretær, omhyggeligt indpakkede og forseglede. Admiralens sekretær kastede pakkerne til side og tænkte ikke mere på den ting, og Edward havde altid en fortælling på rede hånd, når han satte sig til bords hos admiralen; desuden er den person meget uskikket til at føre et skib, der ikke forstår at føre en logbog, som kan bestå en skarp prøve. En vis frihed er altid tilladt på enhver længde- og breddegrad.

Enterprise var blevet sendt til Antigua, og Edward anså dette for en ypperlig lejlighed til at aflægge Clara d'Alfarez et besøg; han lagde derfor på tilbagevejen bi ud for den sædvanlige pynt og så snart det hvide gardin flagre ud ad vinduet.

"Der er det, sir," sagde en af kadetterne, som stod i nærheden af ham – for han havde været der så tit, at hele mandskabet på *Enterprise* kendte hans kærlighed – "hun har tonet sit fredsflag."

"Må jeg være i fred for Deres vrøvl, mr. Warren," sagde Edward leende; "hvordan er De kommet til at vide noget om

dette?"

"Jeg dømmer kun efter årsag og virkning, sir; og jeg ved, at jeg skal i land og vente på Dem i aften."

"Det er ikke usandsynligt, men hal klyveren over stag; vi må nu gå bag om pynten."

Kadetten havde ret; samme aften, lidt før mørket faldt på, fulgte han sin chef i land, mens *Enterprise* lå underdrejet med en lanterne på piken.

"Endnu en gang, dyrebare Clara!" sagde Edward, idet han slog hendes lange slør til side og trykkede hende i sine arme.

"Ja, Edward, endnu en gang, – men jeg er bange for, at det også kun er endnu én gang; for min pige Inez har været farligt syg og har skriftet for broder Ricardo. Jeg er bange for, at hun i sin forskrækkelse – for hun troede, at hun skulle til at dø – har åbenbaret alt. Nu er det bedre med hende."

"Hvorfor tror du det, Clara?"

"Oh, du ved ikke, hvad for en forskrækket tåbe den Inez er, når hun er syg. Vor religion er ikke som jeres."

"Nej, min elskede, det er den ikke; men jeg vil lære dig en, der er bedre."

"Tys, Edward, det må du ikke sige. Hellige jomfru! Hvis broder Ricardo hørte dig tale således! Jeg tror, at Inez må have fortalt ham det hele, for han ser så alvorligt på mig med sine sorte øjne. I går lod han mig forstå, at det var længe siden, jeg havde skriftet."

"Sig til ham, at han blot skal passe sine egne sager."

"Ja, men det hører jo netop til hans sager, og jeg var nødt til at skrifte for ham i aftes. Jeg fortalte ham en del, og så spurgte han mig, om det var alt, hvad jeg havde på samvittigheden.

Hans øjne gennemborede mig. Jeg rystede og bævede, da jeg gjorde mig skyldig i en usandhed – for jeg sagde, at det var alt, hvad jeg var mig bevidst."

"Kun for min skaber skrifter jeg mine synder, Clara, og kun for dig skrifter jeg min kærlighed. Følg mit eksempel, min elskede pige!"

"Jeg vil halvvejs adlyde dig, Edward. Jeg vil ikke skrifte ham min kærlighed."

"Og synder har du ingen af, Clara; du vil altså lyde mig i alt."

"Tys, Edward, det må du ikke sige. Vi er alle syndere, og hvilken gruelig synd siger de ikke, det er at elske dig, der er en kætter! Hellige jomfru, tilgiv mig, men jeg kunne ikke andet."

"Er det din eneste synd, elskede, så kan jeg med god samvittighed give dig absolution."

"Oh, Edward, du må ikke spøge med det; men hør nu, hvad jeg har at sige. Hvis Inez har skriftet og er gået til bekendelse, ville de søge efter mig her, og vi tør ikke mere sætte hinanden i stævne, – i det mindste ikke her på dette sted. Du kender den lille bugt bag klippen – det er ikke meget længere borte, og der er der en hule, hvor jeg kan vente på dig; næste gang må vi mødes der."

"Vel, så mødes vi der; men er det ikke for nær ved stranden? Vil du ikke blive bange for folkene i båden, som da kan se dig?"

"Vi kunne godt gå bort fra stranden. Det er kun Ricardo, ene og alene ham, som jeg er bange for – og Donna Maria. Barmhjertige gud! Fik fader det hele at vide, ville vi være fortabte, skilt for bestandig!" og Clara lagde sin pande på Edwards skulder, mens hun udgød en mængde tårer.

"Der er intet at frygte, Clara. – Tys! Jeg hørte det rasle i de orangetræer der henne. Hør!"

"Ja, ja!" hviskede Clara hurtigt; "der er nogen! Skynd dig afsted, kære Edward!"

Clara slap ham og ilede ind i lunden. Edward foretog sit tilbagetog, fo'r ned ad den smalle, klippefulde sti gennem krattet, var snart nede ved stranden og i båden.

Snart ankom *Enterprise* til hovedkvarteret, og Edward meldte sig hos admiralen.

"Jeg har noget til Dem at bestille, mr. Templemore," sagde admiralen, "De må gøre Dem klar til straks at stikke i søen igen. Vi have fundet Deres tvilling."

"Jeg vil håbe, jeg finder hende, sir," svarede løjtnanten.

"Det håber jeg med, for hvis De kan aflægge en god rapport i så henseende, får De en svaber til på den anden skulder. Sørøverskonnerten, som så længe har hærget Atlanterhavet og gjort det usikkert, er blevet set på højde med Barbados og jaget af *Amelia*; men det lader til, at der ikke er noget skib i eskadren, som kommer den nær i sejlads, undtagen *Enterprise*. Den har senere taget to vestindienfarere og blev set styre med dem ad Guineakysten til. Jeg har nu i sinde at forøge Deres besætning med tredive mand og sende dem ud efter sørøveren."

"Mange tak, sir," svarede Edward, og hans ansigt strålede af glæde.

"Hvor hurtigt vil De kunne være sejlklar?" spurgte admiralen.

"I morgen tidlig, sir."

"Meget vel. Bed mr. Hadley bringe mig ordren vedrørende folkene og Deres instruks, så skal jeg undertegne dem; men husk på, mr. Templemore, de får en hvas kammerat at bides med. Vær bare forsigtig – modig, det ved jeg fuldt vel, at De er."

Edward Templemore lovede alt, som de fleste mennesker gør i den slags tilfælde, og inden næste dags aften var *Enterprise* et godt stykke ude i rum sø med alle sejl sat.

13. Landgangen

Den jordejendom, hvor Don Cumanos var taget hen med sin familie og ledsaget af Francisco, strakte sig fra Magdaleneflodens munding mange mil op i landet. Det var en fortrinligt jordbund, opskyllet flodmarsk, som udgjorde ét langt, yppigt, græsrigt engdrag, hvor det myldrede af kvæghjorde. Gården lå ikke halvandet hundrede alen fra bredden af den nævnte majestætiske strøm, og en snæver, men dyb vig løb op til udbygningerne; Don Cumanos havde i øvrigt endnu værdifuldere besiddelser, da han ejede en guldmine i nærheden af byen Jambrano, en snes mil længere oppe ad floden, og denne mine havde i den sidste tid givet et overordentlig rigt udbytte. Ertsen bragtes i både ned ad floden og smeltedes i udhusene nær ved den oven for omtalte lille bugt.

Vi må her bemærke, at den spanske adelsmand havde en talrig husstand på henved hundrede personer, som enten var beskæftiget i smeltehytterne eller drev agerbruget.

I nogen tid levede Francisco her lykkelig og tilfreds; han var blevet den højt betroede opsynsmand over hele Don Cumanos' bedrift, viste sig et så vigtigt tillidshverv værdig og betragtedes som medlem af familien.

En morgen, da Francisco var på vej ned til smeltehytten for at åbne lugerne på de små dæksbåde, der var kommet fra Jambrano med erts, og som altid af opsynsmanden oppe ved minen var forsvarligt lukkede med en hængelås, hvortil Don

Cumanos havde en tilsvarende nøgle, meldte en af formændene ham, at et skib dagen i forvejen var gået til ankers ud for flodmundingen, men atter var lettet tidligt om morgenen og sejlede nu frem og tilbage langs kysten.

"Det er rimeligvis et skib fra Carthagena, som krydser op imod vinden," svarede Francisco.

"*Valga me Dios*, om jeg ved det, sir," sagde Diego; "jeg ville ellers ikke have gjort mig nogen tanker om det, men Giacomo og Pedro, der i aftes tog ud at fiske som sædvanlig, har, i stedet for at komme tilbage igen inden midnat, ikke ladet sig se eller ladet høre fra sig."

"Så? Det er underligt nok. Er de nogen sinde før blevet så længe borte?"

"Nej, aldrig, sir, og nu har de fisket sammen i syv år."

Francisco rakte nøglen til karlen, som åbnede låsene for lugerne og leverede ham nøglen tilbage.

"Der er det!" råbte manden, da forsejlene viste sig, idet skibet skød forbi en fremspringende pynt og blev synligt for dem i henved fire kvartmils afstand. Francisco rettede sit blik på det og skyndte sig uden at mæle et ord op til beboelseshuset.

"Nå, Francisco!" sagde Don Cumanos, som sad og rørte i en lille kop chokolade, "hvad nyt på morgenstunden?"

"*Nostra Señora del Carmen* og *Aguila* er ankommet, og jeg har lige åbnet lugerne. Der er et skib uden for pynten, som bør tages nøjere i øjesyn, og jeg er kommet her op for at låne kikkerten."

"Tages nøjere i øjesyn! Hvorfor det, Francisco?"

"Fordi Giacomo og Pedro, som tog ud at fiske i aftes, ikke er kommet tilbage, og ingen ved noget om dem."

"Det er da underligt! Men hvad har det med dette skib at gøre?"

"Det skal jeg forklare Dem, så snart jeg har set lidt nærmere på det," svarede Francisco, som havde taget kikkerten frem og nu var i færd med at trække den ud. Francisco støttede den imod vindueskarmen og betragtede stiltiende en stund skibet.

"Ja, ved den levende Gud! Det er *Avenger* og ingen anden," udbrød han, idet han tog kikkerten fra øjet.

"Hvad for noget?" råbte Don Cumanos.

"Det er sørøverskibet! – *Avenger*! – Jeg vil sætte mit hoved på det! Don Cumanos, De må belave Dem på at tage imod dem. Jeg ved, at sørøverne længe har talt om at aflægge et besøg her på egnen, og venter sig rigt bytte her, og de har folk om bord, som kender kysten godt. Det, at to af Deres folk er forsvundne, fortæller mig, at piraterne i aftes sendte deres både ind for at rekognoscere og har ved den lejlighed fanget dem. Sørøverne kan nok ved pinsler få alle de oplysninger ud af dem, som de behøver, og jeg nærer kun ringe tvivl om, at der vil blive foretaget et angreb, når de hører, hvor meget guld der for tiden ligger ophobet i barrer her på gården."

"Det kan være, De har ret," svarede Don Cumanos tankefuld, "det vil sige, hvis De altså er sikker på, at det er sørøverskibet."

"Sikker på det, Don Cumanos! Ja, det er jeg rigtig nok, jeg kender hver planke og hvert stykke tømmer i det; der er ikke et reb eller en blok, uden at jeg kan genkende dem. På de fire kvartmils afstand, det nu er fra os, og med en kikkert som denne kan jeg se enhver nok så lille forskel i dens takkelage fra andre skibes. Jeg tør gøre min ed på, at det er *Avenger*," gentog Francisco, idet han atter så i kikkerten.

"Og hvis de nu angriber, Francisco?"

"Så må vi forsvare os og, som jeg håber, slå dem tilbage. De vil komme i deres både og ved nattetid. Hvis de løb ind med skonnerten ved højlys dag og lagde sig til ankers lige ud for os, ville det se dårligt ud for os. Men de aner ikke, at jeg er her, og at de er genkendt. De vil angribe i nat, er jeg tilbøjelig til at tro."

"Hvad foreslår De da, at vi skal gøre, Francisco?"

"Sende alle kvinderne bort, hen til Don Teodoros – det er kun lidt over en mil herfra, – og snarest muligt kalde alle folkene sammen. Vi er mandstærke nok til at kunne slå dem tilbage, når vi barrikaderer huset. De kan ikke landsætte mere end 90-100 mand, da nogle må blive om bord for at tage vare på skonnerten, og vi har godt og vel lige så mange at sætte mod dem. Det er bedst, at vi lover vore folk en god belønning, hvis de gør deres pligt."

"Det er alt sammen meget godt, men guldbarrerne, vi har her –"

"Dem gør vi bedst i at lade ligge, hvor de er; det vil tage for megen tid at flytte dem, og desuden vil det svække vor styrke, hvis vi skal afse folk til at skaffe dem til side. Udhusene må opgives og tømmes for alt det i dem, der kan få betydning for angriberne. Efter al sandsynlighed vil de stikke ild på dem, men under alle omstændigheder har vi tid nok for os, hvis vi straks tager fat."

"Vel, Francisco, jeg vil udnævne Dem til befalingsmand og overlader til Dem at træffe de fornødne foranstaltninger, mens jeg går ind og taler med Donna Isidora. Send bud efter folkene og tal med dem, lov dem belønninger og byd og befal efter Deres bedste overbevisning."

"Jeg håber, at jeg skal kunne vise mig Deres tillid værdig, sir," svarede Francisco.

"*Caramba*!" udbrød den gamle Don, idet han forlod værelset, "det er heldigt, at De er her. Vi kunne ellers alle være blevet myrdet i vore senge."

Francisco lod formændene på gården kalde og fortalte dem, hvad de efter hans overbevisning havde i vente; derefter forklarede han dem, hvilke planer han havde lagt. Derpå sammenkaldtes alle de øvrige, og Francisco gjorde dem det klart, hvor ringe nåde og barmhjertighed de kunne vente sig, hvis sørøverne ikke blev drevet tilbage, og hentydede til de belønninger, Don Cumanos lovede dem, hvis de gjorde deres pligt.

Spanierne er personligt tapre og modige, og opmuntret af Francisco erklærede de enstemmigt, at de ville forsvare ejendommen til det sidste.

Don Cumanos' hus egnede sig godt til at modstå et sådant anfald, som forestod, og hvortil angriberne formentlig kun ville bruge geværer. Det var en langagtig, firkantet stenbygning med en træaltan for oven – den var kun to etager høj. På første sal var der et større antal vinduer, men i stuetagen var der kun to og for øvrigt ingen andre åbninger i hele bygningens længde end døren. Bygningsstilen, hvori den var opført, var blandet, halvt om halvt maurisk og halvt om halvt spansk. Kunne den underste del af huset, som var af sten, forsvares imod voldelig indtrængen, ville angriberne naturligvis komme til at kæmpe under højst uheldige vilkår. Først blev vinduerne i stuetagen sikret ved, at der inde i værelserne stabledes en mængde sten op imod dem. Dyngen hævede sig op til loftet fra en grundflade

som en afskåret pyramide, der strakte sig over mod den modsatte side af værelset; desuden traf man alle foranstaltninger til at barrikadere døren godt og grundigt, inden aftenen faldt på. Stiger blev opstillet, så at man kunne komme op på altanen, som blev gjort skudsikker næsten helt op til kanten af rækværket, for at folkene kunne søge dækning der bag ved. Donna Isidora og kvinderne på gården blev om eftermiddagen sendt over til Don Teodoros, og på Franciscos indstændige opfordring gav Don Cumanos efter for Donna Isidoras indtrængende bønner og lod sig overtale til at følge med dem. Husbonden sammenkaldte sine folk, meddelte dem, at han havde overgivet Francisco, som han lod tilbage på gården, befalingen over dem og formanede dem til at gøre deres pligt; derpå trykkede han Francisco i hånden, og snart efter tabtes de bortridende af syne i skovene bag de smalle enge, som strakte sig langs floden.

Der var ingen mangel på geværer og ammunition. Nogle havde travlt med at støbe kugler, og andre blev sat til at efterse våbnene, som længe havde henligget uænsede og ubenyttede. Inden aften var alt i orden og rede til at modtage de ubudne gæster, hver mand havde fået sine våben og ammunition, bøsserne var blevet efterset, og Francisco fik nu tid til at give skonnerten mere opmærksomhed; i dagens løb var den sejlet længere ud fra land, men stod nu atter indefter. En halv times tid før mørket faldt på, lagde den bi i mindre end tre kvartmils afstand fra kysten og vendte forstavnen ud mod det åbne hav.

"De vil angribe i aften," sagde Francisco; "det er jeg næsten fuldstændig overbevist om, deres ræer og stag-taljer er oppe, og alt er parat til, at de kan sætte storbåden i vandet."

"Lad dem kun komme, señor; vi skal give dem en varm modtagelse," svarede Diego, der var næstkommanderende på gården.

Det var snart blevet så mørkt, at man inde fra land ikke kunne se skibet. Francisco og Diego kommanderede alle mand, på nær fem, ind i huset; døren blev stærkt barrikaderet, og nogle store stenblokke, som var blevet trillet ind i gangen, stabledes op imod den. Francisco posterede derpå de fem mand nede ved flodbredden i halvandet hundrede fods afstand fra hinanden, for at de kunne give melding om, når bådene nærmede sig. Klokken var henved ti om aftenen, da Francisco og Diego krøb ned ad stigen og gik hen for at inspicere udposterne.

"Señor," sagde Diego, da han og Francisco stod ved flodbredden, "hvad tid tror De, at disse skurke vil vove forsøget?"

"Det er vanskeligt at sige. Hvis den samme kaptajn endnu har kommandoen, som den gang jeg var dér om bord, bliver det ikke, før månen er nede, og det er den ikke før efter midnat; men er det en anden, som nu har den øverste myndighed over dem, kan det godt være, at de ikke er så forsigtige."

"Hellige jomfru! Señor, har De da nogen sinde været om bord på det skib?"

"Ja, vel har jeg det, Diego, og det tilmed en rum tid, men ikke med min gode vilje. Hvis jeg ikke havde været der om bord, kunne jeg jo aldrig have genkendt dem."

"Nej, det er meget sandt, señor; så kan vi altså takke helgenerne for, at De engang har været sørøver."

"Det vil jeg håbe, at jeg aldrig har været, Diego," svarede Francisco smilende; "men jeg har været vidne til megen grufuld fremfærd om bord på det skib, og selv nu er mit blod nær ved at stivne ved mindet om det."

For at fordrive tiden fortalte Francisco nu Diego mange af de rædselsscener, som han havde været øjenvidne til, mens han var om bord på *Avenger*, og han var endnu midt i sin fortælling, da et gevær affyredes af den yderste skildvagt.

"Hør, Diego!"

Et andet og tredje skud, nærmere og nærmere ved dem, gav signal om, at bådene var tæt ved land. I løbet af et par minutter kom alle folkene ind og meldte, at sørøverne nu roede op ad floden i tre både og var mindre end en kvart fjerdingvej fra landingsstedet.

"Gå op til huset med disse mænd, Diego, og se til, at alt er klart," sagde Francisco; "jeg vil vente her lidt endnu; men fyr ikke, før jeg kommer op til Dem."

Diego ilede afsted med mændene, og Francisco var alene tilbage ved flodbredden.

Et minut efter kunne han tydelig høre åreslagene, og han anspændte hørelsen for om muligt at opfange stemmerne. "Ja," tænkte han, "I kommer i den hensigt at myrde og røve, men ved min mellemkomst skal I blive skuffet." Da bådene kom nærmere, hørte han Hawkhursts stemme. Signalskuddene, der var blevet affyret, havde vist sørøverne, at de var opdaget, og at de efter al sandsynlighed ville støde på modstand; tavshed var derfor ikke længere til nogen nytte.

"Vel roet, manne!" råbte Hawkhurst.

Den ene af bådene holdt inde med roningen, og straks efter gjorde de to andre det samme. Francisco kunne nu tydeligt se dem alle tre i henved en kabellængdes afstand fra det sted, hvor han stod, og den klare, stille aftenluft førte lyden af deres stemmer hen til ham over vandet.

"Her er en vig, sir," sagde Hawkhurst, "den fører op til udhusene. Ville det ikke være bedst at lægge til land der, da de, hvis de ikke er besat, vil afgive dækning for os, hvis vi får en hård modstand?"

"Jo, ganske rigtigt, Hawkhurst," svarede en stemme, som Francisco straks genkendte som Cains.

"Han er altså endnu i live," tænkte Francisco, "og jeg har endnu ikke hans blod på mine hænder."

"Ro til, gutter!" råbte Hawkhurst.

Bådene skød op ad vigen, og Francisco ilede tilbage til huset.

"Nu, folkens," sagde han, idet han sprang op ad stigen, "må i holde stand; det er nogle forvovne krabater, vi får med at gøre. Jeg har hørt kaptajnens og førstestyrmandens stemmer, så der er ingen tvivl om, at det er sørøverskibets mandskab. Bådene kommer op ad vigen og vil lægge til land bag udhusene. Hal disse stiger op og læg dem på langs ad altanen, og fyr ikke uden at tage godt sigte. Stille, folk – stille! Der kommer de."

Sørøverne sås nu rykke mandstærke frem fra udhusene. I den retning, hvorfra fjenden kom, var det kun fra altanen, at angrebet kunne slås tilbage, og der var plads til mere end otte-ti mand. Francisco gav derfor befaling til, at så snart nogle af hans folk havde fyret, skulle de trække sig tilbage og lade deres bøsser, og samtidig give plads for andre.

Da sørøverne var kommet halvvejs hen til hovedbygningen og befandt sig på den åbne plads imellem denne og udhusene, gav Francisco befaling til at fyre. Salven blev besvaret med en lignende og et rungende hurraråb fra sørøverne, som med Hawkhurst og Cain i spidsen nu trængte frem, men dog ikke før de havde fået en salve til fra spanierne og ligeledes besvaret den. Da spanierne i begyndelsen ikke kunne affyre mere end tolv bøsser ad gangen, troede deres modstandere, at deres styrke var langt mindre, end den virkelig var. De traf nu andre foranstaltninger, idet de spredte sig i en halvkreds lige ud for altanen og vedligeholdt en stadig, heftig ild. Denne blev i næsten et kvarter besvaret af de under Francisco stående spaniere, og da alle geværerne nu var i brug, mærkede sørøverne, at de havde en langt frygteligere fjende at kæmpe med, end de havde ventet.

Det var nu fuldstændig mørkt, og man kunne ikke skelne nogens ansigt undtagen ved det øjeblikkelige, kortvarige glimt fra ildvåbnene. Cain og Hawkhurst overlod til deres folk at fortsætte angrebet og gik selv hen til bygningen, hvor de stillede sig under altanen. De tog vinduerne og døren nærmere i øjesyn og så, at der kun var ringe udsigt til, at de med magt kunne tiltvinge sig adgang; men de opdagede med det samme, at under altanen ville deres folk ikke være udsat for modstandernes ild, og at de kunne fyre gennem trægulvet på dem, der stod oven over. Hawkhurst skyndte sig afsted og kom tilbage med henved halvdelen af folkene, mens han lod de andre blive stående og fortsætte angrebet som før. Fordelen ved denne manøvre var snart indlysende. Sørøvernes geværkugler gik igennem gulvplankerne på altanen og sårede mange af

spanierne hårdt; og Francisco så sig til sidst nødsaget til at befale sine mænd at trække sig tilbage ind i huset og skyde ud ad vinduerne.

Men selv denne kampmåde kunne ikke vare ved i længden; for da støttepillerne til altanen var af træ og knastørre, stak sørøverne ild i dem. Lidt efter lidt snoede flammerne sig rundt om dem, og deres kløftede tunger slikkede balustraden. Til sidst stod hele altanen i lys lue.

Det var en stor fordel for angriberne, som nu tydeligt kunne se spanierne, uden selv at kunne ses særlig tydeligt. Mange blev dræbt eller såret. Røgen blev så tæt, og varmen så overvældende i øverste stokværk, at folkene ikke kunne være der længere, og efter Franciscos råd tyede de ned i stueetagen.

"Hvad skal vi nu gøre, señor?" spurgte Diego med et alvorligt ansigt.

"Gøre?" svarede Francisco; "de har brændt altanen, det er det hele. Huset vil ikke fænge, det er grundmuret af faste sten, taget kan der ganske vist nok gå ild i, men her er vi endnu. Jeg kan ikke se, at de er kommet det mindste videre end de var før. Så snart altanen er brændt ned, må vi gå oven på igen og på ny begynde at skyde fra vinduerne."

"Hør, sir! De er ved at sprænge døren."

"Den kan de godt prøve deres kræfter på en tid; de skulle have sprængt døren, mens altanen dækkede dem, så vi ikke kunne se dem. Så snart den er brændt ned, vil vi være i stand til at jage dem bort derfra. Jeg vil gå op igen og se, hvordan det står til deroppe."

"Nej, señor, det er ingen nytte til. Hvorfor vil De udsætte Dem for at blive set, nu da flammerne lyser så stærkt op?"

"Jeg må alligevel derop, Diego. Læg alle de sårede ind i værelset mod nord; det vil være det sikreste sted og ligger mere afsides."

Francisco gik op ad stentrappen og nåede øverste etage. Værelserne var fyldt med røg, og han kunne ikke se noget. En vildfaren kugle peb forbi ham. Han gik hen mod vinduerne og søgte dækning bag pillen imellem dem.

Ilden var ikke så voldsom som før, og heden bedre til at udholde. Kort efter tilkendegav et brag og straks derpå et til, at altanen var styrtet sammen. Han så ud ad vinduet. En masse glødende emmer var faldet ned foran huset og havde for en stund forjaget angriberne. Der var ikke andet tilbage af altanen end de brændende ender af tværbjælkerne, som stak ud af muren oven over vinduerne, og de endnu glødende rester af støtterne, som tidligere bar den.

Men røgen drev nu bort, og et par geværskud viste Francisco, at han var blevet set af fjenden.

"Taget er endnu i behold," tænkte han, idet han trak sig tilbage fra vinduet, "og nu ved jeg ikke, om tabet af altanen ikke vil vise sig at være en fordel for os."

Hvad sørøverne havde i sinde, var det vanskeligt at regne ud. De holdt en tid op med at skyde, og Francisco vendte tilbage til sine kammerater. Røgen var efterhånden drevet bort, og de kunne atter indtage deres stilling oven på; men da sørøverne ikke skød, kunne de naturligvis ikke foretage sig noget, da det kun var ved glimtene fra geværerne, at de kunne se, hvor fjenden var. Der gjordes ikke yderligere forsøg på at sprænge døren eller bryde ind gennem vinduerne; og Francisco brød

forgæves sin hjerne med at prøve at gætte, hvad angriberne nu agtede at foretage sig.

Der gik næsten en halv time i spænding og uvished. Nogle af spanierne var af den mening, at sørøverne havde trukket sig tilbage til deres både og var taget bort igen, men Francisco kendte dem bedre. Det eneste, han kunne gøre, var at blive der oppe og af og til kigge ud for at holde øje med deres bevægelser. Diego og et par stykker til blev hos ham; de andre havde fået befaling til at holde sig i ro nede i stuetagen for at være uden for fare.

"Hellige Franciscus! Det har dog været en skrækkelig nat, señor; hvor mange timer er der endnu til daggry?" spurgte Diego.

"Mindst to timer, tror jeg," svarede Francisco; "men inden den tid vil det hele være afgjort."

"Alle helgener beskytte os! Se, señor, kommer de ikke der henne?"

Francisco stirrede ud i mørket hen ad udhusene til og så en klynge mennesker nærme sig. Et par minutter efter kunne han tydeligt se dem.

"Jo, ganske rigtigt, Diego; og de har lavet stiger, som de kommer slæbende med. De agter at storme vinduerne. Kald alle mand op, nu får vi en hård tørn."

Spanierne ilede op ad trappen og fyldte værelset oven på; det havde tre vinduer på forsiden af huset, disse vendte ud mod floden og havde været dækket af altanen.

"Skal vi skyde nu, señor?"

"Nej, vist ikke; I må ikke skyde, før I kan rette bøssepiberne lige mod deres bryst. De kan ikke stige op mere end to ad

gangen ved hvert vindue. Husk på, manne, at nu må I kæmpe mandigt og modigt, for jeres liv vil ikke blive skånet; de giver ikke pardon og viser ingen nåde og barmhjertighed."

Enderne af de plumpe stiger viste sig nu over karmen af hvert af vinduerne. De var blevet sammentømret i al hast, men dog stærkt og solidt sammenføjet og var næsten lige så brede som vinduerne. Efter et lydeligt hurraråb begyndte de alle på en gang at krybe op ad stigerne.

Francisco stod ved det mellemste vindue, da Hawkhurst viste sig for ham med sablen i hånden. Han huggede et geværløb til side, der var rettet mod ham, og kuglen peb hen over flodens brede strøm uden at gøre nogen skade. Han manglede kun et trin endnu, så ville han være kommet ind i værelset – da affyrede Francisco sin pistol, kuglen trængte ind i Hawkhursts venstre skulder, og han gav slip med hånden. Inden han atter kunne få fat, affyrede en spanier sit gevær på ham, og han styrtede bagover. I sit fald rev han et par af sine kammerater, der havde fulgt ham i hælene op ad stigen, med ned på jorden.

Francisco mente, at angrebet ved det vindue nu ville få mindre at betyde, efter at Hawkhurst, hvis stemme han havde genkendt, var faldet; han skyndte sig derfor hen til det til venstre, da han havde hørt Cain opmuntre sine folk derhenne. Han havde da heller ikke taget fejl i sin formodning; Cain var oppe ved det vindue og forsøgte at tiltvinge sig adgang, men mødte modstand fra Diego og et par andre modige mænd. Sørøverkaptajnens bælte var imidlertid fuldt af pistoler, og han havde allerede affyret tre med god virkning. Diego og to af hans bedste mænd var såret, og de andre, som stillede sig op imod ham, blev forskrækket af hans kæmpeskikkelse. Francisco

styrtede frem for at angribe ham; men hvad kunne et så ungt menneskes kræfter stille op over for Cains herkuliske styrke? Francisco havde dog med venstre hånd grebet sørøveren i struben, og rettede med sin højre pistolen imod ham, da glimtet fra en anden pistol, der affyredes af en af dem, som fulgte Cain, kastede sit klare skin over Franciscos træk, idet denne råbte "Blod for blod!" Det var nok, sørøverkaptajnen udstødte et rædselsskrig over dette formentlig overnaturlige syn og faldt afmægtig fra stigen ned blandt de endnu glødende emmer fra altanen.

Angribernes mod svækkedes ved, at deres anførere var faldet, og ved at spanierne satte sig så modigt til modværge. De vaklede og trak sig til sidst tilbage, idet de førte deres sårede med sig. Spanierne råbte hurra, fulgte dem ned ad stigerne under Franciscos anførsel og blev nu, da bladet havde vendt sig, de angribende. Imidlertid foregik sørøvernes tilbagetog i største orden, de fyrede og trak sig skridt for skridt tilbage, den ene række bag den anden. De holdt sig spanierne fra livet, indtil de var kommet ned til bådene; her gjorde de et udfald, og der påfulgte en hidsig kamp. Men sørøverne havde mistet for mange folk og følte sig modløse, da de ikke havde deres chef til at lede dem. Hawkhurst var endnu på benene og udstedte ordrer lige så roligt og koldblodigt som sædvanlig. Han fik øje på Francisco, stormede løs på ham, mens de to partier var tæt inde på ham, greb ham i kraven og halede ham ind imellem sørøverne. "Pas under alle omstændigheder godt på ham," råbte Hawkhurst, idet de langsomt trak sig tilbage og nåede udhusene. Francisco blev overmandet og slæbt ned i en af bådene, der alle et par minutter efter roede afsted af al kraft for

at komme bort fra spaniernes geværild, idet disse fulgte sørøverne langs flodbredden og generede dem på deres tilbagetog.

14. Gensynet

Sørøverne vendte slagne tilbage til deres skib. De, der var blevet tilbage om bord og havde forberedt sig på at hejse kostbare metalbarrer op, fik kun sårede at tage imod, og mange af deres kammerater var blevet liggende døde i land. Deres kaptajn var tungsindig og nedslået. Hawkhurst var slemt såret og måtte bringes ned, straks da han kom om bord. Den eneste fangst, de havde gjort, var deres fordums skibsfælle Francisco, som efter de sidste ord, Hawkhurst havde ytret, da han blev hjulpet ned i sit lukaf, på dennes bud blev lagt i lænker. Bådene blev hejset ind uden støj, og der herskede en trykket stemning. Alle sejl blev da sat på skonnerten, og da det gryede ad dag, kunne spanierne se den langt borte på vej nord på.

Det rygte spredtes snart over hele skonnerten, at Francisco havde været skyld i deres nederlag, og skønt dette kun var en formodning, havde de dog, når de tænkte på, at spanierne, hvis han ikke havde genkendt skibet, ikke ville have været forberedt på at tage imod dem, gode grunde til at opstille denne formodning. Mange af dem blev ham derfor yderst fjendske, og med glæde imødeså de hans død og undergang, hvortil de antog, at hans nuværende indespærring i bolt og jern kun var det indledende skridt.

"Pst! Massa Francisco!" sagde en dæmpet stemme tæt ved det sted, hvor Francisco sad på en skibskiste. Francisco vendte sig om og fik øje på sin gamle ven krou-manden.

"Ah, Pompey, er I alle her om bord endnu?" spurgte Francisco.

"Alle? Nej," svarede denne og rystede på hovedet; "nogle døde – nogle løbet væk – kun fire krou-mænd tilbage. Massa Francisco, hvordan er det, at De er kommet tilbage igen? Alle troede, De var død. Jeg sagde nej, ikke død – han har trolddom hos sig – har bog."

"Hvis det var det tryllemiddel, jeg kan takke for min redning, så har jeg det endnu," svarede Francisco og tog Bibelen frem fra sin klædning; for, besynderligt nok, havde Francisco selv en slags overtro til denne Bibel og havde stukket den ind på brystet, inden sørøverne startede deres angreb.

"Den meget god, massa Francisco, så er De ganske sikker. Der kommer Johnson – det er et meget slet menneske. Jeg går min vej."

Imidlertid havde Cain trukket sig tilbage til sin kahyt med følelser, som var vanskelige at rede ud. Han var helt forvirret. Til trods for det sår, som han havde fået af Franciscos hånd, ville han aldrig have givet sit minde til, at Hawkhurst satte det unge menneske i land på et sted, der ikke lovede ham andet end en langsom og ynkelig død. Skønt han var blevet ophidset ved det unge menneskes åbenbare trods, holdt han dog af ham, ja, holdt langt mere af ham, end han selv var sig bevidst, og da han var blevet tilstrækkelig helbredt for sit sår og havde fået at vide, hvor Francisco var blevet sat i land, udspandt der sig en heftig strid mellem ham og Hawkhurst, og han gjorde denne bitre og alvorlige bebrejdelser i et sprog, som Hawkhurst aldrig glemte eller tilgav. Cain hjemsøgtes af syner, hvori ynglingen viste sig for ham, udtæret af hunger, døende af sult, og det gjorde ham højst ulykkelig. Hans kærlighed til Francisco, nu da denne, som han formodede, var tabt for stedse, tiltog og forøgedes tifold; og

siden den dag, da ynglingen sattes fra borde, havde ingen nogen sinde set Cain smile. Han blev endnu mere mørk og tungsindig, mere vild og blodtørstig end før, og folkene rystede og bævede, når han lod sig se på dækket.

Franciscos optræden efter så lang tids forløb og på et strøg af jordkloden, hvor Cain ikke havde ventet det, gjorde, som oven for sagt, et stærkt indtryk på denne. Da han blev bragt ned i båden, var han endnu forvirret i hovedet, og først da de var tæt ved skibet, mærkede han, at det unge menneske virkelig sad ved siden af ham. Han kunne være faldet ham om halsen og kysset ham; for i hans øjne var Francisco en fangst, som i værdi overgik alle Indiens skatte. Én ren og god følelse var dog endnu ikke udslukt i Cains bryst; skønt besudlet med enhver forbrydelse – skønt han havde dyppet sine hænder så dybt i blod – skønt han hele den øvrige verden var hans fjende – brændte denne ene følelse dog lys og klar og kunne ikke slukkes. Den kunne være blevet et fyr til at føre ham tilbage til anger og gode gerninger.

Men der var dog også andre følelser, som ligeledes påtrængte sig røverkaptajnen. Han kendte Franciscos fasthed og bestemthed. Ad en eller anden uransagelig vej, på en ubegribelig måde, som Cain anså for overnaturlig, havde Francisco fået kundskab om sin moders død og anklaget ham for at være skyld deri. Ville ikke den kærlighed, som han følte for det unge menneske, møde had og trods? Han var kun alt for sikker på, at det ville den, og så fik hans mørke, grusomme sindsstemning atter overhånd, og han tænkte på at hævne det attentat, der var udøvet imod ham. Hans forbavselse over, at Francisco atter viste sig blandt de levende, var lige så stor, og

han rystede og bævede ved synet af ham, som om han var hans anklagende og dømmende ånd. Således skiftede han fra det ene vilde hjernespind til det andet, indtil han til sidst strammede sig op til et fast forsæt om at lade ham hente ind til sig.

En barsk, skummel person, som Francisco ikke havde set, da han tidligere var om bord på skonnerten, udførte kaptajnens befaling. Jernene blev taget af, og Francisco førtes ned i kahytten. Kaptajnen rejste sig og lukkede døren i.

"Jeg havde ikke regnet med at jeg skulle se dig her," sagde Cain.

"Nej, det er rimeligt nok," svarede Francisco kækt; "men De har mig nu atter i Deres magt og kan nu tilfredsstille Deres hævnlyst."

"Jeg nærer ingen hævntanker, Francisco, og ville heller aldrig have tilladt, at du var blevet sat i land, på den måde det skete, hvis jeg havde vidst af det. Selv nu, da vor landgang ved din skyld er forløbet så uheldigt, bærer jeg intet nag til dig, skønt jeg vil have en del vanskelighed ved at beskytte dig imod andres fjendskab. Ja, Francisco, det glæder mig virkelig i høj grad at se, at du er i live, og jeg har fældet bitre tårer over tabet af dig;" med disse ord rakte Cain hånden frem.

Men Francisco lagde sine arme over kors og sagde intet.

"Er du da så uforsonlig?" sagde kaptajnen; "du ved at det er sandt, hvad jeg siger."

"Jeg tror, De taler sandhed, kaptajn Cain; for De er for stolt til at lyve, og for mit eget vedkommende har De al den tilgivelse, De kan ønske Dem; men jeg kan ikke tage den hånd – og vort regnskab er da heller ikke opgjort endnu."

"Hvad er det da, du vil mere? Kunne vi ikke blive venner igen? Jeg forlanger ikke, at du skal blive her om bord. Du har din frie vilje til at kunne drage hen, hvor du lyster. Francisco, tag nu min hånd og lad os glemme, hvad der er sket."

"Den hånd, som måske er vædet med min moders blod!" udbrød Francisco. "Nej, aldrig!"

"Det er ikke således, nej, ved den levende Gud!" udbrød Cain. "Nej, helt så slemt er det dog ikke. I min hidsighed slog jeg din moder, det tilstår jeg. Jeg havde ikke til hensigt at tilføje hende nogen mén, men jeg gjorde det, og hun døde. Jeg vil ikke lyve – således forholder det sig, og lige så sandt er det også, at jeg græd over hende, Francisco, for jeg elskede hende, ligesom jeg holder af dig." ("Det var et overilet, ulyksaligt slag," vedblev Cain, idet han talte med sig selv, mens han holdt hånden for panden og i det øjeblik glemte, at Francisco var til stede. "Det gjorde mig til, hvad jeg nu er, for det gjorde mig ligegyldig for alt."). "Francisco," sagde Cain videre, i det han løftede hovedet i vejret, "jeg var vel et slet menneske, men jeg var ingen sørøver, så længe din moder levede. Der hviler en forbandelse over mig; hvad jeg elsker mest, behandler jeg værst. Af alt i verden elskede jeg din moder højest – og dog var det mig, der tilføjede hende mest fortræd og voldte til sidst hendes død. Næst efter din moder, hvis minde jeg ærer og elsker, og som jeg ikke kan tænke på, uden at jeg kommer til at skælve – og hver eneste nat viser hun sig for mig, – næst efter hende har jeg elsket dig, Francisco, – for ligesom hun, tænker og føler du som en engel! Og dog har jeg behandlet dig lige så grumt. Du satte dig op imod mig, og det gjorde du ret i. Havde du haft uret, ville jeg ikke have brudt mig om det, men du havde ret, og det gjorde mig afsindig – du

går i rette med mig om dagen – og din moder gør mig bebrejdelser i mine drømme."

Francisco blev blød om hjertet; var det dog ikke udbrud af anger og ruelse fra kaptajnens side, så var det dog i det mindste sønderknuselse. "Jeg ynker Dem virkelig," sagde Francisco.

"Du må gøre mere, Francisco; du må være min ven," sagde Cain og rakte atter hånden frem.

"Jeg kan ikke tage den hånd – den er alt for besudlet med blod," svarede Francisco.

"Ak ja, ak ja, det samme ville din moder have sagt. Men hør mig, Francisco," sagde Cain og dæmpede sin stemme til en hvisken, for at ingen andre skulle høre det, "jeg er led og ked af dette liv – måske bedrøvet over, hvad jeg har gjort – jeg vil opgive det – jeg har gods og guld i overflod, gemt på steder, hvor ingen ved, at det er forvaret. Sig mig, Francisco, skulle vi to forlade dette skib og leve lykkelig sammen uden oftere at gøre noget menneske uret? Du skal have del i det alt sammen, Francisco. Sig mig nu, synes du om dette tilbud?"

"Ja, det glæder mig at høre, at De vil opgive Deres lovløse levevis, kaptajn Cain; men dele Deres rigdomme med Dem, det kan jeg ikke; for hvorledes er de blevet erhvervet?"

"De kunne ikke gives tilbage til deres rette ejermænd, Francisco; men jeg vil gøre godt med dem. Ja, det vil jeg, Francisco. Jeg vil angre og gøre bod," og atter rakte han hånden frem.

Francisco tøvede endnu med at tage den.

"Jeg vil, – så sandt hjælpe mig Gud! – jeg angrer, Francisco," udbrød røverkaptajnen.

"Og som kristen tilgiver jeg Dem alt," svarede Francisco og tog den endnu fremrakte hånd; "gid Gud også må tilgive Dem!"

"Amen!" sagde sørøveren højtideligt og skjulte sit ansigt i sine hænder.

I denne stilling blev han stående nogle minutter, mens Francisco tavs betragtede ham. Omsider tog han hænderne fra ansigtet, og til Franciscos forundring var der tårer på Cains kind, og hans øjne vædedes af gråd. Francisco ventede ikke længere på, at han atter skulle strække hånden ud, han gik hen til kaptajnen, greb hans hånd og trykkede den varmt.

"Gud velsigne dig, min dreng! Gud velsigne dig!" sagde Cain; "men forlad mig nu."

Francisco gik atter op på dækket, let om hjertet og opfyldt af taknemmelighed mod Gud. Hans åsyn fortalte straks dem, som kom i nærheden af ham, at han ikke var dødsdømt, og mange, som før ikke havde vovet at ænse ham, hilste ham nu. Den mand, som havde løst ham af lænkerne, så sig om; det var en af Hawkhursts kreaturer, og han vidste ikke, hvorledes han skulle gebærde sig. Francisco fik øje på ham og bød ham med en håndbevægelse at gå ned. At Francisco atter var genindsat i sin tidligere myndighed, blev øjeblikkelig indlysende for alle; og det første bevis på dette var, at den nye andenstyrmand kom hen og meldte ham, at der var en sejler i sigte på den luv bov.

Francisco tog kikkerten for at tage den i øjesyn. Det var en stor skonnert for fulde sejl. Da han ikke ville have, at nogen anden end han selv betrådte kahytten, gik han ned til kahytsdøren, bankede på, inden han gik ind og meldte, at et skib var i sigte.

"Tak, Francisco; du må foreløbig overtage Hawkhursts tjeneste – det skal ikke være for ret lang tid, og vær ikke bange for, at jeg skal opbringe flere skibe. Jeg sværger dig til, Francisco, jeg gør det ikke mere. Men denne skonnert – jeg ved meget godt, hvad det er for en; den har allerede i nogen tid været på udkig efter os, og for en uge siden, Francisco, længtes jeg efter at komme i lag med den, for at kunne udgyde mere blod. Nu vil jeg gøre alt, hvad der står i min magt, for at undgå den og smutte fra den. Mere kan jeg ikke gøre, Francisco. Tages vil jeg ikke."

"Det kan jeg ikke dadle Dem for. At undgå den vil være en let sag, skulle jeg mene. *Avenger* sejler alle agter ud."

"Undtagen, efter hvad jeg tror, *Enterprise*, som på alle måder kan måle sig med den. Ved Himlen! Det er en værdig modstander," vedblev Cain, i det hans kamplyst for et øjeblik vendte tilbage, "og det vil tage sig ud som kujonere at afslå at slås; men vær blot ikke bange, Francisco – jeg har givet dig mit løfte og skal nok holde ord."

Cain gik op på dækket og mønstrede skibet gennem kikkerten.

"Ja, det må være den," sagde han så højt, at sørøverne kunne høre det; "den er udsendt af admiralen i det udtrykkelige øjemed at tage os, og bemandet med hans bedste folk. Skade, at vi er så fåtallige."

"Vi er nok, sir," bemærkede bådsmanden.

"Ja vist så," svarede Cain, "hvis der var andet at hente end drøje knubs, men det er alt, hvad der vanker dér, og jeg kan ikke undvære flere folk. Klar til at vende!" vedblev han, idet han gik agterud.

Enterprise – for det var virkelig den, der jagede dem – var omkring fem kvartmil borte og styrede hen imod *Avenger*, som sejlede bidevind. Så snart *Avenger* gik over stag, strøg *Enterprise* sine mærselæsejl og drejede til vinden. Dette bragte *Enterprise* godt op til luvart for *Avenger*, som nu satte alle sejl til. Sørøverne, som havde fået mere end nok af kamp og ikke ansporedes ved Hawkhursts nærværelse eller ved deres kaptajns ønsker, viste nu lige så megen iver for at undgå en kamp, som de ellers i almindelighed lagde for dagen for at søge den.

I førstningen, da de to skonnerter afprøvede, hvem af dem der sejlede bedst, var der ingen forskel at spore imellem dem; en halv times tid vedblev de begge at fejle bidevind, og da Edward Templemore anden gang rådspurgte sin sekstant, kunne han ikke se, at han havde vundet så meget som en kabellængde ind på *Avenger*.

"Vi vil holde en halv streg af," sagde Edward til sin næstkommanderende; "vi har nok råd til at gøre det og endda beholde luven."

Enterprise faldt af og fik mere fart, den kom *Avenger* over en kvart sømil nærmere.

"De rykker ind på os," bemærkede Francisco, "vi må holde en streg af."

Avenger holdt af og ville have genvundet sin tidligere afstand fra fjenden, men *Enterprise* blev atter styret mere op til vinden.

Således vedblev de længe at ændre kurs, indtil de begge satte læsejlene til for oven og neden, og skonnerterne havde nu skiftet indbyrdes stilling; *Enterprise* var nu på styrbords låring af *Avenger* i stedet for som før på bagbords. Den relative afstand

imellem de to skonnerter var imidlertid næsten den samme, som den hele tiden havde været, det vil sige henved halvfjerde kvartmil fra hinanden, og der var al mulig udsigt til en lang og kedelig jagt for *Enterprise*, som atter holdt en streg af for at komme nærmere ind på *Avenger*. Begge skibe stod nu østpå.

En times tid inden mørket faldt på, skimtedes et andet skib ret forud for *Avenger*, tydeligvis en fregat. Sørøverne blev ængstelige ved denne uheldige omstændighed, da der kun var ringe tvivl om, at det ville vise sig at være en britisk krydser, og selv om det ikke var tilfældet, havde de dog lige fuldt grund til at vente, at den ville være *Enterprise* behjælpelig med at tage dem. Det var øjensynligt, at den havde opdaget de to skonnerter, da den havde sat alle sejl til og hvert kvarter gik over stag, så at den vedligeholdt samme relative stilling til dem begge. *Enterprise*, som også havde fået øje på fregatten, begyndte nu at skyde med sin lange kanon, skønt den var i mere end kanonskuds afstand fra *Avenger*, men det gjorde den blot for at henlede fregattens opmærksomhed på dem.

"Dette her er temmelig uheldigt," bemærkede Cain.

"Det bliver mørkt inden en time," sagde Francisco, "det er det eneste, der kan hjælpe os."

Cain stod et øjeblik og tænkte sig om.

"Klar ved langkanonen, gutter! Vi ville besvare dens ild, Francisco, og tone amerikansk flag; det vil under alle omstændigheder forvirre fregatten, og natten kan måske gøre resten."

Den lange kanon på *Avenger* var klar.

"Jeg ville ikke affyre langkanonen," bemærkede Francisco, "det vil vise dem vor styrke og tillige godtgøre, at vi ikke har

nogen grund til at forsøge at løbe vor vej. Hvis vi derimod løsnede vore bredsidekanoner, ville forskellen imellem knaldet fra dem og fra den af den svære kaliber, som den anden skonnert affyrer, bibringe fregatten den tro, at vi er et amerikansk skib."

"Meget sandt," svarede Cain, "og da Amerika har fred med hele verden, ville de måske tro, at vor modstander er en sørøver. Sur langkanonen fast der, og tag styrbordsportene fra. Se til, at det flag der vajer klart."

Avenger begyndte nu at fyre et skud af og til fra sin bredside; knaldet af de små kanoner kunne næppe høres om bord på fregatten, mens *Enterprise*s lange kanon tordnede, så det gav genlyd langs hen ad vandet, og drønet af den førtes af vinden ned til fregatten i læ.

Således var stillingen, da solen sank i havet, og mørket gjorde det umuligt for skibene at se hinanden uden ved hjælp af natkikkerter.

"Hvad agter De at gøre, kaptajn Cain?" spurgte Francisco.

"Jeg har besluttet at vove et dristigt skridt. Jeg vil løbe ned til fregatten ligesom for at søge værn, fortælle ham, at det andet skib er en sørøver, og påkalde hans beskyttelse. Så skal du se, jeg skal nok bag efter knibe ud; månen står ikke op før hen ad klokken et."

"Det vil rigtig nok være en dristig krigslist; men sæt nu, at De er kommet på skudhold af dens kanoner, og den så fatter mistanke til Dem?"

"Så smører jeg haser. Jeg ville bryde mig pokker om den og dens kanoner, hvis skonnerten ikke var her."

En times tid efter at mørket var faldet på, var *Avenger* tæt ved fregatten, som den havde styret lige ned på. Lidt efter lidt mindskede den sejl, som om den kun havde en lille besætning om bord, og da Cain havde fået de fleste af sine folk gemt, løb han agter om fregatten.

"Skonnert ohøj! Hvad skonnert er det?"

"Elisa af Baltimore, fra Carthagena," svarede Cain, idet han drejede til i læ af orlogsmanden, og fortsatte derpå: "Det skib derhenne, som gør jagt på mig, er sørøver. Skal jeg sende en båd om bord?"

"Nej, hold Dem blot i flåde med os."

"Vel, vel, sir," svarede Cain.

"Klar til at vende!" lød det nu tillige med bådsmandens piben om bord på fregatten, og et minut efter lå de på den anden bov. *Avenger* gik også over stag og holdt sig tæt under fregattens gilling.

Imidlertid var Edward Templemore og folkene om bord på *Enterprise*, der efter den kurs, de styrede, efterhånden var kommet dem nærmere og så de to andre skibes manøvrer, fuldstændig i vildrede med, hvad det skulle betyde. Det ene øjeblik troede de, at de havde taget fejl, og at det ikke var sørøverskibet, og i det næste formodede de, at mandskabet havde gjort mytteri og overgivet skibet til fregatten. Edward lod dreje til vinden og styrede lige ned på dem for at finde ud af, hvorledes det hele egentlig hang sammen. Kaptajnen på fregatten, som ikke et øjeblik havde tabt noget af skibene af sigte, var lige så forbavset over den formentlige sørøvers dristighed.

"Den slyngel har dog forhåbentlig ikke i sinde at entre os," sagde han til sin næstkommanderende.

"Man kan aldrig vide det, sir; De ved jo, hvad ry der går af ham, og nogle siger, at der er tre hundrede mand der om bord, hvilket er lige så stor en besætning, som vort skib har."

"Eller han vil måske gå til luvart af os, sir, give os et lag og så stikke af op i vindøjet igen."

"Under alle omstændigheder vil vi have en bredside klar til at tage imod ham," svarede kaptajnen. "Klar styrbordskanonerne og tag propperne ud. Pib op styrbordsvagt til kanonerne."

Enterprise nærmede sig fregatten tæt op til luvart i den hensigt at løbe agter om den og dreje bi på samme bov.

"Han mindsker ikke sejl endnu, sir," sagde næstkommanderende, idet skonnerten sås at kløve bølgerne i hen ved en kabellængdes afstand på den luv bov af dem.

"Og hun er fuld af folk, sir," sagde masteren, idet han betragtede den gennem natkikkerten.

"Fyr en kanon efter hende!" sagde kaptajnen.

Bum! Røgen klarede bort, og skonnertens foremærsesejl, som den var i færd med at opgive, hang ud over siden. Kuglen havde truffet *Enterprise*s fokkemast og knækket den neden for svigtningerne. *Enterprise* var nu fuldstændig ukampdygtig.

"Skonnert ohøj! Hvad skonnert er det?"

"Hans Majestæts skonnert *Enterprise*."

"Send straks en båd her om bord."

"Vel, vel, sir."

"Alle mand op! Mindsk sejl!"

Bramsejlene og undersejlene på fregatten blev opgivet, og storsejlet halet klos ind til masten.

"Flagmand, hvor på lav er den anden skonnert nu?"

"Skonnerten, sir? På låringen," svarede flagmanden, der ligesom alle de andre om bord havde haft hele sin opmærksomhed så aldeles henvendt på *Enterprise*, at de havde undladt at holde øje med den formentlige amerikaners manøvrer. Manden havde svaret hen i vejret, men sprang nu op på en af flagkisterne agter for at se efter den. Men den var ikke til at se. Cain, som havde holdt vågent øje med alt, hvad der foregik mellem de to andre skibe, og været forberedt på at knibe ud med et øjebliks varsel, havde, så snart kanonen blev affyret på den anden skonnert, ladet halse rundt og sat alle sejl til op i vinden. I natkikkerterne sås han en halv kvartmil agterude, og det slog dem øjeblikkelig, at der var spillet dem et puds. Fregatten braste fuldt og satte sejl til, mens den lod Edward vende tilbage igen til sit eget skib – for der var ikke tid til at vente på hans båd – vendte og gav sig til at jage *Avenger*; men denne var snart kommet ret op i vindøjet for den, og ved daggry var den ikke længere at se.

Imidlertid var Edward Templemore fulgt efter fregatten, så såre han havde kunnet få sat sejl til på sit skib, harmfuld over den behandling, han havde fået, og bandende på at han ville forlange en krigsret nedsat. Hen ad middag løb fregatten hen til ham, og det kom nu til tydelig forklaring. Hvor ærgerlige de end alle sammen var over, at de ikke havde taget sørøveren, var de dog fuldstændig enige om, at han for sin dumdristigheds og koldblodigheds skyld havde fortjent at undkomme. Det befandtes, at *Enterprise*s mast kunne skåles og laskes, så skibet blev i stand til at fortsætte sit kryds. Fregattens tømmermænd blev sendt om bord i skonnerten, og efter to dages forløb var

skaden udbedret, og Edward Templemore begav sig atter på jagt efter *Avenger*.

15. Fejltagelsen

Avenger stod nordpå med alle sejl sat. Den havde ladet sine forfølgere langt bag sig, og der var ikke en plet at se i horisonten, da Francisco, som atter havde indtaget sin gamle soveplads i kaptajnens kahyt, den anden dags morgen gik op på dækket. Til trods for Cains anmodning vægrede Francisco sig ved at tage nogen del i kommandoen over skonnerten, idet han kun betragtede sig som passager der om bord eller som fange på æresord. Han havde kun været et par minutter på dækket, da han fik øje på de to spanske fiskere fra Don Cumanos' gård, som stod forude og talte sammen. Han havde rent glemt, at de var blevet taget op, og han gik nu forud for at tale med dem. Deres overraskelse ved at se ham var stor og fortog sig først, da Francisco oplyste dem om, hvad der var sket. De fortalte ham nu, hvad der var hændt dem, og fremviste deres tommelfingre, som sørøverne havde lagt i håndskruer for at pine sandheden ud af dem. Det gøs i Francisco, men han trøstede dem på bedste måde og lovede dem, at de snart skulle blive sat i frihed igen og få lov at vende tilbage til deres tidligere herre.

Da Francisco igen gik agterud, traf han Hawkhurst på dækket. Deres øjne mødtes, og de sendte hinanden nogle lynende, fjendske blikke. Hawkhurst var bleg af blodtab og led øjensynlig en del, men han var blevet underrettet om den tilsyneladende forsoning mellem Francisco og kaptajnen og kunne ikke længere holde sig i sengen. Han vidste også, at kaptajnen havde undgået kamp med *Enterprise*, og der var

ligesom noget, der sagde ham, at der var foregået en omstemning og et omslag i mere end en henseende. Så lidende han end var, besluttede han at se på, hvad der foregik, og at holde et vågent øje med alt. Både til Francisco og Cain havde han fattet et dødeligt had og ventede blot på lejlighed til at tilfredsstille sin hævn. For øjeblikket var de ham for mægtige, men han skønnede, at den tid nok ville komme, da han kunne blive den sejrende.

Francisco gik forbi Hawkhurst uden at sige et ord.

"De er kommet på fri fod igen, ser jeg," bemærkede Hawkhurst med et spotsk grin.

"Det er noget, jeg i alt fald ikke har Dem at takke for," svarede Francisco stolt, "lige så lidt som for mit liv."

"Nej, det kan De have meget ret i; men jeg tror, at jeg kan takke Dem for denne kugle i min skulder," sagde styrmanden.

"Ja, ganske rigtigt," svarede Francisco roligt.

"Og De kan være vis på, den gæld skal blive Dem tilbagebetalt med renter."

"Det tvivler jeg ingenlunde om, hvis det nogen sinde kommer til at stå i Deres magt; men jeg er ikke bange for Dem."

Mens Francisco gav dette svar, kom kaptajnen op ad kahytstrappen. Hawkhurst vendte sig om og gik forud.

"Det menneske har ondt i sinde, Francisco," sagde kaptajnen i en dæmpet tone; "jeg ved knapt, hvem jeg kan stole på; men ham må der holdes vågent øje med. Han forsøger vinde folkene for sig og har allerede i nogen tid hemmeligt stukket hovedet sammen med dem; men i grunden har det jo ikke stort at betyde, såfremt han blot holder sig rolig en lille stund endnu.

Kommandoen over dette skib skal inden ret længe være ham vel undt; men dersom han for tidligt forsøger –"

"Jeg har nogle, som jeg kan skole på," svarede Francisco. "Lad os gå ned."

Francisco lod krou-manden Pompey kalde og gav ham sine befalinger i kaptajnens påhør. Om aftenen overtog Hawkhurst til alles forundring selv igen sin vagt; og til trods for den dermed forbundne anstrengelse syntes han for hver dag, der gik, at komme sig hurtigt efter sit sår.

Der skete intet i adskillige dage, og *Avenger* fortsatte stadig sin kurs. Hvad kaptajnen havde i sinde, vidste ingen; Francisco alene kendte hans planer.

"Det begynder at skorte på vand, sir," meldte Hawkhurst en morgenstund; "har vi nok af det, så det kan vare, indtil vi når hen, hvor vi skal?"

"Hvor mange dages fuld ration har vi om bord"

"Ikke over tolv i det højeste."

"Så må vi sætte os på halv ration," svarede Cain.

"Mandskabet vil gerne have at vide, hvor vi sejler hen, sir."

"Har det måske afsendt Dem for at forelægge mig det spørgsmål?"

"Åh, ikke ligefrem, men jeg gad også nok selv vide det," svarede Hawkhurst med en uforskammet mine.

"Kald alle mand op," sagde Cain; "som medlem af den under min befaling stående besætning skal De, sammen med de andre, få de forønskede oplysninger."

Mandskabet på sørøverskibet samlede sig agter.

"Gutter!" sagde Cain; "jeg hører af førstestyrmand, at I ønsker at vide, hvor I skal hen? Til svar herpå vil jeg meddele jer, at da

jeg har så mange sårede om bord og så meget bytte i lasten, agter jeg at begive mig hen til vort tidligere tilflugtssted, da vi sidst var i denne del af verden – Caicosøerne. Er der noget andet spørgsmål, som I kunne ønske at stille mig?"

"Ja," svarede Hawkhurst, "vi vil gerne vide, hvad De agter at gøre med hensyn til det unge menneske der, denne Francisco. Vi er gået glip af umådelige værdier, vi har nu tredive sårede i køjerne, og ni efterlod vi døde i land, og jeg har fået en kugle igennem kroppen, og alt det er han skyld i. Vi forlanger ret og retfærdighed!"

Her støttedes Hawkhurst af flere blandt sørøverne, og der var mange stemmer, som gentog hans ord og råbte på "Retfærdighed"!

"I forlanger retfærdighed, folk, og I skal få den," svarede Cain. "Denne knøs kender I alle godt; jeg har opdraget ham fra barn af. Han har altid haft afsky for vor levevis og har tit og mange gange bønfaldet om at måtte forlade os, men har altid fået nej. Han udfordrede mig i kraft af vore egne love, "blod for blod!" Han sårede mig; men han havde ret til at udfordre mig, og derfor bærer jeg intet nag til ham. Havde jeg vidst, at han skulle sendes i land for at dø af sult, ville jeg ikke have tilladt det. Hvad brøde har han begået? Ingen, eller hvis han virkelig har forset sig, var det da kun imod mig. Den gang blev han skyldfri dømt til døden, og I stemte selv imod. Ikke sandt?"

"Jo vel – jo vel," svarede største delen af sørøverne.

"Ved et under slipper han bort fra øen, og der betros ham overopsynet med en anden mands ejendom. Det var ingen brøde at forsvare den ejendom. Han gøres til fange, og nu forlanger I retfærdighed. I skal få den. Sæt nu, at han har

forbrudt sit liv ved den fortræd, han har forvoldt os – så har I allerede en gang dømt ham og uretfærdigt overgivet ham til døden og er derfor i følge den strenge ret forpligtede til at skænke ham livet i dette tilfælde. Jeg beder jer om det, folkens, ikke blot som hans ret, men som en gunst, I viser jeres kaptajn."

"Indrømmet, det er ikke mere end billigt!" råbte størstedelen af besætningen.

"Tak, folkens!" svarede Cain; "til gengæld skal min del af byttet her om bord blive fordelt imellem jer, så snart vi kommer til Caicosøerne."

Disse sidste ord gav sagen en helt anden vending. Stemningen slog fuldstændig om til fordel for kaptajnen, og de, som havde sluttet sig til Hawkhurst, stillede sig nu på kaptajnens parti.

"Lad dem, som vil lade sig bestikke, tage Deres penge," sagde han, "men jeg *gør det ikke*. Blod for blod vil jeg have, og nu advarer jeg Dem. Den drengs liv tilhører mig, og have det vil jeg! Forpur det, hvis De kan," vedblev styrmanden, idet han strakte sin knyttede næve frem og holdt den truende i vejret næsten lige op i sørøverkaptajnens ansigt.

Blodet steg Cain til hovedet og farvede selv hans pande.

I et nu hævede han sig i sin fulde højde, greb en håndspage, som lå der i nærheden, og slog Hawkhurst i dækket.

"Det kan du have for din opsætsighed!" råbte Cain og satte sin fod på Hawkhursts hals. "Gutter, jeg vil lade jer dømme. Er denne mand værdig til at være befalingsmand, fortjener han at være styrmand? Skal han beholde livet?"

"Nej, nej!" råbte sørøverne. "Han fortjener døden!"

Francisco trådte frem. "Gutter, I har været billige mod jeres kaptajn, gør nu også mig en tjeneste – lad dette menneske beholde livet. Husk på, hvor tit han har ført jer til kamp og sejr, og hvor modig og trofast han hidtil har været lige indtil nu! Husk på, at han har store smerter i sit sår, og det har gjort ham pirrelig. Befale over jer kan han ikke længere, da han ikke mere har jeres kaptajns tillid, men lad ham leve og forlade skibet."

"Lad det være så, hvis I går ind på det," svarede Cain og så hen på folkene; "jeg stræber ham ikke efter livet."

Sørøverne samtykkede i denne ordning. Hawkhurst rejste sig langsomt fra dækket og blev hjulpet ned i sit lukaf. Andenstyrmand blev så beskikket til at være første, og valget af den, der skulle træde i hans sted og udfylde den ledigblevne plads, blev overladt til besætningen.

I tre dage efter dette optrin herskede der ro om bord på sørøverskibet, og alt gik sin vante gang. Nu da Cain var blevet mere enig med sig selv om, hvorledes han ville indrette sit fremtidige levned, meddelte han Francisco sine planer; at han havde afstået mandskabet sin del af det bytte, der endnu var om bord, var for Francisco et pant på, at han havde sat sig et godt mål. Der opstod en hjertelighed imellem dem, ja endog et hengivenhedsforhold, som aldrig havde eksisteret før; men om Franciscos moder og de tidligere tildragelser i hans eget liv ytrede sørøveren ikke et ord. Francisco fremkom mere end en gang med spørgsmål i så henseende; svaret lød: "Du skal få besked om disse ting en af de første dage, Francisco, men ikke endnu; du ville hade mig alt for meget!"

Avenger var nu klar af de engelske øer og løb for en laber kuling ned mod kysten af Porto Rico. Samme dags aften, som

de havde fået land i sigte, fik skonnerten vindstille tre kvartmils vej fra kysten, og den nye førstestyrmand foreslog at sende båden i land under hans kommando og hente en frisk forsyning vand fra et vandfald, som de havde set gennem kikkerterne. Da det var absolut nødvendigt, at de fik frisk vand, gav Cain sin tilladelse til det, og båden forlod skibet fuld af vanddunke.

Nu traf det sig, at *Avenger* lå for vindstille ret ud for det landsted, hvor øens guvernør, Don d'Alfarez, havde opslået sin bopæl. Clara havde set skonnerten og som sædvanlig ladet det hvide gardin hænge ud af vinduet som tegn på, at hun havde genkendt skibet; for det var, selv for en sømand, ikke muligt i den afstand at se nogen forskel på *Avenger* og *Enterprise*. Hun var ilet ned til strandbredden og havde i en fart skyndt sig ind i hulen, hvor hun afventede Edward Templemores komme. Sørøverbåden landede netop der, hvor vore to elskende plejede at holde stævnemøde, og styrmanden sprang ud af båden. Clara fo'r frem for at tage mod sin Edward og blev øjeblikkelig omslynget af styrmanden, inden hun opdagede sin fejltagelse.

"Hellige jomfru! Hvem og hvad er De?" råbte hun, i det hun kæmpede for at rive sig løs.

"En, som holder rigtig meget af smukke piger," svarede sørøveren, som stadig holdt hende fast.

"Slip mig, elendige!" skreg Clara; "ved De, hvem det er, De taler til?"

"Nej, og jeg bryder mig heller ikke om at vide det," svarede sørøveren.

"Det vil De dog måske nok, sir, når De får at vide, at jeg er guvernørens datter!" råbte Clara og stødte ham fra sig.

"Ja, det har De, Gud døde mig, ret i, smukke frøken, det bryder jeg mig rigtig nok om, for en guvernørs datter vil under alle omstændigheder indbringe gode løsepenge. Åh, kom hid, folkens, og hjælp mig lidt her, hun er så stærk som et ungt muldyr. Bryd jer ikke om vandet, kast dunkene i båden igen! Her har vi en prise, som er værd at tage."

Clara udstødte et højt skrig, men blev kneblet med et tørklæde og løftet i båden, som øjeblikkelig roede tilbage til skonnerten.

Da styrmanden kom om bord og meldte den fangst, han havde gjort, glædede sørøverne sig vældigt over udsigten til at få deres prisepenge forøget. Cain kunne naturligvis ikke rejse indvendinger herimod, det ville have været så vidt forskelligt fra hans sædvanlige adfærd, at det ville have styrket den mistanke, som Hawkhurst allerede havde søgt at bibringe mandskabet, og som det netop da var Cain højst magtpåliggende at få fjernet. Han befalede, at pigen skulle føres ned i kahytten, lod båden hejse ind og satte sejl, da det atter begyndte at blæse op.

Imidlertid søgte Francisco at trøste den ulykkelige Clara og forsikrede hende, at hun ikke behøvede at nære den ringeste bekymring, idet han lovede hende, at både han selv og kaptajnen ville beskytte hende.

Den stakkels pige græd bitterlig, og først da Cain kom ned i kahytten og selv bekræftede, hvad Francisco havde forsikret, genvandt hun til dels sin fatning; for det var dog altid en trøst at finde venner, hvor hun havde ventet kun at møde forhånelse og vanære – for Francisco havde vedgået, at skibet var en sørøver.

Franciscos venlighed og høflige opmærksomhed fik hende forholdsvis beroliget.

Næste dag betroede hun ham grunden til, at hun var kommet ned til stranden, og hendes forveksling af de to skibe, og Francisco og Cain lovede hende, at de selv ville betale løsepenge for hende og ikke vente, til hun hørte fra sin fader. For at adsprede hendes tanker talte Francisco meget om Edward Templemore, og det var noget, som Clara altid kunne tale om. Francisco var snart inde i enhver omstændighed, som vedrørte deres kærlighedsforhold.

Avenger nåede dog ikke sit bestemmelsessted så hurtigt, som mandskabet havde ventet. Da den var nord for Porto Rico, holdt en engelsk fregat ned imod den, og *Avenger* måtte gøre sit yderste for at knibe ud. For de vind er altid den dårligste sejlads for en skonnert, og jagten fortsattes i tre dage for en frisk kuling fra syd, indtil de var kommet forbi Bahamaøerne.

Sørøverne led meget under vandmangel, idet det blev nødvendigt yderligere at indskrænke rationerne. Fregatten var endnu i sigte, skønt den var sakket bag ud for *Avenger*, da vinden tog af og til sidst gik over til vindstille, som varede to dage til. Fregattens både blev anden dags aften sat i vandet for at angribe skonnerten, som på det tidspunkt var fem kvartmil fra den, men alt imens tog det til at kule fra nord, og da skonnerten var til luvart af engelskmanden, løb den så langt bort fra sin modstander, at dennes skrog ikke kunne ses over horisonten.

Først den følgende dag vovede Cain atter at løbe mod syd for, om muligt, på en af småøerne at få det vand, som de havde så hårdt brug for. Omsider fik de det, men med besvær og megen

tidsspilde, fordi der kun var så lidt af det, og de gik atter under sejl ad Caicosøerne til. Men modvinde og modstrømme forsinkede dem så meget, at de først tre uger efter, at de var blevet jaget fra Porto Rico, fik det lave land i sigte, hvortil de tidligere var tyet.

Vi må nu vende tilbage til Edward Templemore på *Enterprise*, som vi forlod ud for kysten af Sydamerika, da han skulle ud at søge efter *Avenger*, der på så forunderlig vis var sluppet dem af hænde. Edward havde ransaget hele kysten, var løbet nord på og rundt om Trinidad, hvorefter han havde sat kurs hen imod Leeward-øerne for at fortsætte forfølgelsen. Han havde prajet ethvert skib, han mødte, men uden at få noget at vide, og var til sidst kommet på højde med Porto Rico.

Det var ikke tid til nu at tænke på Clara, men da det var på hans vej, var han løbet ned langs øen, og da det netop var lige før mørkets frembrud, at han kom ret ud for den del af kysten, hvor guvernøren boede, havde han lagt bi og iagttaget vinduerne, men genkendelsestegnet blev ikke givet, og efter at have ventet, til det blev mørkt, gik han atter under sejl, modfalden over sit skuffede håb og frygtende for, at alt var blevet opdaget af guvernøren, mens det i virkeligheden hang således sammen, at han var kommet to dage efter, at Clara med magt var blevet bortført. Atter henvendte han nu hele sin opmærksomhed på at opspore sørøveren, og efter at han en fjorten dages tid havde ransaget alle bugter, vige og indløb på øen San Domingo uden at have noget held med sig, vendte han, da hans proviant og vand næsten var sluppet op, ikke videre lystelig i hu, tilbage til Port Royal.

Imidlertid havde Claras forsvinden vakt den største forvirring og bestyrtelse i Porto Rico; hendes kammerpige blev taget i skarpt forhør og stillet ansigt til ansigt med munken og duennaen, så hun gik til bekendelse og åbenbarede sin frøkens kærlighedshistorie. Da *Avenger* den aften, da frøkenen forsvandt, havde vist sig ud for kysten, bestyrkedes deres formodning om, at Donna Clara var blevet bortført af den engelske løjtnant, og Don d'Alfarez afsendte ufortøvet et skib til Jamaica med klager over den tort, der var overgået ham, og fordring på at få sin datter tilbage.

Dette skib kom til Port Royal et par dage før *Enterprise*, og admiralen blev ganske forbavset. Han skrev et meget høfligt svar til Don d'Alfarez med løfte om, at der straks, når skonnerten kom i havn, skulle blive indledt en undersøgelse, og han ville da afsende et skib med melding om udfaldet af bemeldte undersøgelse.

"Det er en net historie," sagde admiralen til sin sekretær. "Den unge galning! Jeg sendte ham ud for at opstøve en sørøver, og så går han på jagt efter guvernørens datter! Ved Lord Harry! Mr. Templemore, De og jeg får en høne at plukke sammen."

"Jeg kan dog næppe tro det, sir," indvendte sekretæren, "og dog tager det sig mistænkeligt ud. Men efter så kort et bekendtskab –."

"Hvem ved det, mr. Hadley? Hent hans logbøger og lad os se dem efter; han kan jo godt have vedligeholdt bekendtskabet gennem nogen tid."

*Enterprise*s logbøger blev gennemgået – og dér stod de ulyksalige ord "Porto Rico, Porto Rico," pejlet i enhver streg af

kompasset og på ethvert særkryds, ja endog når skonnerten var blevet sendt ud med depecher.

"Det er tydeligt nok!" sagde admiralen. "Den fordømte slubbert! – at skaffe mig sådan noget kævl og vrøvl på halsen. Rigtig nok er det, at han går hen og gifter sig med pigebarnet, ikke noget, der vedkommer mig, men jeg vil dog have ham straffet for at have været ulydig imod givne ordrer; jeg lader ham, Gud døde mig! stille for en krigsret!"

Sekretæren svarede ikke; han vidste meget vel, at noget sådant ville admiralen ikke gøre.

"*Enterprise* kastede anker i morges ved daggry, sir," meldte sekretæren, da admiralen satte sig til frokostbordet.

"Og hvor er mr. Templemore?"

"Han står her uden for på verandaen. De har fortalt ham neden under, hvad han er blevet beskyldt for, og han bander på, at det er usandhed. Jeg tror ham, sir, for han synes at være halvt fra forstanden over det budskab, han har fået."

"Tøv lidt; har De gennemgået hans logbog?"

"Ja, sir, af den fremgår det, at han har været ud for Porto Rico den 19., men den spanske guvernør siger i sit brev, at han var der den 17. og viste sig igen den 19. Jeg sagde det til ham, og han erklærer, på ære og samvittighed, at han kun var der den 17., som anført i hans logbog."

"Nå ja, lad ham komme ind og svare for sig selv."

Edward trådte ind i en meget bevæget sindsstemning.

"Nå, mr. Templemore! De har spillet mig nogle nette streger! Hvad er dog alt det, jeg hører om Dem, sir? – hvor er pigebarnet, sir, guvernørens datter?"

"Hvor hun er, sir, kan jeg ikke sige, men jeg er overbevist om, at hun er blevet bortført af sørøverne."

"Sørøverne! – stakkels pige! Det gør mig inderlig ondt for hende – og – for Dem med. Edward, kom nu, sæt Dem ned her og fortæl mig så alt, hvad der er sket."

Edward kendte admiralen ud og ind så godt, at han straks afslørede ham alt, hvad der var foregået mellem ham og Clara. Han fortalte dernæst, hvorledes *Avenger* var sluppet fra ham ved at holde fregatten for nar, hvorledes han havde aftalt med Clara for fremtiden at mødes nede ved stranden, og erklærede det for sin overbevisning, at sørøverskonnerten, der i ét og alt i det ydre lignede *Enterprise*, måtte være kommet før ham til Porto Rico og have bortført genstanden for hans tilbøjeligheder.

Skønt Edward jo nok kunne være blevet taget alvorligt i skole, havde admiralen dog medynk med ham og sagde derfor ikke noget om hans hyppige besøg i Porto Rico. Da frokosten var til ende, lod han hejse signal om, at en letfregat skulle gøre sig klar til at gå under sejl, og *Enterprise* på ny proviantere ved eskadrens både.

"Nu, Edward, skal De og *Comus* sejle i flåde sammen efter denne slyngel af sørøver, og jeg håber, at De vil give mig en god rapport om den og tillige om guvernørens datter. Frisk mod, min gut! De kan stole på, at sørøverne vil forsøge på at få løsepenge, før de tilføjer hende det mindste mén eller fortræd."

Samme aften begav *Enterprise* og *Comus* sig ud på deres togt; efter at have anløbet Porto Rico og afleveret et brev til guvernøren, styrede de nordefter og fik tidligt næste morgen Caicosøerne i sigte, netop som *Avenger* var løbet uden om revene og holdt ind efter det snævre indløb.

"Der er den!" råbte Edward, "der er den, ved den levende Gud!" og han satte signal om at have fået fjenden i sigte, et signal, der øjeblikkelig besvaredes af *Comus*.

16. Caicosøerne

Den lille øgruppe, som kaldes Caicos eller Cayquerne, ligger henved to grader nord for San Domingo og hører til de sydligste af en kæde, som strækker sig op ad Bahamas øerne til. De fleste af øerne i denne kæde er ubeboede, men var i tidligere tider et tilflugtssted for sørøverskibe, idet de rev og skær, hvoraf de på alle sider er omgivet, gav disse ly og værn imod deres større forfølgere; og da renderne og løbene i dette farlige farvand kun var kendte af sørøverne, som besøgte dem, var dette ydermere en betryggelse. Den største af Caicosøerne danner en bue som en hestesko, med åbningen imod syd med en sikker og godt betrygget ankerplads, når man først er vel inde i bugten. På sydsiden, men inden man kommer til ankerpladsen, ligger der nogle koralrev, som strækker sig i en længde af over fyrretyve kvartmil, og gennem dem er det aldeles nødvendigt at lede skibet. Indløbet her er overmåde indviklet og vanskeligt at finde rede i, men det var godt kendt af Hawkhurst, som hidtil havde været lods. Cain var ikke fuldt så godt bekendt med det, og der fordredes den største varsomhed og påpasselighed med at føre skibet ind, da Hawkhurst ikke ved denne lejlighed, således som tidligere, kunne sættes til den bestilling. Selve øerne – de var nemlig mange i tal – bestod af koralklipper; nogle få kokostræer løftede deres høje, svajende toppe, hvor der var muld nok til plantevækst, og vantrevne buskvækster skød frem i klipperevnerne. Men hovedejendommeligheden ved øerne og det, der gjorde dem så tjenlige til smuthul for dem,

der besøgte dem, var de talrige huler, som fandtes i og mellem klipperne, nogle over højvandsmærket, men størstedelen således beliggende, at havvandet flød ind og ud af dem; i nogle skyllede det kun ind ved højvande og stod i dybe pytter, som, når ebben indtrådte, blev adskilt fra hinanden, i andre var der altid tilstrækkelig dybt vand, til at man kunne ro derind med en stor båd. Det er næppe nødvendigt at fremhæve, hvor godt de højere liggende tørre huler egnede sig til gemmesteder for genstande, som skulle skjules, indtil der kom en gunstig lejlighed til at man kunne skille sig af med dem.

I sidste kapitel fortalte vi, at netop som *Avenger* havde lagt ind i renden mellem revene, fik *Comus* og *Enterprise* dem i sigte – men det er nødvendigt at tydeliggøre, hvorledes skibene lå for hinanden. *Avenger* var for en søndenvind løbet ind i den sydlige rende og havde varsomt loddet sig omkring fire kvartmils vej frem med små eller ingen sejl oppe.

Enterprise og *Comus* havde udforsket Turks Island, øst for Caico'erne, og var løbet nord for den med bagbords halse, så at de nu lod stå ind efter nordenden af det rev, som stødte op til den store Caicos-ø. De lå altså således, at de kunne afskære *Avenger*, inden denne kom ind til sin ankerplads, hvis ikke revene havde spærret dem vejen. Det eneste, de engelske skibe kunne gøre, var at krydse ned imod syd for at komme ned til indløbet, hvor *Enterprise* ville finde vand nok til at følge *Avenger*; for da renden var for snæver til, at man kunne krydse igennem den, og vinden kom syd fra, kunne *Avenger* på ingen måde undslippe. Den var fanget i en fælde, og alt, hvad den havde at sætte sin lid til, var det forsvar, som den i sin faste stilling kunne stille op imod den styrke, som kunne anvendes på

angribe den. Vinden kulede frisk fra syd og tegnede til at ville tage til i styrke, da *Comus* og *Enterprise* satte alle sejl til og krydsede med korte slag uden for revet.

Om bord på *Avenger* kunne man tydeligt se fjenden og følge alle hans bevægelser, og Cain så, at han var i en slem knibe. At hans skib ville blive angrebet, tvivlede han ikke i mindste måde om, og skønt han til enhver anden tid næsten ville have glædet sig over en sådan lejlighed til at slå sine angribere, var han dog nu anderledes stemt og ville have ofret så godt som alt, hvad han ejede, for at kunne undgå dette møde og få lov til i fred og ro at trække sig tilbage uden at udgyde mere blod. Francisco var på lige måde ærgerlig til mode over dette uheldige sammenstød, men der veksledes ikke et ord mellem ham og røverkaptajnen så længe de var på dækket.

Henad klokken ni om formiddagen, da de velbeholdne var kommet næsten halvvejs gennem renden, bød Cain at hive varpankeret ud og lod folkene gå ned til frokost. Francisco gik ned i kahytten og var i færd med at forklare Clara, hvorledes deres situation var, da Cain trådte ind, slængte sig på løjbænken og syntes hensunken i dybe og mørke tanker.

"Hvad agter De at gøre?" spurgte Francisco.

"Det ved jeg ikke; jeg vil ikke selv træffe nogen afgørelse, Francisco," svarede Cain; "skulle jeg handle efter eget skøn, ville jeg rimeligvis lade skonnerten blive liggende, hvor den nu er; de kan kun angribe i bådene, og i så fald er jeg ikke bange; men hvis vi derimod løber helt igennem, giver vi den anden skonnert lejlighed til at følge os uden at forsvare renden, og så kan vi godt blive angrebet af den på dybt vand inden for skærene og blive overmandet af det antal folk, som de to skibe kan stille på

benene imod os. På den anden side kan vi ganske vist forsvare skonnerten lige så godt fra land som ombord, men vi er for få. Jeg vil imidlertid kalde besætningen op og lade dem afgøre spørgsmålet. Gud skal vide, at stod det alene til mig, ville jeg slet ikke indlade mig på at slås."

"Er der ingen mulighed for, at vi kan undslippe?" svarede Francisco.

"Jo, vi kan forlade skonnerten, og i nat, når de andre ikke venter det, løbe med båden gennem renden imellem den store ø og nordøen, men det vover jeg ikke at foreslå, og folkene vil heller ikke høre tale om det; ja, jeg tvivler meget om, at fjenden vil give os tid dertil; jeg vidste i morges, længe inden vi så de skibe derude, at min skæbne ville blive afgjort, inden solen gik ned."

"Hvad vil De sige med det?"

"Dermed vil jeg sige, Francisco," svarede han, "at din moder, som altid er trådt frem for mig i mine drømme, hver gang der skulle foregå noget, der nu er grueligt for mig at tænke på, viste sig for mig i nat, og der stod smerte og medynk at læse i hendes yndige ansigt, i det hun sørgmodigt vinkede ad mig med hånden, som om hun ville opfordre mig til at følge hende. Ja, Gud ske lov! Hun så ikke længere på mig, således som hun i mange år har gjort."

Francisco svarede ikke, og Cain syntes atter hensunken i betragtninger.

Lidt efter rejste Cain sig, tog en lille pakke frem af en skuffe og gav Francisco den i hånden.

"Forvar den vel," sagde røverkaptajnen; "skulle der tilstøde mig et uheld, vil den kunne sige dig, hvem din moder var,

ligesom den også indeholder oplysninger og vejledning til at kunne finde de skatte, som jeg har nedgravet. Dig, Francisco, efterlader jeg alt. Det er blevet erhvervet på lovløs vis, men du har ingen skyld deri, og der er ingen, som vil kunne kræve det tilbage. Svar mig ikke nu. De venner, du skaffer dig, når jeg er faret heden, vil du finde af samme mening, som jeg er af. Jeg siger dig en gang endnu, pas vel på den pakke."

"Jeg ser kun ringe mulighed for, at den vil kunne være mig til nytte," svarede Francisco; "om jeg også skulle forblive i live, vil jeg da ikke blive regnet for sørøver?"

"Nej, du kan bevise det modsatte."

"Derom har jeg dog mine tvivl; men Guds vilje ske!"

"Ja, Guds vilje ske!" sagde Cain sørgmodigt; "det turde jeg ikke have vovet at sige for en måned siden." Derpå gik sørøverkaptajnen op på dækket, efterfulgt af Francisco.

Besætningen på *Avenger* blev kaldt agterud og opfordret til afgøre, hvilke forholdsregler de anså det for bedst at gribe til. De foretrak at lette anker og løbe ind i bugten, hvor de efter deres formening langt bedre ville være i stand til at forsvare skonnerten, end hvis de blev liggende der, hvor de nu var.

Mandskabet på sørøverskonnerten lettede anker og fortsatte deres farlige kurs; kulingen var taget til, og vandet krusedes stærkt, så at de ikke længere kunne se den fare, der truede dem neden fra. Imidlertid var fregatten og *Enterprise* fortsat med at løbe op uden for revet.

Ved middagstid var vinden taget betydeligt til, og brændingen brød nu i enhver retning sydende og skummende ind over koralrevene. Sejlene mindskedes endnu mere om bord

på *Avenger*, og dens hurtige fart forøgede faren og vanskelighederne.

En stormklyver blev sat, og den anden halet ned, men selv for dette lille sejl fløj skibet afsted for vinden.

Cain stod ved bovsprydet og gav befalinger til manden ved roret. Mere end en gang skurede de mod klipperne og slap atter fri igen. Rundholter fastgjordes agter ude til at slæbe efter i vandet, og intet middel til at standse farten blev ladt uforsøgt. De havde ikke andet til at vejlede dem end de vilde vovers brænding på begge sider af dem.

"Hvorfor skulle vi ikke tage Hawkhurst, der kender løbet så godt, til at lodse os?" spurgte bådsmanden dem, der stod i nærheden af ham på bakken.

"Det er rigtigt, lad os få ham her op," råbte flere af mandskabet, og nogle af dem gik ned efter ham.

Et minut efter kom de tilbage med Hawkhurst, som de førte forud; han gjorde ikke den mindste modstand, og besætningen forlangte, at han skulle lodse skibet.

"Men sæt nu, at jeg ikke vil?" sagde Hawkhurst roligt.

"Så har du ikke mere noget at gøre her om bord, det er det hele," svarede bådsmanden, "ikke sandt, folkens?" vedblev han, idet han henvendte sig til mandskabet.

"Jo vel; enten skal han føre os velbeholdne ind gennem renden eller overbord med ham," råbte flere.

"Den trussel kerer jeg mig ikke om, gutter," svarede Hawkhurst; "I har alle hidtil kendt mig som et bravt og pålideligt menneske, og det er ikke rimeligt, at jeg nu skulle lade jer i stikken. Nå ja, siden jeres kaptajn der ikke kan frelse jer, så må jeg vel til det, men," udbrød han, idet han så sig om, –

"hvad er det? Vi er jo allerede ude af renden. Ja, og om vi kan komme ind i den igen, skal jeg lade være usagt."

"Vi er ikke ude af renden," sagde Cain, "det ved De meget godt."

"Nå ja, hvis kaptajnen ved det bedre end jeg, må han vel hellere føre jer igennem," svarede Hawkhurst.

Mandskabet var imidlertid af en anden mening og stod fast på, at Hawkhurst, som var godt kendt med løbet, skulle tage kommandoen over skibet. Cain trak sig tilbage agter ud, idet Hawkhurst gik ud på bovsprydet.

"Jeg skal gøre mit bedste, folkens," sagde Hawkhurst; "men husk vel på, at hvis vi løber på under forsøget på at finde det rette løb, må I ikke give mig skylden. En kende styrbord – mere styrbord – støt – der er det rette løb, gutter!" råbte han og pegede på noget smult vand imellem brændingerne – "en kende bagbord – støt!"

Men Hawkhurst, som vidste, at han ved den første den bedste lejlighed skulle sættes i land, havde besluttet at sætte skonnerten til, om så også hans eget liv skulle gå med i købet, og han satte nu skuden ud af renden ind på klipperne. Et minut efter at han havde varskoet for roret, stødte skonnerten to gange hårdt imod grunden; tredje gang, den stødte, kom den til at vende bredsiden til vinden og krængede over, en skarp koralklippe skar sig tværs igennem dens tynde tømmer og planker, og vandet strømmede ind i rivende fart.

Der herskede dødsstilhed blandt sørøverne.

"Gutter!" sagde Hawkhurst, "jeg har gjort mit bedste, og nu kan I godt smide mig over bord, hvis I har lyst. Skylden var ikke min, men hans," vedblev han og pegede på kaptajnen.

"Det har kun lidt at sige, hvis skylden var, mr. Hawkhurst," svarede Cain; "det spørgsmål skal vi senere hen afgøre, for øjeblikket har vi for meget at tage vare til at mundhugges. Bådene ud, folk! Så hurtigt I kan, og hver mand forsyner sig med våben og ammunition. Roligt og besindigt! Skonnerten står fast nok og går ikke til bunds; siden hen skal vi nok få alt bjerget."

Sørøverne lystrede kaptajnens befalinger. De tre både blev sat udenbords og firet ned. I den første fik alle de sårede plads tilligemed Clara d'Alfarez, som blev hjulpet op på dækket af Francisco. Så snart folkene havde forsynet sig med våben, tilbød Francisco at tage kommandoen over båden, som så satte af.

Orlogsmændene havde set *Avenger* støde mod klipperne og dens besætning gøre sig klar til at gå i bådene. De drejede øjeblikkelig bi, satte deres egne både ud og bemandede dem i håb om at kunne afskære sørøverne, inden de kunne nå øen og forberede sig til et kraftigt forsvar, for, skønt skibene ikke kunne komme ind til revene, var der dog mange steder vand nok til, at bådene kunne gå hen over dem. Kort efter at Francisco med den første båd havde sat af fra *Avenger*, skød orlogsmændene gennem brændingen for at afskære ham. Sørøverne så det og skyndte sig at træffe de fornødne foranstaltninger imod det, en anden båd forlod straks efter skonnerten, og i denne sprang Hawkhurst ned, i samme øjeblik den satte fra. Cain blev tilbage om bord, gik rundt på de underste dæk for at efterse, om ingen af de sårede var blevet ladt tilbage, og forlod først da skonnerten i den sidste båd, der fulgte samme vej som de andre og var 4-500 meter agterude for nummer to, i hvilken Hawkhurst havde taget plads.

Da Cain forlod skonnerten, var det vanskeligt at sige, om det ville lykkes orlogsbådene at afskære nogen af sørøverbådene. Fra begge sider anstrengte man sig til det yderste, og da den første båd med Francisco og Clara lagde til land, var de forreste af angriberne ikke stort mere end en halv kvartmil borte fra dem, men det mellemliggende grunde vand standsede orlogsbådene og forsinkede dem, til gavn for sørøverbådene. Hawkhurst lagde til land med sin båd, samtidig med at barkassen fra *Comus* affyrede sin attenpundige kanonade; den sidste båd var endnu halvandet hundrede favne fra land, da en anden kugle fra *Comus*s barkasse, der hidtil ikke havde kunnet finde nogen åbning i revet, der var stor nok til at løbe igennem, ramte skonnertbåden i gillingen så den fyldtes med vand og gik til bunds.

"Han er død!" udbrød Francisco, som havde ført Clara hen til en hule og stod ved indgangen for at beskytte hende; "de har skudt hans båd i sænk – nej, han svømmer ind ad land til og vil snart være her, længe inden de engelske matroser kan lægge til land."

Det var ganske sandt. Cain bød vandet trods og svømmede med kraftige tag hen mod en lille vig, som lå nærmere ved det sted, hvor båden var sunket, end den bugt, hvor Francisco var landet med Clara og de sårede, og var skilt fra den anden ved en række klipper, som gennemskar den sandede bred og strakte sig et stykke ud i vandet, inden de dækkedes af dette. Francisco kunne med lethed kende sørøverkaptajnen fra de andre, som ligeledes svømmede ind efter land, for Cain var et godt stykke forud for dem; men da han kom nærmere ind til strandbredden, skjulte klipperækken ham for Franciscos blik.

Ængstelig for, hvorledes det ville gå ham, om han ville kunne redde sig, krøb Francisco op ad klipperne og fulgte ham med øjnene. Cain var kun nogle få favne fra land, da der lød et geværskud, sørøverkaptajnen sås at hæve sit legeme krampagtigt halvt op af vandet – han fægtede om sig med armene – det klare blå vand farvedes rødt – han sank og kom ikke mere op.

Francisco fo'r frem fra klipperne og så Hawkhurst stå nedenfor med bøssen i hånden, i færd med at lade den på ny.

"Skurk!" råbte Francisco, "det skal du komme til at stå til regnskab for."

Hawkhurst havde lagt fængkrudt på bøssen og lukkede panden.

"Ikke dig til regnskab," svarede Hawkhurst, idet han lagde bøssen til kinden og tog sigte på Francisco.

Kuglen ramte Francisco i brystet, han tumlede tilbage fra sit ophøjede stade, vaklede tværs over sandet, nåede hulen og sank ned for fødderne af Clara.

"Oh Gud!" råbte den stakkels pige; "er De såret? Hvem er der da til at beskytte mig?"

"Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal sige," svarede Francisco med svag og brudt stemme, "jeg mærker ikke til noget sår, – jeg føler mig stærkere;" og han tog sig med hånden til hjertet.

Clara åbnede hans vest og fandt, at den pakke, Cain havde givet Francisco, og som denne havde lagt ind på brystet, var blevet ramt af kuglen, som ikke havde tilføjet ham andet mén end det voldsomme stød – ikke desto mindre var han dog mat efter dette slag, og hans hoved sank ned på Claras barm.

Men vi må nu fortælle, hvad de andre deltagere i dette heftige optrin tog sig til. Edward Templemore havde fra sit skib med spændt og pinlig nysgerrighed holdt øje med skonnertens bevægelser – set den løbe på skærene og fulgt de uforfærdede røveres påfølgende færd. Hans lange kikkert satte ham i stand til tydeligt at se alt, hvad der foregik, og hans sindsuro steg til martrende sjælekval, da hans øjne så en kvindes hvide og flagrende klædebon ved rælingen på det strandede skib – så hende stige ned i båden, som det forekom ham: Uden mindste tegn på uvilje – så arme fremrakt for at tage imod hende, mens hun ligeledes strakte sine ud for at tage imod den hjælp, der bødes hende – kunne det være Clara! Hvor var da den modstræben, de frugtesløse forsøg på modstand, som havde passet sig for den stilling, hun var i? Ophidset og plaget af følelser, som han ikke dristede sig til at trænge til bunds i, slængte han kikkerten fra sig, greb sin kårde og sprang i båden, som lå klar, fuldt bemandet, langs siden af skibet, idet han bød de andre følge efter sig. Kun denne ene gang i sit liv følte han, idet han rykkede ind på fjenden, modet synke – en kold gysen fo'r gennem hele hans legeme, og idet han kom huskede den slappe sædelighedsfølelse og de tøjlesløse vaner, sørøverne havde, deres vilde, ryggesløse skikke, for skrækkelige tanker ham igennem hovedet. Mens han nærmede sig land, stod han oprejst på agterpligten af båden, bleg, med vildt blik og dirrende læber – han var i en så ophidset sindsstemning, at den ikke ville have været til at udholde, hvis ikke han havde været betaget af en endnu mere rasende hævntørst. Han knugede sit sværd, mens hans hjertes hurtige banken ved hvert pulsslag syntes at gentage for ham indholdet af hans tanker: Blod! Blod!

Blod! Han nærmede sig den lille vej og så, at der var en kvinde ved indgangen til hulen – nærmere og nærmere kom han hende, han blev sikker i sin sag, at det var hans Clara – hendes navn svævede ham på læberne, da han hørte de skud, som Hawkhurst affyrede det ene lige efter det andet – han så Francisco vige tilbage og falde, – og – nej, det var til at blive vanvittig over! Han så Clara styrte frem – og nu lå det unge menneske og støttede sit hoved til hendes barm, mens hun holdt ham halvt oprejst – kunne han tro sine egne øjne! Kunne det virkelig være hans trolovede! Ja, der sad hun og støttede et ungt, kønt menneske – og det tilmed en sørøver – hun havde endog stukket sin hånd ind på hans bryst og sad nu i ængstelig forventning bøjet over hans skikkelse, der kaldtes til live igen. Edward kunne ikke udholde at se længere på dette, han holdt hånden for øjnene og råbte nu, ude af sig selv af skinsyge, med tordenrøst: "Hal ud, gutter! for Himlens skyld, hal ud!"

Båden var næppe en halv snes åretag fra stranden, og uden at ane noget ondt havde Clara netop taget pakken med papirerne, som Francisco havde forvaret på sit bryst, frem af hans klædning, da Hawkhurst trådte frem bag klipperne, der adskilte de to små sandede vige. Francisco kunne nu atter trække vejret, og da han så Hawkhurst nærme sig, sprang han op for at gribe sin bøsse, men inden det lykkedes ham at få fat i den, var Hawkhurst kommet ham tæt ind på livet, og der påfulgte en kort og skrækkelig kamp. Den ville snart have været forbi og endt med Franciscos undergang, for Hawkhursts overlegne styrke havde sat ham i stand til med sit knæ at tvinge sin modstander til jorden, og han var lige ved at ville kvæle ham ved at vikle sit tørklæde om hans hals, mens Clara skreg i vilden

sky og forgæves søgte at rive sørøveren fra ham. Mens den på jorden liggende Francisco allerede begyndte at bliv sortblå i ansigtet, godt på vej til at opgive ånden, og mens frøkenen skreg og råbte på nåde og barmhjertighed, aldeles ude af sig selv i sine forsøg på at befri ynglingen, løb båden højt op på sandet, og med et spring som en til raseri drevet tiger fo'r Edward ind på Hawkhurst, kastede ham bag over og sårede ham med sin klinge i håndleddet, indtil han slap det tag, han havde i Francisco, og optog kampen med sin nye modstander for at værge sig selv.

"Grib ham, gutter!" sagde Edward, idet han med venstre hånd pegede på Hawkhurst, og med sin sabel rettet imod Francisco vedblev han bittert: "Denne her er mit bytte!" Men hvad han nu end havde haft i sinde, hindredes han i at udføre sin hensigt, idet Clara genkendte ham. – "Min Edward!" råbte hun, kastede sig i hans arme og faldt så øjeblikkelig i afmagt.

Matroserne, som havde grebet Hawkhurst, så med nysgerrig forbavselse på dette optrin, – mens Edward med blandede følelser, både utålmodighed og tvivl, ventede på, at Clara skulle komme til sig selv igen – han ønskede af Claras egen mund at få forsikring om, at han havde taget fejl, og lod atter og atter sit blik vandre fra hendes ansigt til Franciscos, som nu var ved at komme til sig selv igen. Mens denne for Edward pinlige uvished varede, blev Hawkhurst bundet og sat på jorden.

"Edward! Elskede Edward!" sagde Clara omsider med svag stemme og klyngede sig tættere op til ham, "er det da dig, som har befriet mig, min elskede?"

Claras ord gjorde et stærkt indtryk på Edward, men hans skinsyge havde dog endnu ikke lagt sig.

"Hvem er det der, Clara?" spurgte han strengt.

"Det er Francisco, – ingen sørøver, Edward – men min beskytter."

"Ha, ha!" lo Hawkhurst hånligt; for han mærkede, hvorledes tingen hang sammen.

Edward Templemore vendte sig om imod ham med et spørgende blik.

"Ha, ha!" vedblev Hawkhurst; "det er jo kaptajnens søn. Ingen sørøver, se, se? Nå ja, hvad ville fruentimmere ikke bande på, for at redde dem, de er indtaget i?"

"Hvis det er kaptajnens søn," sagde Edward, "hvorfor brødes I da med hinanden?"

"Fordi jeg netop skød hans fordømte slyngel af en fader."

"Edward!" sagde Clara højtideligt, "her er ikke tid og sted til nærmere forklaring, men så vist jeg håber på nåde hos Gud i Himlen, er det sandt, hvad jeg har sagt; tro ikke den usling der."

"Jo," sagde Francisco, som nu rejste sig op, "tro ham, når han siger, at han skød kaptajnen, for det er sandt; men sir, såfremt De sætter pris på Deres egen sjæls fred og ro, så tro intet nedsættende om denne unge dame."

"Jeg ved knap, hvad jeg skal tro," mumlede Edward Templemore; "men, som frøkenen siger, her er ikke tid og sted til nærmere forklaring. Med Deres tilladelse, min frøken," sagde han til Clara, "skal min kvartermester bringe Dem sikkert og vel om bord på skonnerten eller den anden orlogsmand, hvis De foretrækker det; min pligt tillader mig ikke at ledsage Dem."

Clara kastede et bebrejdende, men dog ømt blik på Edward, idet hun med tårer i øjnene fulgtes af kvartermesteren ned til båden; barkassen fra *Comus* var nu kommet til, og mandskabet

fra denne var nu tillige med deres officerer i færd med at vade i land. Besætningen i giggen blev stående, indtil de havde overgivet Hawkhurst og Francisco til de andre matrosers varetægt, og roede så med Clara ud til skonnerten. Edward Templemore sendte et langt blik efter giggen, da den bragte Clara om bord på hans skib, befalede derpå at bringe Hawkhurst og Francisco ned i barkassen og lod sætte vagt ved dem og gik så med resten af matroserne længere op på land for at forfølge sørøverne.

Mens det her beskrevne optrin fandt sted, var de andre både fra orlogsmændene landet ved øen, og da besætningen fra *Avenger* nu var berøvet sine anførere og spredt til alle sider, blev mange af dem dræbt eller fanget. Efter et par timers tid antog man, at man havde fået fat i størsteparten af sørøverne, og da fangerne nu var meget talrige, blev det afgjort, at bådene skulle vende tilbage med dem til *Comus*, hvis kaptajn, som øverstbefalende på dette togt, da ville give nærmere ordre til, hvorledes man fremdeles skulle forholde sig med dem.

Da de fangne sørøvere blev opstillet på *Comus*s dæk, beløb deres antal sig til henved tresindstyve stykker, hvoraf halvdelen bestod af de sårede, som var blevet sendt syge i land og havde overgivet sig uden modstand. Af dræbte var der femten, og det formodedes, at lige så mange var druknet i båden, da denne blev skudt i sænk af barkassens karronade. Skønt flertallet, efter de fangne sørøveres oplysninger, var pågrebet og bragt til stede var der dog skellig grund til at antage, at der endnu var blevet nogle tilbage på øen og havde skjult sig i hulerne.

Da kaptajnen på *Comus* havde ordre til at vende tilbage snarest muligt, besluttede han straks at afsejle til Port Royal

med fangerne, mens han efterlod *Enterprise* for at pågribe de tilbageblevne, hvis der ellers var nogen, beslaglægge alt af værdi, som måtte blive fundet i vraget af *Avenger*, og derpå ødelægge den.

Disse befalinger blev efterkommet med den sædvanlige hurtighed til orlogs. Sørøverne, til hvilke Francisco blev medregnet, lagdes i lænker, bådene hejsedes op, og en halv time efter udfoldede *Comus* sit flag og satte alle sejl til for en gunstig vind, mens den efterlod Edward Templemore med *Enterprise* ved yderkanten af revet for at opfylde de ham pålagte pligter, og lod Clara blive bord på skonnerten for at fjerne den mistanke og skinsyge, som var opstået i hendes tilbeders bryst.

17. Forhøret

Efter en uges forløb kom *Comus* til Port Royal, og kaptajnen gik op for at aflægge rapport til admiralen om det heldige udfald af togtet.

"Gud ske lov," sagde admiralen, "at vi dog omsider har nappet de kæltringer; en smule hængning har de ingen skade af. Kaptajnen, sagde De, druknede?"

"Således er det blevet mig fortalt, sir," svarede kaptajn Manly; "han var i den sidste båd, som forlod skonnerten, og den blev skudt i sænk af en kugle fra barkassen."

"Det er jeg ked af; den død var for god til ham. Nå, hvorledes det nu er eller ikke er, må vi statuere et eksempel på de øvrige; de må forhøres for admiralitetsretten, der har dommermyndighed over, hvad der tildrager sig i rum sø. Send dem i land, Manly, så skal vi nok blive færdige med dem."

"Vel, sir; men vi have grund til at tro, at der stadig er nogle tilbage på øen, og *Enterprise* er på jagt efter dem."

"Sig mig, fandt Templemore så sin hjertenskær?"

"Ja, sir, og alt er i orden, tror jeg nok; men jeg fik kun talt meget lidt med ham om den sag."

"Hm!" svarede admiralen, "det glæder mig at høre. Ja, send så misdæderne i land, Manly, til vedkommende øvrighed, og hvis der så er blevet fundet flere, kan de jo blive hængt senere hen, når Templemore kommer med dem. Jeg glæder mig mere over at have fået fingre i disse kæltringer, end hvis vi havde taget en fransk fregat."

En tre ugers tid efter denne samtale meldte sekretæren en dag admiralen, at *Enterprise* havde signaliseret sin ankomst på yderreden, men den lå for vindstille og kunne efter al sandsynlighed ikke komme ind i havn før aften.

"Det er kedeligt nok," svarede admiralen, "for sørøverne skal i forhør i formiddag. Det kan jo være, at han har nogle flere om bord."

"Ganske vist, sir; men forhøret vil næppe kunne bringes til ende i dag: Dommeren kommer ikke i retten før tidligst klokken ét."

"Det har rigtig nok kun lidt at sige; i det foreliggende tilfælde er der så mange af dem, at de må hænges divisionsvis. Da han imidlertid ikke er længere borte, end at han kan signalisere her ind, kan De jo telegrafere ud til ham *'Sørøvere nu i forhør'*. Hvis han så vil være til stede, kan han ro i land i sin gig."

Henad middagstid samme dag blev sørøverne, heriblandt Francisco, under stærk bevogtning ført til Domhuset og stillet for skranken som anklagede. Retssalen var overfyldt med tilhørere, for sagen havde vakt megen interesse.

Mange af dem, som var blevet såret ved overfaldet på Don Cumanos' landsted og senere fanget, var døde i fængslet; men der var dog endnu femogtyve tilbage, som blev stillet for skranken; deres maleriske klædedragt, skæggede fjæs og de gruelige ugerninger, de havde øvet, vakte hos de tilstedeværende en vis pirrende nysgerrighed, blandet med rædsel og harme.

To af de yngste iblandt dem havde fået lov til at optræde som kronvidner; de havde vel kun været et par måneder om bord på *Avenger*, men deres vidnesbyrd om drabet på besætningerne fra

tre vestindiensfarere og om overfaldet hos Don Cumanos var fuldkommen tilstrækkeligt til at fælde de øvrige.

Det kunne ikke undgås, at det tog megen tid at gennemgå formaliteterne ved rettergangen; sørøverne skulle svare, da deres navne blev råbt op, og endelig skulle de før omtalte unge mænds omstændelige vidnesbyrd føres til bogs. Det blev sent ud på eftermiddagen, før protokollen blev læst op for sørøverne, og de tilspurgtes, om de havde noget at fremføre til deres forsvar. Spørgsmålet gentoges af dommeren, og Hawkhurst var den første, der bad om ordet. At redde sig selv kunne han næppe håbe på, det eneste han ville, var at forhindre, at Francisco fik gavn af sin forsvarstale og undgik samme vanærende død, hvortil de andre var hjemfaldne.

Hawkhurst erklærede om sig selv, at han vel havde været ikke så kort tid om bord på *Avenger*, – men var blevet taget fra et andet skib og tvunget til at gøre tjeneste mod sin vilje, hvad kaptajnens søn, som stod der (her pegede han på Francisco), og som havde sejlet med skonnerten, lige siden den blev udrustet, kunne bevidne; – han havde altid modarbejdet kaptajnen, der ikke ville af med ham, fordi han var den eneste om bord, som forstod sig på at navigere skonnerten; – han havde haft i sinde at gøre mytteri imod ham og selv tage kommandoen over skibet, ja havde tit tilskyndet mandskabet til at være med hertil – og, hvis de ville, kunne de andre matroser, så vel som kaptajnens søn, bevidne, at, den gang skonnerten løb igennem strædet op til Caicosøerne, var han virkelig blevet sat i arrest for at have forsøgt noget sådant; han var kun blevet løsladt, fordi han var kendt med indløbet, og var blevet truet med at blive kastet over bord, hvis han ikke førte skuden gennem renden;

ubekymret om, hvad det så skulle koste ham, havde han sat den på klipperne, og da han vidste, at kaptajnen ville berøve ham livet, havde han skudt Cain, da denne svømmede ind mod land, hvad kaptajnens søn kunne bevidne; for han havde gjort ham bebrejdelser for dette, og han brødes virkelig med ham på liv og død, da officererne og orlogsmatroserne skilte dem ad og gjorde dem begge til fanger; – han ventede næppe, at Francisco, kaptajnens søn, ville fortælle sandheden for at redde ham, da han var hans dødelige fjende, og i affæren ved Magdalenefloden, hvortil planen længe i forvejen var blevet udklækket (for Francisco var blevet sendt i land under foregivende af at være skibbruden, men i virkeligheden for at forvisse sig om, hvor byttet var at finde, og for at stå sørøverne bi ved angrebet), havde Francisco benyttet denne lejlighed til at jage ham en kugle i skulderen, hvilket var en velbekendt sag for de andre sørøvere, og det ville Francisco vist ikke driste sig til at benægte. Han håbede, at retten ville lade Francisco underkaste pinligt forhør, så ville han nok sige sandheden, i alt fald burde han nu opfordres til at tale.

Da Hawkhurst havde endt sin tale til retten, blev der i nogle minutter et forventningsfuldt ophold. Dagen gik stærkt på hæld, og størstedelen af den rummelige retssal var allerede indhyllet i mørke, mens dagslyset roligt, højtideligt, næsten sørgeligt kastede sine svage stråler på de ved skranken opstillede sørøveres vilde, frække ansigter. Solen var gået ned bag en masse tunge, men dog pragtfulde skyer og kastede et sådant stråleskær på dem, at randene af dem luede som smeltet guld. Hawkhurst havde talt flydende og fyndigt, og der lå næsten noget ærligt i hans dybe røst. Endog de eder, hvormed

han af og til spækkede sin tale, men som vi har udeladt, syntes mere at fremkomme af hjertens oprigtighed end som gudsbespottelse og bevirkede at hans tale fik mere fynd og gjorde et stærkere indtryk.

Vi sagde oven for, at da han holdt op med at tale, opstod der en dyb tavshed, og da nu aftenens skygger lagde sig tættere og tættere over omgivelserne, begyndte de tilstedeværende først at føle den forfærdelige betydning af det drama, der opførtes for dem, hvor så mange menneskers liv svævede på tilværelsens yderste rand og afhang af det ene ord "skyldig". Denne trykkende tavshed, denne pinlige ængstelighed blev omsider afbrudt af en undertrykt hulken af en kvinde, men på grund af det mørke, som indhyllede de tilstedeværende i retssalen, kunne man ikke se den pågældende. Den dæmpede smertensgråd, der så uventet lod sig høre fra en kvinde – for hvem af det svagere køn kunne vel være interesseret i disse forvorpne udådsmænds skæbne? – rørte tilhørernes hjerter og lod til at lægge de første sædekorn til medlidende og menneskekærlige følelser hos dem, der hidtil kun havde følt og ytret harme imod fangerne.

Dommeren på sit sæde, aktor ved skranken og de edsvorne i deres aflukke rørtes heraf, og det mildnede den misstemning, som Hawkhursts tale havde vakt imod den unge Francisco. Alle øjne rettedes nu mod denne dobbelt anklagede – anklaget ikke blot af aktor, men også af sin medskyldige – og hvad de så, talte til hans fordel. De vedgik for sig selv, at det var et menneske, hvis personlige egenskaber nok kunne vække en kvindes kærlighed i hans velmagts dage og fremkalde hendes gråd i hans ulykke, og mens deres blik henvendtes på ham, brød

solen, der havde skjult sig bag skyerne, frem gennem en åbning i den mørke tågemasse og sendte en del af sine glimrende stråler gennem et vindue lige over for, ned på ham og på ham alene, mens alle de andre fanger, som stod omkring ham, mere eller mindre tabte sig i dyb skygge. Det blev med et klart, at hans staldbrødre var kække, men ganske almindelige dagligdags skurke, – mennesker, som måske havde deres vaner, deres legemsbeskaffenhed eller deres omgivelsers indflydelse at takke for deres mod, den eneste dyd, de besad. De var slet og ret menneskeslagtere, kun med den tilfældige egenskab, at de nu, da de selv skulle være genstande for håndteringen, kunne finde sig i det med dump, sløv ligegyldighed – og hvor vidt forskelligt er dette ikke fra det sande mod! Selv Hawkhurst, skønt han tog sig mere anselig ud end de andre, så dog, uagtet alt sit kække væsen og trodsige, skumle blik, ikke anderledes ud end en fremragende bandit. Med undtagelse af Francisco havde fangerne fuldstændig forsømt deres ydre, og hos dem syntes stodderens pjaltede, smudsige udsende parret med drabsmandens vildhed.

Francisco var ikke alene en undtagelse, men dannede tillige en skøn modsætning til de andre, og i det aftensolens stråler oplyste hans skikkelse, stod han for skranken, om end ikke i al en romanhelts glans, så dog som en i høj grad malerisk, interessant person, smagfuldt, om end ikke rigt klædt.

Den svage hulken, der gentog sig med mellemrum, som om det var vedkommende umuligt helt at undertrykke den, syntes at vække ham og kalde ham til bevidsthed om den vigtige rolle, som det var faldet i hans lod at skulle spille i den tragedie, som opførtes til denne tid og på dette sted. Hans ansigt var blegt,

men med et roligt og fattet udtryk, hans mine på en gang stolt og sørgmodig; hans øje var klart, men blikket hvilede ikke på de tilstedeværende i retssalen, men svævede langt borte og fæstede sig som en ørns på de pragtfulde stråler af den nedgående sol, der skinnede på ham gennem vinduet lige over for.

Endelig talte Francisco, og alle i den store retssal studsede ved at høre lyden af den – dyb, fuldtonende og melodisk som aftenklokken. De tilstedeværendes øren havde i den dybe stilhed lige netop forvundet det rå, grovmælede, barbariske mål, der lød igennem Hawkhursts tale, da Franciscos klare, sølvklingende og dog mandige røst tog deres opmærksomhed fangen. De edsvorne rakte hovederne frem, aktor og alle i retssalen vendte sig i spændt forventning om mod den anklagede, ja endog dommeren strakte sin pegefinger i vejret for at påbyde fuldstændig tavshed.

"Mylord og gentlemen," begyndte Francisco, "straks da jeg befandt mig i denne nedværdigende stilling, havde jeg ikke tænkt at ville have talt eller ytret et ord til mit forsvar. Han, der lige nu har anklaget mig, har tilrådet, at der skulle anvendes pinsler på mig; han har allerede fået sit ønske opfyldt; for hvilken pinsel kan være mere martrende for mig end at befinde mig, hvor jeg nu er? Vel har jeg i et kort, men ulykkeligt liv lidt så megen kvide, at jeg tit har følt, at hvad som helst, selvmord fraregnet, der kunne befri mig, ville være en velsignelse; men i disse få minutter her er jeg blevet bragt til erkendelse af, at jeg endnu har følelser til fælles med mine medmennesker, at jeg endnu ikke er moden til at dø, at jeg er for ung, for uforberedt dertil; for hvem vil uden modstræben forlade denne verden, så længe der er en så yndig himmel at elske og beskue, og når der

er et kvindebryst, som holder ham for uskyldig og ytrer medynk med hans ulykke? Ja, mylord, medynk, barmhjertighed og medlidenhed er endnu ikke flygtet bort fra Jorden, og derfor føler jeg, at jeg er for ung til at dø. Gud tilgive mig! Jeg troede, at de havde forladt verden, for de, med hvem jeg af skæbnen har været sammenknyttet, har aldrig lagt slige følelser for dagen, og af denne overbevisning kom det, at jeg så tit har længtes efter døden. Og måtte nu den retfærdige Gud, som dømmer os ikke her, men hisset, sætte mig i stand til at godtgøre, at jeg ikke fortjener en vanærende straf af mine medsyndere – menneskene!"

"Mylord! Jeg er ikke inde i lovens spidsfindigheder og forstår mig ikke på indviklede retsforhandlinger. Først og fremmest må jeg hævde, at jeg aldrig har røvet, men gengivet den plyndrede, hvad der blev ham frataget; jeg har aldrig dræbt nogen, men stillet mig imellem drabsmandens kniv og hans offer. Derfor er jeg blevet hadet og hånet af mine staldbrødre, og derfor ser jeg nu mit liv truet af de love, mod hvilke jeg ingensinde har forbrudt mig. Det menneske, som sidst talte til Dem, har fortalt Dem, at jeg er sørøverkaptajnens søn. Det er en påstand af den eneste uforbederlige og i højeste grad samvittighedsløse skurk blandt dem, som nu står for Dem for at blive dømt, – en påstand af en person, som kun har søgt sin ære, sin glæde, sin trøst og opmuntring i blodsudgydelse."

"Mylord! Jeg har det af røverkaptajnens egen mund, før han blev myrdet af det menneske der, at jeg ikke er hans søn. Hans søn! Nej, Gud være lovet! Det er jeg ikke. Ganske vist og ganske ufatteligt har jeg været knyttet meget nøje til ham, og han har haft mig i sin magt. Inden han døde, gav han mig en pakke

papirer, der ville have sagt mig, hvem jeg er; men jeg har mistet den og har dybt følt tabet af den. En eneste kendsgerning har jeg erfaret af ham, som de plejede at kalde min fader, nemlig den, at han med egen hånd dræbte min moder, dræbte hende på nedrigste vis."

Franciscos tale blev her afbrudt af et dæmpet, dybt angstens suk, der gøs gennem hele forsamlingen. Det var nu blevet ganske mørkt, og dommeren befalede at tænde lys i retssalen, inden forsvaret fortsattes. De tilstedeværendes utålmodighed og ængstelige forventning gav sig til kende i dæmpet, indbyrdes hvisken, indtil lysene blev bragt ind. Dommeren påbød "Tavshed!" hvad der øjeblikkelig blev efterkommet, og den anklagede opfordredes til at gå videre i sit forsvar.

Francisco tog da atter til orde og begyndte at fortælle, hvad han kunne huske fra sin tidligste barndom. Efterhånden som emnet gjorde ham mere varm, blev han mere veltalende; hans håndbevægelser blev mere kraftige, fyndige, uden at overskride grænsen og udarte, og den blege, beskedne yngling blev lidt efter lidt en bevæget, begejstret taler. Han gennemgik i korthed, men dog klart, tydeligt og med forfærdelig nøjagtighed alle de skrækkelige begivenheder, han havde oplevet. Hans stemme vidnede om, at hans læber talte sandhed – hans sjælfulde ansigt indgød overbevisning, hans åbne, udtryksfulde pande bar præg af uskyld.

Alle, som hørte ham, troede hans ord; og næppe havde han endt sin tale, før de edsvorne syntes at blive utålmodige efter at rejse sig og fælde dom til fordel for ham. Men dommeren rejste sig fra sit sæde, henvendte sig til de edsvorne og sagde dem, at det var hans sørgelige pligt at minde dem om, at de dog endnu

kun havde hørt påstande, ganske vist smukt iklædte og næsten overbevisende påstande, men dog forelå der endnu intet bevis for sandheden af disse.

"Ak!" sagde Francisco; "hvad bevis kan jeg fremlægge, hvilke vidner kan jeg fremstille uden dem, der står rundt om mig her for skranken, og deres vidnesbyrd vil ikke blive taget for gyldigt? Kan jeg kalde de døde frem af graven? Kan jeg vente, at de, som er blevet myrdet, skal stå op igen for at godtgøre min uskyld? Kan jeg vente, at Don Cumanos vil komme hid langvejs fra for at afgive vidnesbyrd til bedste for mig? Ak! Han ved ikke, hvorledes jeg nu er stedt, ellers ville han være ilet mig til hjælp. Nej – jeg kan end ikke vente, at den elskelige, spanske pige, den sidste, jeg ydede beskyttelse, vil indfinde sig på et sted som dette for at udsætte sig for hundreders dristige, stirrende blikke!"

"Hun er her!" svarede en mandsstemme, og der gjordes plads gennem den tætte menneskemængde; understøttet af Edward Templemore, som var i fuld uniform, blev Clara ført ind i vidnernes stol. Synet af den smukke pige, der så sig sky og ængsteligt omkring, vakte en stort røre. Så snart hun havde fattet sig tilstrækkeligt, blev hun taget i ed og afgav sit vidnesbyrd med hensyn til Franciscos adfærd og optræden i den tid hun var fange om bord på *Avenger*. Hun fremlagde brevpakken, der havde frelst Franciscos liv, og stadfæstede derved en del af hans forsvar. Hun lovpriste hans hjertensgodhed og ædelmodighed, og da hun havde talt ud, stillede alle tilstedeværende sig selv det spørgsmål: "Kan dette unge menneske være sørøver og morder?" og svaret lød: "Nej, det er umuligt!"

"Mylord!" sagde Edward Templemore; "jeg udbeder mig tilladelse til at forelægge den anklagede et spørgsmål. Da jeg var om bord på vraget af *Avenger*, fandt jeg denne bog flydende i vandet nede i kahytten. Jeg vil gerne spørge den anklagede om det er rigtigt, hvad denne unge dame her har sagt mig, at det er hans?" Med disse ord fremlagde Edward Templemore Bibelen.

"Det er min," svarede Francisco.

"Må jeg spørge Dem, hvorledes blev De ejer af den?"

"Den er det eneste efterladenskab fra en, som nu ikke mere er til. Den var min dræbte moders trøst – siden har den ligeledes været mig til husvalelse. Giv mig den, sir; der er rimelighed for, at jeg nu mere end nogen sinde vil have den behov."

"Blev Deres moder dræbt, siger De?" udbrød Edward Templemore i stor sindsbevægelse.

"Det har jeg allerede en gang sagt og gentager det nu."

Dommeren rejste sig atter og gentog kort for de edsvorne indholdet af vidneforklaringen. Skønt han øjensynlig var vel stemt mod Francisco, nødte pligten ham dog til at fremhæve for dem, at, skønt den unge dames vidnesbyrd havde bragt meget for dagen, som kunne anføres til undskyldning og bevæge ham til at indstille sagen til Hans Majestæt i håb om, at denne af nåde ville ophæve den over den anklagede fældede dødsdom, så havde dog mange handlinger, i hvilke arrestanten havde været indblandet, bragt hans liv i fare, og der var ikke blevet fremført noget bevis, som godtgjorde, at han ikke til en tid havde gjort fælles sag med sørøverne, skønt han senere kunne have angret det. De ville naturligvis erindre, at styrmanden Hawkhursts vidneforklaring ikke havde det ringeste at sige, og burde forjage ethvert dårligt indtryk, som den kunne have gjort på dem imod

Francisco. På den anden side havde han den ubehagelige pligt at måtte fremhæve, at den spanske dames vidneforklaring for så vidt gik imod den anklagede, som den udviste den gode forståelse, der bestod mellem røverkaptajnen og det unge menneske. Hvor megen deltagelse han end følte for dennes skæbne, måtte han dog, hvor nødigt han end ville, minde juryen om, at vidneforklaringen som helhed betragtet ikke var tilstrækkelig til at frifinde fangen, og han anså det for at være deres pligt at kende *alle de for skranken stillede anklagede skyldige*.

"Mylord!" sagde Edward Templemore et øjeblik efter, at dommeren atter havde indtaget sit sæde, "mon ikke indholdet af denne pakke, hvis segl jeg ikke har dristet mig til at bryde, ville kunne bringe noget for dagen, der vidnede til gunst for den anklagede? Har De noget imod, at den bliver åbnet, inden De edsvorne fælder deres dom?"

"Nej," svarede dommeren, "men hvad antager De vel, den indeholder?"

"Indholdet, mylord!" tog Francisco til orde, "er skrevet med sørøverkaptajnens hånd. Han overgav den i mine hænder, inden vi forlod skonnerten, og erklærede, at den ville oplyse mig om, hvem mine forældre var. Mylord, i mine nuværende kår og under de forhåndenværende forhold fordrer jeg den pakke udleveret og giver på ingen måde mit minde til, at indholdet af den bliver oplæst i retten. Skal jeg end dø en forsmædelig død, skulle dog i det mindste mine slægtninge og pårørende ikke få anledning til at skamme sig og rødme over den mig overgåede vanære, for hemmeligheden om min byrd og slægtskabsforhold skal dø med mig."

"Nej – nej, lad Dem dog råde af mig," sagde Edward Templemore i stor sindsbevægelse, "disse optegnelser, som kronvidnet kan bevidne er skrevne med kaptajnens hånd, kunne dog muligvis indeholde stadfæstelse af alt, hvad De har sagt, og blive taget som fuldgyldige vidnesbyrd, – ikke sandt, mylord?"

"Jo, hvis håndskriftens ægthed bliver bevist, tror jeg ikke, de kan vrages som vidnesbyrd," svarede dommeren, "især da frøkenen var til stede, da pakken blev leveret den anklagede, og hørte, hvad kaptajnen sagde. Tillader De, unge mand, at den bliver åbnet og fremlagt som vidnesbyrd i sagen?"

"Nej, mylord," svarede Francisco, "med mindre jeg får lov til først selv at gennemlæse indholdet; jeg vil ikke have det offentlig udspredt – hvis jeg ikke kan være sikker på en hæderlig frikendelse, lad så de edsvorne afsige deres kendelse."

De edsvorne trak sig tilbage for at rådslå, og imedens de forhandlede indbyrdes, gik Edward Templemore, ledsaget af Clara, hen til Francisco, for indstændigt at bede ham om at tillade, at pakken blev åbnet; men Francisco holdt stand mod begges bønner. Omsider rejste formanden for de edsvorne sig for at afsige kendelsen. En højtidelig, ærefrygtindgydende tavshed herskede over hele retssalen.

"Mylord!" sagde formanden for de edsvorne, "vor kendelse lyder –"

"Hold inde, sir!" sagde Edward Templemore, idet han slog sin ene arm om den forbavsede Francisco og holdt den anden mod formanden. "Hold inde, sir! – domfæld ham ikke! Det er min broder!"

"Og min beskytter!" råbte Clara, i det hun knælede på den anden side af Francisco og rakte bønfaldende hænderne i vejret.

Denne tilkendegivelse virkede som et elektrisk stød; formanden sank tilbage i sin stol, dommeren og hele retten blev grebet af stum forbavselse. Den dødsstilhed, der havde hersket, efterfulgtes af en forvirret støj, som dommeren efter en stunds forløb forgæves søgte at gøre ende på.

Edward Templemore, Clara og Francisco vedblev at indtage samme stilling, og ingensinde sås en smukkere gruppe. Nu, da de stod side om side, så alle i retssalen straks den store lighed mellem de to unge mennesker.

Franciscos ansigtsfarve var mørkere end Edwards, fordi han fra barnsben af altid havde været udsat for en tropisk sol, men trækkene var de samme hos dem begge.

Det varede noget, inden dommeren kunne få tilvejebragt stilhed i salen, og da det var opnået, var han i vildrede med sig selv om, hvorledes han nu skulle tage sagen.

Edward og Francisco, som havde vekslet nogle få ord med hinanden, stod side om side.

"Mylord!" sagde Edward Templemore, "anklagede samtykker i, at pakken bliver åbnet."

"Ja, jeg giver mit minde til det," sagde Francisco sørgmodigt, "skønt jeg kun håber lidet af dens indhold. Ak! Nu da jeg har alt at leve for – nu da jeg klynger mig til livet, har jeg en følelse af, at alt håb er ude! Vidundernes dage er omme, og kun det under, at sørøverkaptajnen stod op af graven, kan bevise min uskyldighed."

"Han kommer fra graven for at bevise din uskyldighed, Francisco!" sagde en dyb, hul stemme, så det gøs gennem alle i

retssalen – men mest gennem Hawkhurst og de anklagede for skranken. Endnu mere fortrak deres ansigter sig af frygt og rædsel, da Cains kæmpeskikkelse vaklede ind i vidnestolen.

Men det var ikke længere den skikkelse, som vi har beskrevet i begyndelsen af denne fortælling; han havde raget sit skæg af og var bleg, mager og udtæret. Hans indsunkne øjne – hule kinder og en tør, kort hoste, som afbrød hans tale, tydede på, at han ikke havde mange dage tilbage at leve i.

"Mylord!" sagde Cain og tiltalte dommeren; "jeg er sørøveren Cain – og var kaptajn på *Avenger*! Endnu er jeg fri. Jeg kommer her af egen fri drift og tilskyndelse for at bevidne det unge menneskes uskyldighed. Endnu har min hånd ikke været omsluttet af bøjlen eller mine fødder berørt af lænkerne! Jeg er ikke fange og ikke opført på listen over de anklagede; for øjeblikket kan der følgelig ikke indvendes noget mod mit vidnesbyrd! Ingen kender mig her i retten undtagen de, hvis vidnesbyrd er ugyldigt, eftersom de er anklagede, og derfor beder jeg, for at frelse ungersvenden der, og kun for at frelse ham, om at måtte blive taget i ed."

Eden blev oplæst med mere end sædvanlig højtidelighed.

"Mylord og mine herrer edsvorne – jeg har været til stede her i retssalen lige siden forhørets begyndelse og erklærer, at hvert eneste ord, Francisco har sagt til sit forsvar, er sandt. Han er aldeles uskyldig i ethvert som helst røveri eller myrderi – det samme ville pakken også have fortalt; men desuden indeholder samme pakke hemmeligheder, som jeg gerne så forblev ukendte for alle andre end Francisco, og hellere end at den skulle åbnes nu, er jeg selv trådt frem. Hvorledes denne unge officer, som står her, har opdaget, at Francisco er hans broder,

det ved jeg ikke, men hvis han også er søn af Cecilia Templemore, så har det sin rigtighed. Men alt det vil pakken til fulde bevise."

"Og nu, velbårne herrer, da jeg har afgivet min vidneforklaring, er jeg tilfreds: Jeg har gjort en god gerning, inden jeg dør, og overgiver herved mig selv i rettens hænder som røver og skændig morder. Vel sandt, mit liv nærmer sig stærkt sin ende, takket være den skurk der, men jeg foretrækker at lide en velfortjent død som en udsoning for mine mange brødefulde handlinger."

Cain vendte sig derpå om imod Hawkhurst, som stod tæt op ad ham, men styrmanden lod til at være hensunket i en døs; han havde endnu ikke forvundet sin første skræk og tænkte sig stadig, at Cain på overnaturlig måde gik igen.

"Skurk!" råbte Cain og holdt sin mund tæt hen til Hawkhursts øre, "tvefold fordømte skurk! Du skal dø som en hund og uhævnet! Drengen er frelst og fri, og jeg er i live!"

"Er du virkelig lyslevende?" spurgte Hawkhurst, idet han kom sig noget af sin rædsel.

"Ja, lyslevende – kød og blod; usling, føl denne arm og overbevis dig selv om det; du har før følt kraften af den," vedblev Cain spydigt. "Og nu, mylord, er jeg færdig; Francisco, farvel! Jeg elskede dig og har i gerningen bevist min kærlighed til dig. Had da ikke mit minde, men tilgiv mig – ja, tilgiv mig, når jeg ikke er mere," sagde Cain og vendte sine øjne mod retssalens loft. "Ja, der er hun, Francisco! – der er hun! Og se," sagde han, idet han løftede begge armene op over sit hoved, "hun smiler ned – ja, Francisco, din salig moder smiler og tilgiver –"

Sætningen blev ikke fuldført; for da Cain rakte sine arme i vejret, fik Hawkhurst øje på kniven, som sad i hans bælte, og med tankens hurtighed drog han den ud og jog den i sørøverkaptajnen.

Cain faldt tungt om på gulvet, mens der atter opstod larm og forvirring i retssalen. Hawkhurst blev grebet og bundet og Cain løftet op fra gulvet.

"Tak, Hawkhurst!" sagde Cain med døende stemme, "du har nu et mord til at skulle stå til regnskab for, og du har befriet mig fra den vanære – ikke at dø i galgen, men at dø i galgen sammen med dig. Francisco, farvel, min dreng." Cain drog et dybt suk og udåndede.

Således omkom den navnkundige, vidt berømte sørøverkaptajn, der i sin levetid havde udgydt så meget blod, og hvis egen død fremkaldte et drab til – blod for blod!

Liget blev fjernet, og der stod nu kun tilbage for de edsvorne at afsige deres kendelse. Alle de anklagede fandtes skyldige, med undtagelse af Francisco, som forlod retssalen, ledsaget af sin nys genfundne broder og af lykønskninger fra alle dem, som kunne nå at komme hen til ham.

18. Ende

Det første, vi nu har at gøre, er at forklare læseren, hvorledes Edward Templemore var kommet på den idé, at han i Francisco, som han havde betragtet som en rival, havde fundet en broder, og ligeledes gøre rede for Cains uventede genkomst.

Efter ordre var Edward Templemore gået om bord på vraget af *Avenger*, og mens hans folk var i færd med at samle de kostbare sager sammen, som fandtes om bord på den, var han gået ned i kahytten, som til dels stod under vand. Her havde han fisket en bog op, som lå og flød i nærheden af kistebænkene, og fandt ved nærmere undersøgelse, at det var en bibel.

Forbavset over at se en sådan bog om bord i et sørøverskib havde han taget den med sig, da han vendte tilbage til *Enterprise*, og havde vist den til Clara, der straks genkendte den som Franciscos ejendom. Bogen var gennemblødt af saltvand, og da Edward automatisk bladede i den, slog han op på titelbladet for at se, om der stod noget dér. Der fandtes intet, men han lagde mærke til, at det hvide forsatsblad nærmest ved bindet var blevet klistret bag på dette, og at der stod noget skrevet på den anden side af det. I den forfatning, det nu var i, lod det sig let løsne fra bindet, og til sin forbavselse læste han da navnet Cecilia Templemore – navnet på hans egen moder. Han vidste godt, hvilken skæbne der havde ramt *Circassian*, hvorledes han selv var blevet frelst, og at hans moder og broder formodedes at være gået under; og man kan let forestille sig,

hvor spændt han var på at få at vide, hvordan hendes Bibel var kommet i Franciscos eje. Han vovede ikke at tænke, at Francisco var hans broder – at han var så nær beslægtet med et menneske, som han endnu holdt for en sørøver, men det var jo dog muligt, og skønt han først havde haft i sinde at blive liggende der nogle dage længere, lyttede han nu til Claras bønner; dennes særegne stilling om bord lod sig kun retfærdiggøre ved den særegne stilling, hvorfra hun var blevet befriet, og da han samme aften atter tog hen til vraget, stak han det i brand og satte så alle sejl til mod Port Royal.

Heldigvis kom han, som oven for sagt, dertil, samme dag forhøret skulle holdes, og så snart admiralen havde signaliseret ud til ham, lod han ufortøvet sin gig bemande, tog Clara med sig for det tilfælde at hendes vidneforklaring skulle blive nødvendig, og kom til rådhuset, da forhøret næsten var halvt forbi.

I et tidligere kapitel fortalte vi, at Cain var blevet såret af Hawkhurst, mens han svømmede i land, og var gået til bunds; kuglen var trængt ind i hans bryst og gået gennem lungen. Brydningen mellem Hawkhurst og Francisco havde fundet sted på den anden side af en klipperække ved den tilstødende lille vig, hvor begge var blevet taget til fange af Edward, og skønt Francisco havde set Cain forsvinde og deraf sluttede, at han var død, var dette dog ikke tilfældet; han havde atter hævet sig over vandet, og da han lod fødderne synke og mærkede, at han kunne bunde, var det lykkedes ham at kravle frem og vade ind i en nærliggende hule, hvor han lagde sig ned for at dø.

Men i denne hule lå en af *Avenger*s både, og af mennesker fandtes her to af sørøverne, dødeligt sårede, og de fire krou-

mænd, som havde skjult sig der i den hensigt ikke at tage del i kampen, men, så snart det blev mørkt, at flygte i båden, som de havde halet op på tørt land og ind i hulen.

Cain vaklede ind, fik foden på tørt land og faldt så om. Da krou-manden Pompey så, hvordan det var fat med ham, ilede han ham til hjælp og forbandt hans sår, og da blodet standsede, kom sørøverkaptajnen til live igen. De andre sørøvere døde, uden at få hjælp.

Skønt øen blev gennemsøgt i alle retninger, undgik denne hule dog de engelske matrosers opmærksomhed, fordi vandet flød ind i den, og da de atter indskibede sig sammen med største delen af de fangne sørøvere, slap Cain og krou-mændene for at blive opdaget.

Så snart det var blevet mørkt, meddelte Cain dem sine hensigter, og skønt krou-mændene sandsynligvis ville have overladt ham til hans skæbne, hjalp de ham dog, fordi de behøvede hans bistand for at få at vide, hvordan de skulle styre hen til en anden ø, til rette på agtersædet, og båden blev skudt ud af hulen.

Efter Cains anvisning roede de gennem renden mellem den store ø og Nordcaico og var inden daggry så langt væk, at enhver fare for at blive taget til fange var ovre.

Cain var nu til dels kommet til kræfter igen, og da han vidste, at de var i det farvand, der i almindelighed besejledes af de små handelsskibe, gjorde han krou-mændene opmærksomme på, at hvis de mistænktes for at være sørøvere, ville de uundgåeligt, selv om de var uskyldige, blive straffet med døden, hvorfor de måtte udgive sig for besætningen fra en lille kystfarer, der var forlist. Med Pompeys bistand afskar han derpå sit skæg, så tæt

han kunne, og ordnede sin dragt på en mere europæisk vis. De havde hverken vand eller proviant og kunne ikke beskytte sig mod solens lodrette stråler. Til alt held for dem, og til endnu mere held for Francisco, blev de den anden dag optaget af en amerikansk brig, der var bestemt til Antigua.

Cain fortalte sit opdigtede uheld, men sagde ikke noget om sit sår, hvis forsømmelse sikkert ville have forvoldt hans død, få dage efter at han havde fremstillet sig ved forhøret, hvis han ikke var faldet for Hawkhursts ondskab.

Da det var ham om at gøre at komme til Port Royal – for sit eget liv var han ligegyldig og ønskede kun frelse Francisco – blev han sjæleglad over at træffe en lille skonnert, der gik i handelsfart mellem øerne og var bestemt for Port Royal. På dette skib gik han selv og krou-mændene om bord som passagerer og kom til Port Royal, tre dage før forhøret skulle holdes, men de holdt sig skjult indtil den dag, da admiralitetsretten trådte sammen.

Det er lige så godt her at bemærke, at grunden til, at Cain ikke ønskede, at pakken blev åbnet, var, at den, blandt de andre papirer, som vedrørte Francisco, indeholdt oplysninger om, hvorledes de skatte, han havde gemt, kunne genfindes, og disse ønskede han naturligvis ikke at meddele andre end Francisco.

Vi vil overlade til læseren at tænke sig, hvad der foregik imellem Francisco og Edward, efter at de havde opdaget deres nære slægtskab, og gå over til at meddele indholdet af pakken, som tvillingebrødrene nu åbnede uden at andre end Clara var til stede.

Vi må imidlertid sammendrage indholdet, der var meget udførligt affattet. Det fortalte, at Cain, hvis virkelige navn var

Charles Osborne, var afsejlet med en smuk skonnert fra Bilbao til kysten af Afrika for at hente en ladning negerslaver; han havde været omkring fire og tyve timer i søen, da mandskabet så en båd, hvori der tilsyneladende ikke befandt sig nogen, drive om en kvartmils vej ret forude for dem. Vandet var smult, og skibet skød kun en ringe fart. Så snart de var kommet båden nær, firede de deres jolle ned for at tage den nærmere i øjesyn.

Folkene, der var sendt ud med jollen, vendte snart tilbage og bugserede båden hen på siden af skonnerten. I bunden af den fandtes flere mennesker liggende, næsten døde og udtærede som skeletter, og på agterpligten lå en negerinde med et barn ved brystet og en hvid kvinde, begge udmattede til det yderste.

Osborne var den gang en munter og letsindig mand uden moral, men ikke en forhærdet skurk og morder, som han senere blev; han havde medfølelse med sine medmennesker – de blev alle taget om bord på skonnerten; nogle kom sig igen – andre var for udmattede til at kunne genvinde livet. Blandt dem, der fik deres helbred igen, var Cecilia Templemore og barnet, som først var blevet anset for stendødt; negerinden derimod, som var udtæret af hendes plejebarns krav til hende og af de savn og lidelser, hun havde gennemgået, udåndede, så snart hun var kommet op af båden. En ged, som heldigvis fandtes om bord, viste sig at kunne erstatte negerinden, og før Osborne var kommet ned til Guineakysten, havde barnet genvundet sin styrke, og moderen sin overordentlige skønhed.

Vi må nu forbigå en betydelig del af optegnelserne. Osborne var heftig og voldsom i sine lidenskaber, og Cecilia Templemore blev hans offer. Han havde dog senere, da han kom til Brasilien med sin ladning menneskekød, bragt hendes samvittighed til

tavshed ved et forstilt ægteskab. Men det var kun en ringe lindring af hendes lidelser; hun, der havde været vant til alle livets bekvemmeligheder, som havde fået den omhyggeligste opdragelse, var nu fortabt for bestandig – forstødt af det dannede samfund, hvortil hun aldrig kunne håbe at vende tilbage, og havde til daglig omgang sådanne mennesker, som hun både frygtede og foragtede. Hun tilbragte sine dage og nætter i gråd og fik snart endnu mere grund til sorg og græmmelse over den rå behandling, hun fik af Osborne, som havde ødelagt hendes hjertes fred og sindsro. Hendes barn var hendes eneste trøst; havde han ikke været til, og havde hun ikke frygtet for at overlade ham til den fordærvelige indflydelse fra dem, blandt hvilke han færdedes, ville hun med glæde have lagt sig til at dø; men hun levede for ham – for hans skyld søgte hun at få Osborne til at opgive en levevis, der dag for dag blev mere og mere brødefuld – for hans skyld fandt hun sig sagtmodigt i bebrejdelser og slag. Til sidst skiftede Osborne sin skændige håndtering ud med en endnu mere forbryderisk: Han blev sørøver og førte dog stadig Cecilia og hendes barn rundt med sig.

Dette var toppunktet af hendes elendighed; hun svandt nu dag for dag mere og mere hen, og kummer og sorg ville snart have gjort en ende på hendes tilværelse, hvis hendes død ikke var blevet fremskyndet af Cain, der, da hun en gang gik i rette med ham og viste, hvad følgerne ville blive af hans brødefulde levevis, gav hende et så voldsomt slag, at hun styrtede om. Hun døde med den bøn, at hendes barn måtte blive skånet fra et brødefuldt levned, og da den i det øjeblik angerfulde Cain gav et

løfte, som han aldrig opfyldte, velsignede hun også ham, inden hun døde.

Det var hovedindholdet af optegnelserne, for så vidt de vedrørte den ulykkelige moder til disse to ynglinge, som nu, efter at have endt læsningen, sad hånd i hånd i sørgmodig tavshed. Denne blev imidlertid snart afbrudt af de utallige spørgsmål, som Edward havde til sin broder med hensyn til, hvad han kunne huske om deres ulykkelige moder, der ramtes af en så sørgelig skæbne, og nu fortalte Francisco sit levnedsløb, der jo var rigt på omskiftelser og sørgelige tildragelser.

"Men skattene, Edward," sagde Francisco, – "dem kan jeg ikke tilegne mig som min ejendom."

"Det skal du heller ikke," svarede Edward, "de tilhører erobrerne og vil blive delt imellem dem som prisepenge. Du får ikke så meget som en skilling af dem, men jeg håber, at jeg skal stikke en yndig mængde af dem i min lomme. Gem imidlertid disse papirer, da de er adresseret til dig."

Admiralen var blevet underrettet om alle de enkelte omstændigheder ved dette betydningsfulde forhør og havde sendt bud til Edward med den hilsen, at, så snart det var ham og hans broder muligt, skulle det glæde ham inderligt at se dem hos sig tillige med den spanske guvernørs datter, som han måtte betragte som stående under sin særlige varetægt, så længe hun opholdt sig i Port Royal. Clara tog med glæde imod dette tilbud, og anden dagen efter forhøret tog de hen til admiralen. Clara og Francisco blev forestillet for ham, og der blev sørget for værelser og passende tjenerskab til den første.

"Templemore," sagde admiralen, "jeg er bange for, at jeg må sende Dem afsted til Porto Rico, for at glæde guvernøren med

budskab om, at hans datter er i god behold."

"Jeg så rigtig nok hellere, at De sendte en anden i stedet for mig, sir, så vil jeg imens glæde hende med at gøre hende lykkelig."

"Hvad for noget! Ved at ægte hende. Hm! De har høje tanker om Dem selv! Vent, til De bliver kaptajn, sir."

"Jeg håber, at jeg ikke har længe at vente, sir," svarede Edward alvorligt.

"Mens jeg husker det," tog admiralen igen til orde, "sagde De ikke, at De vidste besked om skatte, som var gemt af vejen på disse øer?"

"Det ved min broder besked med, men jeg ikke."

"Vi må have hentet dem. Jeg kommer vel til at sende Dem afsted, Edward, og mr. Francisco, De må tage med."

"Med fornøjelse, sir," svarede Francisco leende; "men jeg synes, jeg hellere vil vente, til Edward er kaptajn. Hustru og penge bør komme på en og samme tid. Jeg tror ikke, jeg udleverer mine papirer før på hans bryllupsdag."

"Jeg ville på ære ønske," sagde kaptajn Manly, "at De havde Deres bestalling, Templemore, for der synes at afhænge så meget af det – den unge dames lykke, min andel af prisepengene og admiralens ottendedel. Det bliver virkelig en fællessag, hr. admiral, og jeg er vis på, han fortjener sin udnævnelse."

"Det er jeg også, Manly," svarede admiralen, "og for at bevise, at jeg har tænkt på det – kommer mr. Hadley der med den i hånden; der fattes endnu kun en bagatel for udfylde det manglende –."

"Formodentlig Deres underskrift, hr. admiral," sagde kaptajn Manly, idet han tog en pen, dyppede den og rakte sin overordnede den.

"Netop!" svarede admiralen og kradsede sit navn på foden af papiret, "og nu – mangler der intet. Kaptajn Templemore, jeg ønsker Dem til lykke."

Edward bukkede dybt, idet hans glødende ansigt viste, hvor glad han var.

"Jeg kan ikke meddele bestallinger, hr. admiral," sagde Francisco, idet han til gengæld rakte ham et papir, "men jeg kan give oplysninger – og De vil se, at de ikke er betydningsløse – for de ophobede skatte lader til at være af stor værdi."

"Gud forbarme sig! Manly, De må afsked i morgen ved daggry!" udbrød admiralen. "Ih! Der er nok til at laste hele Deres fregat med! Se selv – læs det! Så skal jeg udfærdige Deres instruks og for en sikkerheds skyld vedlægge en afskrift af den."

"Det skulle have været min ejendom," sagde Francisco med et alvorligt smil, "men jeg vil ikke røre det mindste af det."

"Meget rigtigt, unge mand! – en meget smukke moral! Men vi er ikke slet så nøjeregnende," sagde admiralen. "Nå, hvor er den unge dame? Sig til hende, at maden står på bordet."

En fjorten dages tid efter denne samtale kom kaptajn Manly tilbage med de fundne skatte, og *Enterprise*, som en anden officer havde fået kommandoen over, vendte tilbage fra Porto Rico med et brev fra guvernøren som svar på et fra admiralen, hvori denne havde meldt spanieren, at Edward havde befriet hans datter. Brevet var fuldt af mange taksigelser til admiralen og artigheder til Edward, og hvad der var vigtigere endnu, han

gav sit minde til, at den unge officer ægtede hans datter, og sendte en halv snes kister gulddubloner i medgift.

Omkring seks uger efter ovenomtalte vigtige samtale trak mr. Witherington, som sad i sit frokostværelse i Finsbury Square og havde gennemlæst en omfangsrig pakke breve, så voldsomt i klokkestrengen, at gamle Jonathan troede, at hans herre var gået fra forstanden. Dette fik ham imidlertid ikke til at fremskynde sin højtidelige og afmålte gang, og han viste sig i døren, som sædvanlig, uden at mæle et ord.

"Hvorfor kommer den knægt ikke, når jeg ringer?" råbte mr. Witherington.

"Her er jeg, sir" svarede Jonathan højtideligt.

"Javel, der er du! Men, gid pokker havde dig! – Du kommer som et genfærd af en butler! Hvem tror du er på vej hertil, Jonathan?"

"Det skal jeg ikke kunne sige, sir."

"Ja, men det kan jeg! Din højtidelige, gamle stivstikker! Edward er på vej hertil! – Kommer ganske snart hjem igen!"

"Skal han ligge i sit gamle værelse, sir?" spurgte den uforstyrrelige butler.

"Nej, i det bedste soveværelse! Ser du, Jonathan, han er blevet gift – han er blevet kaptajn! – kaptajn Templemore!"

"Javel, sir."

"Og han har fundet sin broder, Jonathan, sin tvillingbroder!"

"Javel, sir."

"Sin broder Francis – der antoges for død. Men det er en lang historie, Jonathan, og en vidunderlig historie. Hans stakkels moder har længe været død!"

"*In coelo quies!*" sagde Jonathan og vendte øjnene i vejret.

"Men hans broder er levet op igen."

"*Resurgam*!" sagde butleren.

"De vil være her om en halv snes dage – så hold alt i beredskab, Jonathan. Gud forbarme sig!" vedblev den gamle herre, "jeg ved næppe, hvad jeg skal gribe og gøre i. Det er en spanierinde, Jonathan!"

"Hvem, sir?"

"Hvem, sir? Naturligvis kaptajn Templemores kone, – og han var anklaget og stillet for retten som sørøver."

"Hvem, sir?"

"Hvem, sir? Naturligvis hans broder Francis! Du er et gammelt fæ, Jonathan!"

"Har De videre at befale, sir?"

"Nej, – det får være nok – gå så!"

Tre uger efter denne samtale havde kaptajn Templemore med frue og hans broder Frank opslået deres bopæl i pebersvendens hus, til stor glæde for mr. Witherington, som længe havde været ked af ensomhed og af gamle Jonathan.

Tvillingbrødrene var ham til stor trøst og et behageligt selskab for ham på hans gamle dage; de lukkede hans øjne, da han sov hen i fred – de delte hans velsignelse og store formue – og således ender fortællingen om ***Sørøveren***.

Om "Sørøveren"

Forfatter: Frederick Marryat (1792-1848).
Org.udgave: *The Pirate*. Longman, Rees, Orme, Brown, Green, & Longman, London 1836 *(Samtidig udgave fra A. & W. Galignani & Co., Paris)*
Denne udgave baseret på: Kaptejn Marryat: *Sørøveren*. 2. udgave. Chr. Steen og Søns Forlag, København 1880.
Oversætter: Jens Peter Valdemar Petersen (1843-1915).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af D. Downing (ant. identisk med maleren Delapoer Downing, 1853-1926): *"The superior strength of Hawkhurst had enabled him to bear down the body of his opponent whith his knee"* (ca. 1896).

ISBN 978-87-7979-798-7

2. ebogsudgave, erstatter ISBN 978-87-7979-025-4 (Ølstykke 2002)

© 2022 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1: **Tempus fugit:** tiden iler

Note 2: **In coelo quies**I Himlen er der ro og hvile

Note 3: **Mors omnia vincit:** Døden overvinder alt